

Ölüm Orucu Direnişi 324. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/25 • 08 Eylül 2001 • 150.000 TL

M.Kodu: 192837

İhanete dayalı işbirliği pekiştiriliyor...
İkinci toplantı 11 Eylül'de
Ankara'da...

Sendikal ihaneti boşa çıkaralım!
Devrimci sınıf mücadelesini
yükseltelim!

**“Küçülen
Türkiye” ya da
düzenin iflası**

(sayfa 3)

5 Eylül ihanetine geçit yok!
**Kahrolsun
işbirliği ve
ihanet!**

(sayfa 5)

**1 Eylül'ün
gösterdikleri
ve Kürt sorunu**

(Orta sayfa)

**Dünya Irkçılıkla
Mücadele
Konferansı ve
emperyalizmin
ikiyüzlülüğü**

(sayfa 20)

**Tehditler
devrimci
yürüyüşümüzü
engellemez!**

(sayfa 21)

İÇİNDEKİLER

“Küçülen Türkiye” ya da düzenin iflası.. . 3
5 Eylül cephesini dağıtalım! 4-5
Türk Lira'sına iade-i itibar komedisi.. . . 6
Pislik düzenin militan partisi MHP boğazına kadar bu aynı pisliğin içindedir..7
Tersane işçilerinin eylemine azgın polis saldırısı. 8
Emekçilerin hak alma mücadelesi de “terörle mücadele” kapsamında! 9
Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için örgütlü mücadeleye! 10
Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemleri, etkinlikleri 11
1 Eylül'ün gösterdikleri ve Kürt sorunu (Orta sayfa). 12-13
“Dünya Barış Günü” eylemlerinin anlattıkları 14
Küresel ısınma/4. 15
Devletin baskıcı, işkenceci ve katliamcı kimliği pekiyor 16
Devlet terörü 17
Dünya Irkçılıkla Mücadele Konferansı ve emperyalizmin ikiyüzlülüğü. 18-19
Tasfiye ve teslimiyet derinleştiriliyor! . . 20
Direnşimiz tek bir can kalana kadar devam edecek! 22
Mücadele Postası 23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/25 • 08 Eylül 2001

Fiyatı: 150.000

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

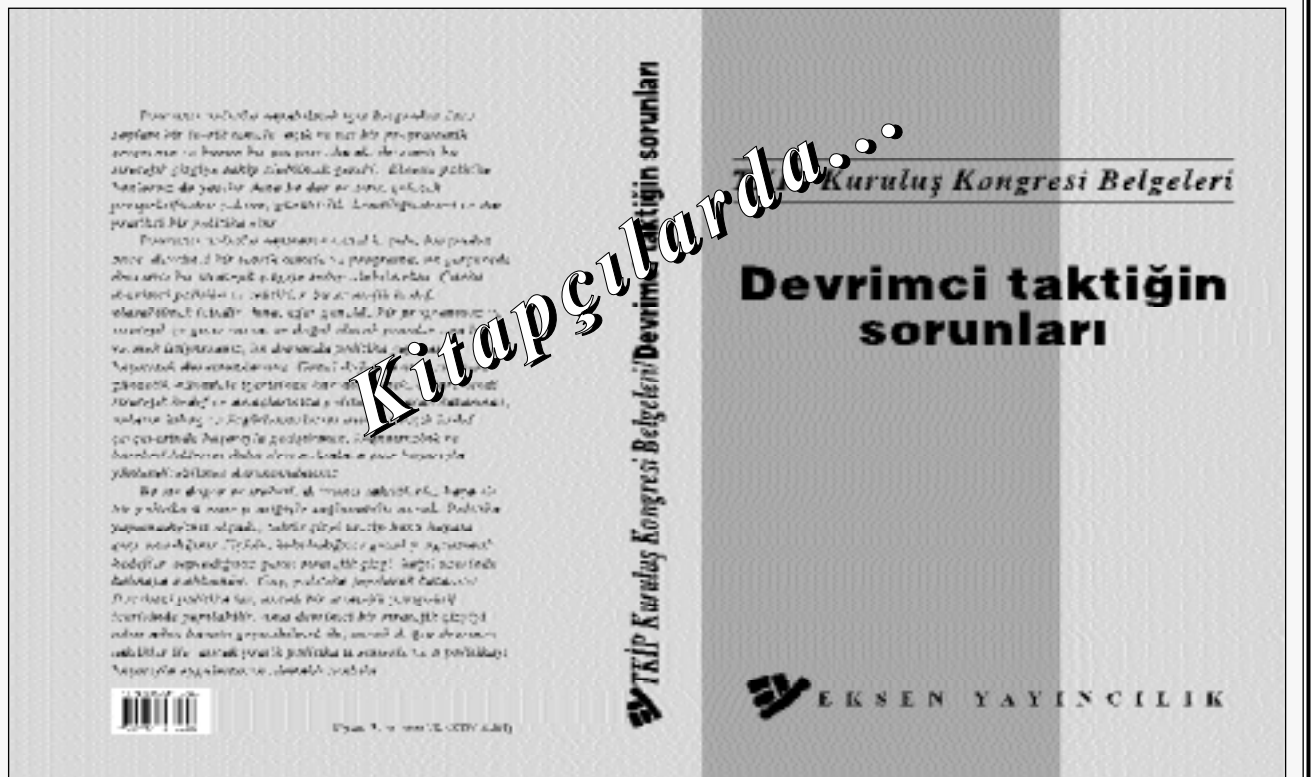
Sözde, işçi ve işveren temsilcilerini bir araya getirecek ve sorunlara çözüm arayacak olan 5 Eylül toplantısı nihayet yapıldı. Açıklanan sonuçlara bakıldığında ise toplantıya işçi temsilcilerinin katıldığına dair hiç bir belirti görülmemektedir. Bir TÜSİAD toplantısından da aynı kararlar çıkabilirdi. Hatta pek çok TÜSİAD toplantısı, göz boyama amacıyla da olsa, hükümet kararlarını eleştirmekte, “demokratik açılımlar” yapmakta patronlar kulübünün çok daha rahat ve atak davrandığını göstermiştir. 5 Eylül toplantısından çıkan sonuçların özeti ise hükümetin uygulamalarını eleştirmek şöyle dursun, TL'ye itibar adı altında hükümete itibar kazandırma, sermayeye kaynak aktarma kampanyasıdır. Demek ki işçi konfederasyonları üstlendikleri bu yeni misyonla ihanet boyutlarını da aşmış bulunuyorlar. Toplantı bitiminde B.Meral'in yaptığı açıklamada kullandığı ifadeler, artık bu sermaye uşaklarının, demagoji amacıyla da olsa işçiden yana tek bir söylem sarfetmemeye özen gösterdiklerini ortaya koyuyor. Yeni misyonları, sınıf bilincinin körletilmesinde ve sınıfın “artan oranlı” soygununda sermaye sınıfına ve düzenine sonsuz hizmettir.

Amerikancı hükümete ve DB'den ithal ekonomi şefine, TL'nin itibarı konusunda tek bir eleştiri yöneltemeyenlerin açtığı veya katıldığı bir “TL'ye itibar” kampanyası olsa olsa TL'yi yerlerde süründürmeye devam eden siyasi iktidara itibar kazandırmaya hizmet edebilir. Oysa, uyguladıkları İMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla ulusal paranın, ulusal onurun zerresini bırakmayan, emperyalizmin ne denli onursuz uşakları olduklarını döne döne kanıtlayan hükümet mensuplarına itibar kazandırmanın artık hiç bir yol ve aracı kalmamıştır. Zaten bu sermaye uşaklarının da bu onursuzluk yolundan dönme gibi bir niyetleri de bulunmamaktadır.

Toplantı sonuçları içinde pratik sonuçlar alınabilecek tek karar sermayeye destek fonudur. İhanet çetenesinin sermayeye bu yeni soygun sözünü verdikleri günlerde, ödenmeyen ücretleri için eylem yapan tersane işçileri azgın bir devlet terörüyle dağıtılıyor, onlarca işçi gözaltına alınıyordu. Sendikaların en tepesinde kotarılan bu işbirliği ve ihanete son vermek, artık her yolu ve aracı meşrulaştıran bir zorunluluk durumundadır. Bu yollar bulunmalı ve bu çeteler dağıtılmalıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

“Küçülen Türkiye” ya da düzenin iflası

Borca ve ranta dayalı ekonomi, bu özelliğiyle, teknelci holdingler için büyük vurgun ve semirme kaynağı olmuş, ama gelinen yerde artık sıfırı da tüketmiştir. Bugün artık “büyüyen” değil, tersine sürekli “küçülen Türkiye” gerçeği ile yüzyüzeviz. Bu yalnızca Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin değil, ekonomi her sosyal düzenin belirleyici temeli olduğuna göre, bir bütün olarak Türkiye’nin kapitalist düzeninin de iflasıdır.

‘60’ların “büyüyen Türkiye”sinden ‘90’ların “küçülen Türkiye”sine...

“Büyüyen Türkiye” son yarım yüzyıldır Türkiye’yi işbirlikçi burjuvazi adına yönetenlerin en temel sloganı durumundaydı. ‘50’li yıllardan itibaren hızlanan kapitalist gelişme, sanayi üretimindeki artış ve tarımda modernleşme süreci, bu sloganda dile getirilen iddia ve hedefin gerçek ve somut içeriğini oluşturuyordu. Fakat bu aynı sürecin öteki yüzü, emperyalist mali sermayeyle ilişkilerin her alanda geliştirilmesi ve pekiştirilmesi, Türkiye kapitalizminin emperyalist metropollere daha derinden bağlanması ve bu ilişki mekanizması içerisinde Türkiye’nin bir borç batağına adım adım sürüklenmesiydi.

24 Ocak Kararları ve bunun engelsizce uygulanmasını olanaklı kılan 12 Eylül askeri faşist darbesi, Türkiye kapitalizminin emperyalizme bağımlılığını perçinleyen yeni bir süreci başlattı. Büyük iddialarla “ihracata dayalı büyüme” ve “ekonomide liberalleşme” olarak gündeme getirilen bu yeni süreç, Türkiye kapitalizmini adım adım bugünkü batağa ve iflas noktasına sürükledi. 12 Eylül faşist darbesinin düzlediği zemin ve yarattığı kurumlaşma son 20 yıldır sınıf

hareketini ve genel olarak toplumsal muhalefeti önemli ölçüde etkisizleştirdiği halde, dolayısıyla işbirlikçi burjuvazi emperyalist merkezlerin yönlendirmesiyle arzuladığı tüm politikaları neredeyse engelsizce uyguladığı halde, varılan yer tam bir iflas olmuştur.

Borca ve ranta dayalı ekonomi, bu özelliğiyle, teknelci holdingler için büyük vurgun ve semirme kaynağı olmuş, ama gelinen yerde artık sıfırı da tüketmiştir. Bugün artık “büyüyen” değil, tersine sürekli “küçülen Türkiye” gerçeği ile yüzyüzeviz. Bu yalnızca Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin değil, ekonomi her sosyal düzenin belirleyici temeli olduğuna göre, bir bütün olarak Türkiye’nin kapitalist düzeninin de iflasıdır. Nitekim ranta ve borca dayalı ekonomideki iflas ve çöküntü kendini sosyal yapıda, siyasette ve kültürel yaşamda da çürüme ve kokuşma olarak göstermektedir.

“Türkiye ekonomisi savaştan çıkmış gibi...”

Bu, Devlet İstatistik Enstitüsü’nün kriz sonrası döneme ilişkin verileri açıklamasından beri burjuva basın-yayın organlarında en sık kullanılan ifadelerden biridir. Burjuva yorumcuları bile durumu böyle değerlendirmeye yönelen neden, Türkiye ekonomisinin yalnızca İkinci Dünya Savaşı dönemiyle kıyaslanabilir bir düzeyde olan korkunç küçülmesidir. DİE bunu yılın ikinci çeyreği için yüzde 11.8 olarak veriyor.

Küçülme demek, yeni yatırım yapmak bir yana mevcut üretim kapasitesini de kaybetmek, üretimde dibe vurmak demektir. Fabrikaların iflası, milyonlarca işçinin sokağa atılması, küçük esnaf, zanaatçı ve emekçi köylünün hızlanan çöküşü demektir. Üretememenin yanı sıra tüketmemek, yani iç pazarda talebin düşmesi ve ticari yaşamın daralması demektir. Tüm bunların sosyal bilançosu olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kesimlerinin daha derin bir yoksulluğa ve sefalete, büyüyen boyutlarda bir işsizliğe ve açlığa sürüklenmesi demektir. Bu bugünün tablosudur ve kurulu kapitalist düzenin iflasının sosyal açıdan da tescilidir. Toplumun ekonomik ve sosyal çöküntüye sürükleyen bir sosyal düzen tarihsel olarak yaşama gücünü tüketmiş demektir. Geçerken bir kez daha vurgulayalım; düzen bekçilerinin tüm dikkatlerini baskı ve terör aygıtlarının tahkimatına vermeleri ve tüm hazırlıklarını bir sosyal patlama

ihtimaline göre yapmaları, bu gerçeğin onlar tarafından da çok iyi algılandığının açık bir göstergesidir.

“Savaştan çıkmış gibi” benzetmesi bir yanıyla mevcut durumun vahametini hafifletiyor da. Zira savaş dönemlerinde bu türden bir küçülmenin ve sosyal yıkımın savaşın yıkıcı doğasından gelen bir mantığı var. Ortada bir savaş ya da iç savaş durumu yokken, geçtik bunlardan, ortada ciddi bir toplumsal bir mücadele bile yokken, Türkiye kapitalizminin yaşadığı bugünkü iflas tablosu, onun karşı karşıya bulunduğu yapısal sorunların derinliğine ve vahametine bir göstergedir.

Emperyalizme bağımlılık, bunun dolaysız ürünleri olan borç batağı, rant ekonomisi ve ülke kaynakları ile birleşmiş zenginliklerini emperyalist yağmaya ardına kadar açan ekonomik liberalizm, Türkiye’yi bugünkü batağa saplamıştır. Türk burjuvazisinin emekçileri daha fazla açlığa, daha fazla işsizliğe ve daha büyük bir sefalete razı, değilse mecbur etmek dışında halihazırda bu duruma bir çaresi, çözümü de yoktur. İflas ortamında emperyalist odakların dayatmasıyla ekonominin başına atanan ve sermaye medyasının ilk aylarda bir “kurtarıcı” olarak sunduğu Dünya Bankası memuru da durum karşısında çaresizliğini dile getiren temenniler dışında söyleyecek söz bulamamaktadır. Kendisini geldiği ilk aylarda sorunların “sihirli çözüm değneği” olarak sunan düzen kalemleri bile, son günlerde sarfettiği “Türkiye’nin durumu gene de Afganistan’dan ve Burundi’den iyidir” sözlerini alaya almakta, bunu son ayların en büyük gafı saymaktadır. Oysa söz konusu olan, işbirlikçi burjuvazinin Türkiye’yi nasıl bir batağa sapladığının dikkatsizce ve naifçe ifade edilmesinden başka bir şey değildir. Bu aynı zamanda mevcut sorunlar karşısında bir çaresizliğin de itirafıdır.

Sendikaları tutan sermaye uşaklarının derinleşen ihaneti

Sendikaların başındaki satılmış sermaye uşaklarının böyle bir dönemdeki tutumu da ibret vericidir. Son 20 yılın ekonomik ve sosyal politikalarının ve daha özelden de son iki yılın İMF yıkım programlarının işçi sınıfı ve emekçilere ekonomik ve sosyal faturası ortada iken; bu aynı süreç ve bu aynı programlar ülkeyi bir batağa saplamışken; ve bunun da baş sorumlusu bizzat işbirlikçi burjuvazinin kendisi iken, bu uşak takımı bir kez

daha bu aynı sınıfın hizmetinde hareket etmeyi “ülke menfaatlerinin gereği” olarak sunma arsızlığını gösterebiliyor. Derinleşen krizin tüm yükünün, tüm yıkıcı sosyal faturasının sermaye iktidarı tarafından büyük bir pervasızlık ve acımasızlıkla zaten işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına bindirildiği bir dönemde, bu yetmezmiş gibi, bu sermaye uşakları emekçileri yeni “fedakarlıklar”a, demek oluyor ki faturalara razı ve mahkum edecek kirli girişimlerin içinde yer alıyorlar.

İlki 5 Eylül’de gerçekleşmiş bulunan “işçi-işveren zirvesi” bunun bir örneğidir. Bu zirve, bu zirve bildirisi üzerinden yansıyan ilk sonuçlar, sendikal ihanet şebekesinin işçi sınıfı ve emekçilerin sorun ve istemlerini bir yana bıraktığını açıklıkla ortaya koymaktadır. “Reel sektörü kurtarmak”, böylece güya işsizliğin büyümesini engellemek adı altında gerçekleştirilen bu girişimler, kriz karşısında sınıfa, emekçilere ve ülkeye ihanetin tescilidir. Bu aynı ihanet, Türk-İş’in başındaki hain tarafından yarım milyon işçinin sözleşmesinin sıfır zamlarla bağlanmasıyla da sergilenmişti. Demagojik açıklamalarıyla olup bitenden İMF’yi sorum tutan, bu arada “reel sektör” olarak kodlanan işbirlikçi asalak sermaye sınıfını da bunun kurbanı sayan bu ihanet şebekeleri, gerçek davranışlarıyla son iki yıldır İMF tarafından gündeme getirilen bütün dayatmalara harfiyen uymuşlardır.

Kriz içinde batağa saplanan ve çürüyen düzen, sınıf hareketi içindeki kendi uzantılarından başka bir şey olmayan sendikal ihanet çetelerini de böylece kendisiyle birlikte aynı batağa çekmekte, çürütmekte ve kokuşturmaktadır. Bu hainlerin son girişimleriyle üstlendikleri yeni rollerin işçi sınıfı tabanındaki hoşnutsuzluğu ve arayışları derinleştireceği kesindir. Sınıf tabanında devrimci çalışma ve örgütlenmenin olanakları bu türden gelişmelerin etkisiyle daha da güçlenmektedir. Komünistler sınıf bünyesinde giderek güçlenen devrimci çalışmanın olanaklarına bu gelişmeler üzerinde de bakacak, bunları en iyi biçimde değerlendirmeye çalışacaklardır. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamakta olduğu katmerli sorunlara sırtını dönerek gösterilen bu pervasızlığı, açık ihanete varan bu sınıf işbirliği çizgisini gözler önüne sermek ve boşa çıkarmak, dönemin devrimci çalışmasının en öncelikli görevlerinden biridir.

SY Kızıl Bayrak

5 Eylül ihanetine geçit yok!

Kahrolsun işbirliği ve ihanet! Yaşasın sınıf mücadelesi!

Üç işçi konfederasyonunun başkanlarıyla işveren sendikaları konfederasyonu TİSK'in başkanı Refik Baydur'un katıldığı 5 Eylül toplantısı gerçekleşti. Toplantıya ilişkin önden ilan edilen gündemde TİS zamlarının ödenmemesi gibi bir saldırı maddesi de bulunduğu için, işçiler 5 Eylül'ü merak ve kaygıyla bekliyorlardı.

Bu bekleyiş nihayet toplantıda meyvesini verdi. TİS'lerle bağışlanmış ücret zamlarının gaspının yeterli olmadığına kanaat getiren baylar, işi üste bir de para istemeye kadar vardırıdılar. Kapitalist yağma ekonomisinin en büyük nemalanma kapılarında biri olan fonlara bir yenisini eklemeyi görüştüklerini açıkladılar. Önerilen fon için öne sürülen gerekçelerin "iyi" niyetlisini "işsize iş" sloganıyla; kötü niyetlisini de "sermayeye kaynak" sloganıyla ifade etmek mümkün. Buradaki "iyi" gerekçenin hiçbir anlam ifade etmediğini, sonuç bildirisini imzalamaktan kaçınan DİSK bile kavramış görünüyor. Toplantı sonrasında yayınladığı gerekçeli açıklamasında; "Böyle bir fona işsizlere yardım gibi işlevler yükleyerek hoş gösterme çabaları kabul edilemez." dedikten sonra ekliyor; "çünkü bu işlev işsizlik sigortasındadır."

Konuyu DİSK bile kavradıysa, saldırıyı işçilere hoş göstermenin mümkün olmayacağı ortadadır. İşin bir sırrı "kötü" niyetli gerekçede yatıyor. Sonuç bildirgesinde, "güç durumda bulunan firmaların durumunun objektif olarak değerlendirilmesi, istihdamın ve yatırımların teşvik edilmesi" cümlesiyle yer alan, bu, işçiden sermayeye kaynak aktarma kötü niyeti bile, tüm kötülüğüne rağmen gerçekleri ifade etmiyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Türkiye'de fonlar birer nemalanma kapısıdır ve hiçbiri kuruluş amacı doğrultusunda kullanılmamıştır.

Bunun en son ve somut kanıtı olan "konut edindirme fonu" yağması halen orta yerde durmaktadır. Sayısı milyonlarla hesaplanan kamu işçi ve emekçilerinin ücretlerinden yıllarca kesinti yapılmasına, milyarlarca kaynak yaratılmasına rağmen, bu kesimlere "konut edindirme"ye yönelik somut girişim bir yana, ortaya bir niyet dahi konulmuş değildir. Sonuçta devlet "fonda 5 kuruş para bulunmadığını" bütün bir arsızlığıyla açıklamıştır. İzin verilir ve kurulacak olursa eğer, 5 Eylül fonu da gösterildiği yere/yerlere harcanmayacak, kendinden önceki fonlarda olduğu gibi, sadece birilerinin nemalanmasına yarayacaktır.

Fonlardan nemalanma, fon yönetiminde söz ve karar sahibi olmakla mümkündür. Dolayısıyla, sendikalar üzerinden oluşturulacak bir fon da, sendikacıları nemalandırmaya yarayacaktır. Bu açıdan bakıldığında, işin ikinci sırrı ortaya çıkmaktadır. Söz konusu fon, sermayeden sendika ağalarına bir rüşvet teklifidir. Bu rüşvete karşılık sendikaların başındaki ihanet ve işbirliği çetelerinin yine nasıl bir peşkeşe razı geldikleri ise ya toplantı sonuç bildirgesine yansıtılmadı, ya da ayrıntısı daha sonra (daha dar bir toplantıda) görüşülmek üzere ertelendi. Ancak, ilk etapta önceden ilan edilmiş olan TİS zamlarının ödenmemesi kabul edilecektir. Fakat eğer bir kez fon soygununa kapı aralanırsa, ardından Arjantin modelini

dayatacaklarına hiç kuşku duyulmamalıdır. Eğer işçi, kapanan işyerlerine destek gibi "küçük" bir amaçla oluşturulan fona ücretinden yapılacak "küçük" kesintiye sesini çıkarmıyorsa, "ülkemizin

daha da güçlenmesi ve krizin aşılması" gibi "büyük" bir amaca hizmet edecek daha büyük kesintilere de razı gelecektir. En azından işverenler ve birer maşa işlevini yerine getiren hain bürokratlar böyle ummaktadır.

"Ulusal çıkarlarımız" için "kapsamlı bir işbirliği dönemi"

Toplantının öne çıkan konusu fon olmakla birlikte, hükümete üçlü inisiyatif için yapılan çağrı, 11 Eylül'de genişletilmiş toplantı hedefi ve TL'ye itibar kampanyasına destek gibi kararlarla, temcit pilavına çevrilen "aynı gemideyiz" teranesi aracılığıyla yürütülen ideolojik saldırı daha az öneme haiz değildir.

Aslında bütün maddeler bir biçimde bu ideolojik saldırıya hizmet edecek özelliğe sahip bulunuyor. İdeolojinin kaynağı, bir türlü tüketilemeyen kemalizmin o meşhur "sınıfsız imtiyazsız toplum" demagojisidir. Bu eski teranenin yeni versiyonu toplantı sonuç bildirgesinde şöyle dillendiriliyor:

"Ülkemizdeki tüm işçi ve işveren tarafları **ulusal çıkarlarımız** için somut konularda etkili ve kapsamlı bir işbirliği dönemine geçilmesi konusunda mutabık kalmışlardır. İşçi ve işveren konfederasyon ve sendikaları faaliyetlerinde işletmenin **işçisi ve işvereniyle bir bütün oluşturduğu gerçeğinden hareketle, çağdaş hak ve özgürlükler ve çalışma koşulları rehber alınarak, işsizliğin azaltılması ve istihdamın artırılması, işletmenin rekabet gücünün geliştirilmesi amaçlarını esas alacaklardır. Bu amaçla bir ulusal istihdam stratejisinin oluşturulmasına çalışacaklardır."**

Üçlü inisiyatif, "hükümeti, işçisi ve işvereniyle" bütünlüğün; genişletilmiş (büyük olasılıkla TOBB

temsilcileriyle genişletilecek) toplantı ise, "işçisi, büyük ve küçük sermayesiyle" bütünlüğün simgesidir. Artık "sınıfsız, imtiyazsız" sözcükleri kullanılmıyor, hatta bundan özenle kaçınıyor. Çünkü hedef kitle olan işçiler bu sözcüklerin anlamını, sınıfların ve imtiyazların varlığını çoktan kavramış durumdadır. Bugün bu ideolojik saldırıyla yapılmak istenen de, bu kavrayışın köreltilmesi, yani sınıf bilincinin parçalanmasıdır. İşçi sınıfı için tüm sorunların çözüm halkası, tüm saldırılara karşı mücadelenin başlangıç noktası ise sınıf bilincidir. Sınıf bilincinden yoksun bir işçi kitlesi ne örgütlü bir birlik oluşturabilir, ne sendikal ihaneti engelleyebilir ve ne de sermayenin saldırılarına karşı durabilir. Sermaye sınıfı ve devleti bunu çok iyi bildiği için buradan yükleniyor. Sendikal ihanetin işçi sınıfına verdiği bütün zararlara, sermayeye sunduğu bütün yararlar rağmen, sendikal örgütlülüğün ve birliğin sınıf bilincini diri tutma riskini göze alamıyor, sendikal yapıları parçalama/dağıtma saldırısını tüm hızıyla sürdürüyorlar.

Özellikle de, bir işletmeye bir sendikanın sıkı bir mücadele sonucu sokulmasına asla izin vermemeye çalışıyorlar.

DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri başta olmak üzere, kimi "muhalif" sendikacıların, sermaye sınıfının bu tür toplantı çağrılarında yanıt verilmemesi- itibar edilmemesi gerekliliğini kavrayamamaları, bu saldırının ideolojik içeriğini görememeleri mümkün değil. "İşverenlerle bir masaya oturmadan korkmamak" gerektiğini savunan DİSK, nitekim "yiğitliğini" ispat için 5 Eylül toplantısına katıldı. Ancak, aynı "yiğitliği" sonuç bildirgesini imzalama konusunda devam ettiremedi. Çünkü, Baydur'un her önerisine "ülke çıkarları" gereği kafa sallamak için cesaret değil köle ruh gerekir ki, DİSK bürokratlarının bu konuda Türk-İş'inkileri aratmadığı ortadadır. Ancak toplantı sonucunda yayınlanan sınıf işbirliği ve ihaneti protokolüne imza atabilmek için üye tabanının tepkisini göğüslemeyi göze alabilme "cesaretine" ihtiyaç vardı ki, DİSK yöneticilerinin henüz buna sahip olmadığı anlaşılıyor.

İşin ilginç yanı, bu ihanet ve işbirliği toplantısına karşı tek eylemli tepki Türk-İş'in tabanından gelmiş bulunuyor. DİSK bürokratlarının titrek davranmasına yol açan "taban tepkisi" ise şimdilik görülür olmaktan uzak. Ne var ki, görüntü her zaman gerçeği yansıtmıyor. Sadece DİSK tabanının değil, toplam olarak sınıf ve kitle hareketindeki durgunluğun yanıltıcılığı yakında kendisini gösterecektir. Ne sınıf işbirliği çabaları, ne ihanet, ne yıkım, toplumsal gelişmenin seyrini esastan değiştirmeyi başarabilir. Türkiye işçi sınıfı hareketindeki durgunluğun ne denli yanıltıcı olduğunun kanıtı, Arjantin işçi sınıfının mücadelesidir. Yarın, Türkiye işçi sınıfının mücadelesi de bir başka ülkedeki durgunluğun yanıltıcılığına kanıt olacaktır.

5 Eylül toplantısı aynasından...

Alınan tutumlar, netleşen konumlar

5 Eylül günü Dedeman Otelinde TİSK in çağrısıyla işçi ve işveren sendikaları biraraya geldiler. 22 Şubat'tan bu yana işverenler tarafından dile getirilen (ve sendika bürokratlarının şöyle veya böyle destek verdiği) birlik ve beraberlik içinde krizden çıkma edebiyatı somut bir yönetime bağlanmış oldu. Toplantının sonuç bildirgesi gösterdi ki, mesele krizden çıkmak değil patron-sendika bürokrati işbirliğini bir kez daha kurumsal bir zemine kavuşturup krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekti. TİSK'in kendi istem ve özlemlerini sendika bürokratlarına tescil ettirmek için böyle bir toplantı yapması da, sendika bürokratlarının bu istekleri karşılamak için çok hevesli olmaları da son derece doğal. Çünkü TİSK sermayenin kendisi, sendikal bürokrasi ise onun sınıf içerisindeki işbirlikçisidir. İşçi ve emekçilere yönelik saldırının püskürtülmesi ise ancak ikisine karşı ortak mücadele ederek mümkündür.

İşçi ve emekçilerin bugün sermayenin istemlerinin ne olduğu noktasında kafası açıktır. Zira bunu hayatın her alanında bizzat yaşayarak görmektedirler. Krizi bahane ederek her gün yüzlerce işçiyi işten çıkaranlar bu patronlardır. Aynı şekilde, yabancı sermaye bulmak için can atanların, emperyalist şirketlerin mallarını ülkeye pazarlayanların yaptığı yerli malların kullanım çağrısının samimiyesizliği de ortadadır. Toplantının diğer bir gündemi olan istihdam sorununun bizzat kaynağının patronlar olduğu gerçeğini gizlemek de artık pek mümkün görünmemektedir.

Bu noktada sendikaların oynayacağı rol önem kazanmaktadır. Sendikalar nezdinde işçi ve emekçiler sermayenin sorunlarına çözüm bulmaya ve bunun için fedakarlık yapmaya yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Krizin yarattığı faturanın her geçen gün katmerleşerek işçi ve emekçilere ödeltildiği ve sendikaların buna sessiz kaldığı bir ortamda, sendikaların bu rolü ne kadar oynayacağından bağımsız olarak, sermaye buna ciddi bir ihtiyaç duymaktadır.

Toplantıdan çıkan karar doğrultusunda fon oluşturmak, 365 güne yayılan yerli malları haftası yapmak, Türk parasına itibar kazandırmak kampanyası gibi, tümü de sermayenin ihtiyaçları için alınan kararlardan öte, saldırının asıl kapsamı ideolojiktir. Kuşkusuz bunları söylemek için 5 Eylül toplantısının sonuçlarına ihtiyaç yoktur. Ancak sınıf hareketinin içinde bulunduğu parçalı ve örgütsüz tablo 5 Eylül cephesini ciddi bir tehlike haline sokmaktadır. Bugün sınıf mücadelesinde bir iddia taşıyan herkesin önüne bu cepheyi dağıtmak, işlevsiz hale getirmek görevini koyması zorunludur. Ancak bu iddiayı taşıyanların tutumları bu açıdan pek de iç açıcı değildir. 5 Eylül cephesinin aşılabilmesi için öncelikle bu tutumların ortaya konulması gereklidir.

5 Eylül ve sendikal muhalefet platformlarının gündemsizliği

Kendini sendikal bürokrasinin alternatifi olarak gören sendikal muhalefet platformları sürece gereken ilgiyi göstermemiştir. Toplantı çağrısının yapılmasından sonra 5 Eylül toplantısı, ne bu platformların kendilerinde ne de bunları oluşturan sendika şubelerinde gündeme gelmiştir. Toplantılara katılmamak üzerinden konfederasyon merkezlerine bir

çağrı dahi yapamamışlardır.

Komünistler dışında konuya doğru dürüst ilgi gösteren tek siyasal çizgi EMEP'tir. Evrensel'de konuya ilişkin yapılan röportajlara bakıldığında, toplantıya katılıp-katılmama noktasında, öz itibarıyla, bu reformistlerle bürokratların bakışları arasında belirgin bir farklılık yoktur. Bürokratların kullandığı "biz oraya taleplerimizi dillendirmeye gidiyoruz" söylemi onlar tarafından da kullanılmıştır.

Son gün eski Şubeler Platformu bileşenlerince yapılan basın açıklaması ise, alt kademe sendika bürokrasisinin sınırlarını göstermektedir. Sendikal bürokrasiye alternatif olma iddiasında bulunan bu sendikal platformun yaptığı bir salon toplantısından öteye geçememiştir. Bu cephenin ancak dışı dışı mücadeleyle dağıtılabileceğini görmedikçe, ne sendikal bürokrasinin ne de işveren-sendikacı ittifakının yenilgiye uğratılması mümkün olabilir. Kuşkusuz ki bu sorunu görüp göremekten öte, iddia sahiplerinin gerçek durumuyla doğrudan ilişkilidir.

Aynı iddiayı taşıyan İEP konuyu gündemine bile almamıştır. KESK'teki yenilgi tartışmaları üzerinden yol alan ve çağdaş sendikacılık anlayışının bir tür türevi olan BSH ise, kendi "kadro hareketini yaratana kadar günlük mücadeleye boğulmamak" söylemiyle, 5 Eylül'e ilişkin bir tutum bile ortaya koymamıştır.

Bu sendikal platformların süreç karşısında şu ana kadar gösterdiği tutumlar hiçbir şekilde platformların yaşadığı kendi iç sorunlarla açıklanamaz. Sorun bu bileşenlerin

iddialarından bağımsız olarak, tabandan kopuk olmaları ve durumu ortadan kaldıracak bir iddiayı taşıyamamalarıdır. (Burada samimiyet noktasında bu platformların bazı bileşenleri şu veya bu ölçüde bu tablonun dışında bırakılabilir.)

5 Eylül ve EMEP çizgisi

EMEP çizgisindeki *Evrensel* gazetesi 5 Eylül toplantısını bir dizi röportajla gündeme getirdi. Akademisyenlerle başlayan röportajlar, sendika genel başkanları ve bir dizi şube başkanı ve temsilcilerle sürdü. Röportajlarda yönelttiği sorularla toplantıya karşı muhalif bir tutum sergileyen EMEP, tüm süreç boyunca bunu açık bir tutuma dönüştürmekten ısrarla uzak durdu. Toplantıya bir gün kala çağrısı yapılan

Petrol-İş'teki alternatif toplantıya verdiği destek dışında, bir hafta boyunca işlediği konuyu somut bir bakışla ortaya koymadı. Kuşkusuz bu bir rastlantı değildi. Uzlaşmacı-reformistlerin tüm solculuk iddialarına ve bu tür bir uzlaşma toplantısının içeriği konusunda açıklığa sahip olmalarına rağmen, net bir tutuma sahip olmamaları doğaldır. Alt kademe sendika bürokrasisine oynayan ve tabana yönelik çalışmalarını bu amaca göre şekillendirenlerin, bundan ileri bir tutum almaları beklenemez.

5 Eylül toplantısı ve öncü işçi platformları

5 Eylül toplantısı komünistler tarafından işçi-emekçi platformları girişimleri üzerinden bir çalışmaya konu edildi. Tam bir politik açıklıkla sahip olunan "5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır!" tutumuyla, sendika şubeleri, sendikal platformlar ve özellikle de işyeri temsilcileriyle görüşüldü. Öncü İşçi İnisiyatifi ve Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu imzalı bildiri ve afiş çalışması yapıldı. Çalışma teknik aksaklıklar nedeniyle dar bir süreye sığırsa da, sınıf hareketi içerisinde sınırlı da olsa anlamlı bir etki alanı yaratıldı. Çalışma sırasında dikkat çeken iki olgu, sendika şubelerinin konuyu gündemlerine almamasına rağmen işyeri temsilcileri ve öncü işçilerin konuya belli bir ilgilerinin olması idi. Dağıtılan bildiri ve bülten gibi materyallere gösterilen ilgi oldukça olumluydu.

Sahip oldukları politik açıklığa rağmen platform girişimcileri süreci yeterince değerlendiremediler. Yapılan kitle çalışmasıyla ulaşılan mevzilerde bir duyarlılık sağlansa da, bunun bir eylemliliğe dönüştürülemediği çalışmanın en zayıf yanı idi. Eylemli bir süreç başka güçlerle ortaklaşmaya endekslediği içindir sürecin içine çekilebilecek güçler belirsizlik içinde kaldı. Hele hele Sümerbank ve Ersin Nakış işçilerinin Dedeman önüne çıktığı yerde, platformların yoğun çalışmasını yaptığı bu konuda eylemin dışında kalmaları ciddi bir zayıflıktır. Platformlar bu zayıflıklarını aşmak ve politik tutumlarını

mevcut güçlere bakmaksızın ortaya koyma iradesi gösterebilmek durumundadırlar.

Bugün sendikal ihaneti boşa çıkarmak ve sermayenin saldırılarını püskürtmek, ancak sınıf inisiyatifi ve dinamizminin örgütlenmesinden geçmektedir. Varolan sendikal platformlar bu ihtiyaca yapıları gereği karşılık verememektedirler. Tüm eksikliklerine rağmen sınıfın enerji ve inisiyatifi örgütleyecek araçlar yerel işçi platformlarıdır. 5 Eylül bu gerçeği bir kez daha teyid etmiştir. Bunu sınıf kitleleri içinde bir güce dönüştürmek, sermayenin ve sendika ağalarının korkularını büyütme için daha inisiyatifi ve cüretli davranılmalıdır. Bu yapılabildiği takdirde, işçi ve emekçiler artık savunmasız ve çaresiz kalmaktan kurtulacaklardır.

Türk Lirası'na iade-i itibar komedisi

“Türkiye’yi kurtarmak, herşeyden önce paramızın itibarını kurtarmakla sağlanabilir.” Bu sözler, gece gündüz İMF’nin hizmetinde çalışan bir hükümetin başında bulunan zat’a aittir. Bu hükümetin son dokuz aylık icraatlarında Türk Lirası yüzde yüzelliye yaklaşan oranda değer kaybetmiştir. Eğer sermaye düzeninin bir kırıntılık itibarı kalmışsa, bu itibar bu oranda düşmüştür.

İşbirlikçi tekelci burjuvaziye göbekten bağımlı olan burjuvazinin orta kesimleri İMF-TÜSİAD programlarını hararetle desteklemişlerdir. İşçi sınıfı, kent ve kır yoksullarının açlık ve sefilliğe mahkum edilmesi anlamına gelen bu programlar, kendi çıkarlarını da zedelemeye başlayınca “ulusalacı” kesildiler.

Ankara Ticaret Odası tarafından başlatılan “TL’ye itibar” hareketi, Başbakan’dan Maliye Bakanı’na, çeşitli düzen kurumlarından (kendilerine sivil toplum kuruluşları deniyor!) TÜSİAD oligarklarına kadar değişik kesimlerden destek görüyor. Bu kampanyayı başlatan ve destekleyenler, yerli malı tüketimi ile yastık altındaki dolar ve markaların ekonomiyi düze çıkaracağını, böylece TL’nin itibar kazanıp ülkenin kurtulacağını vaaz ediyorlar. Bu kampanya ile ilgili çeşitli sloganlar da belirlenmiş: “Ulusal para ulusun onurudur!”, “Ulusal paramız bağımsızlığımızın simgesidir!”, “Ne mutlu Türk lirası kullanana!” bu sloganlardan bazıları.

İyiden iyiye gericileşip çürümüş bir sınıfın ikiyüzlülüğüne tümüyle uygun bir olayla karşı karşıya bulunmaktayız. Bugün yaşanan utanç verici durum, Türk lirasının böylesine yerlerde sürünmesi, emperyalizme bağımlılığın doğal bir sonucudur. Burjuvazi ve onun devleti ise emperyalizmin iç dayanağıdır. O halde paranın değerinin sürekli düşmesinin dolaysız sorumluları da onlardır. İMF ve Dünya Bankası’nın yönetiminde bulunan bir ülkede bağımsızlığın varlığını tartışmak ise abesle iştigaldir.

Bu gericilerin riyakarlığı bununla da sınırlı değil. Yerli malı tüketmeye, TL ile alışveriş ya da yatırım yapmaya çağrı yapıyorlar ki, doların fiyatı yükselmesin. Bırakalım dolar biriktirmeyi, geçinmekte bile zorluk çeken emekçiler dolar fiyatlarını etkiliyor olamazlar. Lüks ithal eşya satın almaları zaten mümkün değil. Kriz koşullarında bile patlama yapan lüks oto ithali, dövizin fırlamasına kimin neden olduğunu ortaya koyuyor. Buna yurtdışına kaçırıldıkları yüz milyonlarca doları, Amerika’ya yaptıkları yatırımları, tatil, eğlence ya da tedavi amaçlı Avrupa-Amerika seyahatlerini de eklemek gerek. Emekçilerin sırtından büyük vurgunlar vuranlar, bu sayede sefahat sürererek, dış ticaret açığını ikiye katlayarak, ülkede üretilen değerlerin önemli bir kısmını emperyalist tekelere sunarak, Türk parasını bir paçavra haline getirdiler. Satın alma gücü sürekli düşen emekçiler de, bu soygunun faturasını ödemeye mahkum ediliyorlar. Buna itiraz, polis copu ve jandarma dipçığı ile karşılanmaktadır.

Şovenizmin temel sloganlarından biri, “Ne mutlu Türküm diyene!”dir. Şimdi buna “Ne mutlu Türk lirası kullanana!” sloganı da eklenmiş

bulunuyor. “Türk olmak”, işsiz, sefil, yarı aç ve baskı altında yaşayanlara mutluluk getirmezken; zamlarla, enflasyonla değeri pula dönen Türk parası mı mutluluk getirecek? Bu yeni slogan en az eskisi kadar gülünç ve aldatıcıdır. Milyonlarca işçiyi kapı önüne koyanlar, yüzde yüzü aşan enflasyona rağmen çalışanlara sıfır zam dayatanlar, gerici-milliyetçi sloganlarla sahte umutlar yaratma çabasındadırlar.

Kampanya başlatanlar, bu kampanyaya destek verenler, acaba kendileri bu çağrıya uygun hareket ediyorlar mı? Uygulamalar bunun tersini gösteriyor. En başta devlet fiyatlandırmaları “ulusal onuru”muz olan TL ile değil, dolar ile yapmaktadır. Elektrik, doğalgaz ve akaryakıt fiyatları, yurtdışına çıkanlardan kesilen harçlar dolar üzerinden hesaplanmaktadır. Hazine dolar üzerinden borçlanmaktadır. Bu uygulamalar şu soruyu akla getiriyor. Acaba Türk devletinin itibarı Amerikan doları ile mi ölçülüyor?

Sermaye sınıfının zaten dini imanı dolardır. Ciroları, net kârları, yaptıkları yatırımlar vb. dolar üzerinden hesaplanmaktadır. Elleriindeki milyarlarca dolarla borsada kumar oynayarak sürekli vurgunlar yapıyorlar. Birkaçı dünya dolar milyarderleri arasında ilk beş yüz arasında bulunuyor.

Bu koroya katılan son kurum Diyanet İşleri Başkanlığı oldu. Hutbe hazırlayıp camilerde okutan Diyanet; ilahi çağrılarla dolar-mark gibi gavur paralarından vazgeçilip müslüman TL’ye rücu edilmesi için fetva verdi. Ortaçağ kalıntısı bu kurum “ulusal onuru kurtarma” hareketine aktif destek vererek, “yurtseverliğini” ispatlamış bulunmaktadır. Acaba? Diyanetin rant alanlarının başında Hac ziyaretleri geliyor. Müslüman yurttaşlar yer yıl yüklü bir meblağı gözden çıkarmak zorunda kalıyorlar. İşte bu Hac tarifesi Diyanet her yıl dolar üzerinden belirliyor.

Doların, markın bu yaygınlıkta kullanılması elbette bir rastlantı değil. Akli başında hiçbir yatırımcı sürekli değer kaybeden bir para birimine yatırım yapmaz. Değeri artan para birimleri varken kim zarara girmek ister. Bu kampanyayı destekleyenler, bir işe yaramayacağını bildikleri halde reklamını yapanların yatırımlarına bakarlarsa, bunların nasıl da dolara taptıklarını görürler.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sorunları ise başkadır. Onlar, kıtlık yakıt, çocuğunun okul masrafları vb.’ni nasıl karşılayacağını, ay sonunu nasıl getireceğini düşünmek zorundalar. İşsizlik belasından kurtulma, insanca çalışma ve yaşam koşullarına ulaşmanın arayışındalar. Dolar, mark biriktirmek, lüks ithal ürünler tüketmek gibi bir dertleri yoktur onların.

Bir taraftan bu türden ikiyüzlü kampanyalar yürütülürken, öte yandan yeni saldırı hazırlıkları yapılmaktadır. Sermaye çevrelerinin 5 Eylül toplantısından beklentileri bunun göstergesidir. Zamların ardı arkası kesilmezken, kapitalistler, kıdem tazminatını gaspetmek, sıfır zamları meşrulaştırmak ve “esnek üretim”i dayatmak için kolları sıvamışlardır. İşçi sınıfı, kent ve kır yoksulları bu saldırılara karşı örgütlü, militan bir direnişle karşılık vermedikleri sürece, ödenen bedeller ağırlaşmaya devam edecektir.

Bir garip iade-i itibar kampanyası ya da TL nasıl kurtulur?

A. Aydın

ATO’nun başını çektiği “TL’ye itibar kampanyası” kumpanyasının gösterileri devam ediyor. Programda yok, yok. Esas oyuncusundan soytarısına kadar herkes marifetini döküyor ortaya. Bu güne kadar sahne alan soytarılar içinde en göz doldurana ise “devlet din işleri başkanlığı” oldu. Dünya işlerini din kurallarıyla yürütmek gerektiğini savunan şeriatçıların bile bugüne dek düşünemediği bu “krize hutbeli müdahale” yöntemi, sermaye siyasetinin din kullanımında aldığı mesafeyi de ortaya sermiş oldu.

Elbette ki, hiç kimse hiç kimsenin, dua ile niyaz ile nutuk ile TL’ye itibar sağlanacağını düşünebileceğine inanmıyor. Kampanyayı açanlarla hutbe desteği verenlerin asıl avanaklığı da burada değil. Kafaları henüz bu kadar dalavereye eriyor. Beyinlerinin dumura uğradığı yer, bu tür yol ve araçlarla kitleleri oyalayabileceklerini umdukları çizgiden başlıyor. Sermaye sınıfı ve temsilcileri işçi ve emekçi kitlelerden uzun zamandır öylesine uzak kalmışlardır ki, onların düşünce ve duygularını, suskunluk ve hareketlerini anlamaları ve yorumlamaları mümkün olamamaktadır.

Göründüğü kadarıyla, bu konuda yüksek eğitilmiş uzmanlarının da onlara fazlaca bir yararı dokunamıyor. Filistin intifadasının yeniden yükseldiği, Kore’de, Arjantin’de ve daha dünyanın dört bir yanında işçi eylemlerinin savaş görüntülerine büründüğü bir tarihte, üstelik devrimci tutsakların Ölüm Orucu gibi bir eylemi sürdürdüğü bir coğrafyada, “koskoca” profların, emniyet ve istihbarat yetkililerine sunabildiği fikir “silahlı ayaklanma döneminin bittiği” olmuştu.

TL kampanyasıyla işçi ve emekçi kitlelere “krizi hafifletme” umudu taşıyamayacakları ortada olduğuna göre, ve buna rağmen, yine de kampanyanın bir işlevi olmalı ama. Bu işlev, sermayenin işçi sınıfı ve emekçileri ahmak yerine koyarak alay etmek suretiyle moralini yıpratma, özgüvenini sarsma ihtimalidir.

Gerçekten de, TL’yi yerlerde sürüklenme konusunda rekor üstüne rekor kıran son hükümetin, ve tüm yıkım kararlarına onun başı olarak imza atan Ecevit’in, itibar kampanyasına ilk imza atan sıfatına haiz olması/edilmesi, seyirci konumundaki kitlelere yönelik ağır ve acı bir istihzadır. Aynı şekilde, yıkım programlarının mimarı ve tam da bu nedenle TL’sinin celladı emperyalist kurumların, Dünya Bankası ve İMF şeflerinin de kampanyayı desteklediği açıklamaları da birer kara mizah örneğidir.

Ancak, yıkımın yerli ve yabancı mimarları, bu tutumlarıyla, sadece işçi sınıfı ve emekçilerle değil, kampanyanın sahipleriyle de alay etmektedirler. Sanayi ve Ticaret Odaları yöneticilerinin bu alayın ne kadar farkında olduğunu (veya ne kadar ortak olduğunu) bilemeyeceğiz. Ancak, daha dün, yaygın iflaslarla ve tüm yakıcılığıyla yaşadığı yıkımın öfkesini sokaklarda boşaltan küçük esnafın, temsilcileri eliyle düşürüldüğü bu aşağılayıcı konumu kolayca hazmetmeleri beklenmemelidir.

Ortaçağ kalıntısı bu tabaka öz itibarıyla da, emperyalist ekonomideki yeri itibarıyla da (tekellerin eklentisi konumu) genelde gerici ve tutucudur. Ancak, bugünkü siyasi ve ekonomik konjonktür, bu kesimin gerici-tutucu özünü kışkırtmaktan uzaktır. Onlar açısından güncel tehlike devrim değil düzendir. Çünkü kurulu düzenleri ve gelecek hayalleri, efendileri ve idolleri emperyalist-kapitalist tekeller ve siyasal iktidarları tarafından bozulmakta/yıkılmaktadır.

İşçi sınıfı hareketi, kendi durumuyla birlikte düzen içindeki bu küçük çatlağı da değerlendirebilmeli, ondan kendi devrimci amaçları ve hedefleri doğrultusunda yararlanabilmelidir.

Pislik düzeninin militan partisi olarak MHP

boğazına kadar bu aynı pisliğin içindedir...

Yolsuzluk düzeni ve faşist parti

MHP'li Bayındırlık Bakanı Koray Aydın hem bakanlıktan, hem de milletvekilliğinden istifa etti.

Bayındırlık Bakanlığı'nin ihalelerinde yaşanan yolsuzluklarla ilgili olarak gündeme gelen "vurgun operasyonu" nedeniyle MHP'lilerin içinde yer aldığı bir dizi kirli ilişki ortaya dökülmüş, peşinden de bizzat bakanın sahip olduğu şirketlerin deprem ihaleleri sayesinde nasıl büyük vurgunlar vurduğu açığa çıkmıştı. Bu şirketlerin büyük miktarda vergi kaçırdığı haberleri de basında yer almaya başlamıştı. Pis kokuların iyiden iyiye arttığı, işin daha da dallanıp budaklanmaya başladığı bir aşamada Bakan Koray Aydın, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin talimatıyla istifa etti.

Televizyonda canlı yayında istifa eden bakanın bu davranışının gerçekten de "ahlaki" değerlere bağlılıkla bir ilgisinin bulunup bulunmadığını tartışmak gerekmiyor. Burjuva siyasetinde bu tür şeylere yer olmadığını, hiçbir şey değilse bile, mevcut hükümetin son iki yıllık icraatı yeterince göstermiş olmalı. İstifa eden Koray Aydın'ın da içinde bulunduğu hükümet aylardır her türlü ilkesizliği, hukuksuzluğu ve onursuzluğu sergilemiş, yolsuzluk ve yağma dosyalarının üstünü örtmedeki maharetini fazlasıyla göstermiş bulunuyor. Dolayısıyla bakanın bu istifasını, yolsuzluğa karşı mücadele konusundaki samimi bir duyarlılığın değil ama MHP'nin yeni bir siyasal manevrasının gereği olarak yorumlamak gerekiyor.

MHP'nin itibar tazeleme manevrası

MHP hükümette yer aldığı süre içerisinde çeşitli bakımlardan yıpranmıştır ve halen ciddi bir "imaj sorunu" yaşamaktadır. Hatırlanacak olursa, MHP'nin seçimlerden ikinci parti olarak çıkmasını sağlayan sadece o dönem yükselen şovenizm dalgasının tepesinde oturması değildir. Bu faşist parti aynı zamanda "değiştik" propagandasını ve "yoksulluğa ve yolsuzluklara" karşı olduğu görüntüsünü de belli bir başarıyla kullanmıştır.

Koalisyon ortağı bir parti olarak sermayenin hizmetinde olduğu dönem MHP'ye başta devlette kadrolaşma olmak üzere çok şey kazandırmış, ama aynı zamanda da bazı şeyleri kaybettirmiştir. MHP'nin kaybettiği en önemli şey ise, emekçilerin kendisi tarafından o güne kadar aldatılan kesimlerinin gözündeki "imajı" olmuştur. "Milliyetçi" çığırtkanlıkla oy toplayan MHP, hükümet icraatlarıyla emperyalizmin uşağı bir düzen partisi olduğunu kanıtlamıştır. İMF talimatlarına gösterdiği uysal uyum bunun ifadesi olmuştur. MHP "15 günde 15 yasa" talimatına harfiyen uyan Amerikancı iktidarın ikinci ortağıdır. Vaziyeti kurtarmaya dönük bazı manevraları ise sonucu değiştirmemiştir.

Seçimlerde bolca kullanılan "yoksulluğa karşı" söylemin de bu arada içyüzü açığa çıkmıştır. İMF reçetelerini harfiyen uygulayanlar işsizliği ve yoksulluğu katmerleştirerek emekçiler

için yaşamı cehenneme çevirmişlerdir. MHP iktidar ortağı olarak işçi ve emekçiler aleyhine olan tüm saldırı politikalarının altına tereddütsüz imza atmıştır. Her vesileyle farklı olduğunu söylemesine rağmen emperyalizme ve sermayeye uşaklıkta ortaklarının bir santim bile gerisinde kalmamıştır. Dolayısıyla milliyetçilik, vatanseverlik, dürüstlük söylemi ciddi biçimde aşınmıştır. Son yapılan kamuoyu yoklamalarında oy oranı 4.2'ye kadar düşmüştür.

"Vurgun" meselesinin bundan sonra alacağı biçim ne olursa olsun, MHP açısından ciddi bir dönemeç olduğu açık. MHP lideri Bahçeli'nin partisinin Kızılcahamam kampı sırasında teşkilatı seçime hazır olmak konusunda uyarması ve "gelişen olaylar seçimi giderek yakınlaştırıyor" demesi önemli bir işaret sayılabilir. Bahçeli, başkanlık divanı toplantısında birer genel başkan yardımcısı başkanlığında oluşturulacak dokuz komisyonun, dokuz bölgede çalışma yapacağını söyledi. Çalışmalarda da ağırlıklı "koalisyon olmanın zorlukları"nın anlatılmasını istedi. Bu gelişmeler, 57. Hükümet'i oluşturan koalisyonun geçen iki yıldaki "uyum" görüntüsünün giderek gevşeyeceği şeklinde yorumlanabilir.

Bu satırlar Koray Aydın'ın istifasından bir gün önce burjuva basında yer aldı. Burada da söylendiği gibi, burnu seçim kokusu almaya başlayan faşist "bozkurtlar", daha şimdiden buna dönük politikalar oluşturmaya giriştiler. Şimdiye kadar ortaklık ettikleri tüm pisliği diğer koalisyon partilerinin sırtına yıkarak temize çıkmayı ve ilk seçimi tek başlarına kazanmayı hayal ediyorlar. Koray Aydın'ın "siyasette erkeklik" gösterisini de başlatılmak istenen itibar yenileme kampanyasının bir parçası olarak değerlendirmek gerekiyor.

MHP yolsuzluk düzeninin bir parçasıdır

İstifayla MHP'nin yolsuzluklara karşı olduğu; yolsuzluk yapanlar kendi içinden çıksa bile affetmeyeceği gösterilmek isteniyor aynı zamanda. Oysa bu inandırıcılıktan yoksun rezil bir manevradan başka bir şey değildir. Yolsuzluk ya da çürümeye bulaşan tek MHP'li Koray Aydın değildir. Aksine tüm MHP kadroları ve taraftarları, koalisyon hükümeti kurulur kurulmaz iktidar olanaklarının yağmasına, devlet kurumları içinde kadrolaşmaya, ve elbette hırsızlığa ve yolsuzluğa giriştiler.

"MHP milletvekillerinin, il başkanlarının dörtte üçü ya Bakan Aydın'dan ya da il müdürlüklerinden yakınlarına ihale verilmesi için aracı olmadılar mı? Bizce MHP milletvekillerinin büyük çoğunluğu Koray Aydın'dan yakınlarına veyahut partili birilerine iş talebinde bulunmuşlardır. Ancak şimdi susmaktadırlar."

Bu sözler, faşist partiye yakınlığı bilinen Ortadoğu gazetesinin en önemli köşe yazarlarından Nazmi Çelenk'e ait. Nazmi Çelenk yazısında Bayındırlık Bakanlığı'nda olanları hayli doğal karşılıyor ve hakkında bir takım iddialar var diye MHP'lilerin Bakan Aydın'a sahip çıkmamalarından yakınıyor. Bunları söylerken aynı zamanda da MHP'nin iktidar olanaklarından rant sağlama konusunda diğer düzen partilerinden hiçbir farkının bulunmadığını, bunun onlar açısından da son derece doğal olduğunu da ifade etmiş oluyor.

MHP sermayenin çürümüş ve kokuşmuş düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır. Pislik düzeninin militan partisi olarak boğazına kadar bu aynı pisliğin içindedir.

İhanet çetesinin karşısına örgütlü gücümüzle çıkalım

MESS patronları 2001 yılı için uygulamak zorunda oldukları toplu sözleşme hükümlerinde geçen önemli bir maddeye uymayacağını açıkladı: Eylül ayı başında işçi sendikalarına yaptıkları bir çağrıyla 6. ay zammını vermeyeceklerini bildirdiler. Tabii buna gerekçe olarak da krizi öne sürdüler.

Açıklamanın 5 Eylül toplantısının hemen öncesine denk gelmesi, sendika bürokratlarına bu satış için gerekli zemini tanımak içindir. Sendika ağaları fabrikalarda yaptıkları toplantılarda işçilerden; fabrikaların ekonomik sıkıntıdan kurtulması, işyerinin kapanmaması, işçilerin atılmaması için bu duruma boyun eğmelerini istediler. Metal-İş'in çete başları şimdiye kadar işçilerin hakları için mücadele etmediler. Tam tersine, işçilerin mücadelesini satarak bunun rantıyla beslendiler.

Bir süre önce Türk Metal çetesinin Kıbrıs'taki otelleri, gayri menkulleri, işçilerin bile hayalinde göremeyeceği tatil sitelerine sahip olduğu ortaya çıktı. Bu değirmenin suyunun nereden geldiği biliniyor. Metal-İş'in tepesindekiler sefahat sürerken, patronlarla bir olup işçilere sıfır zammı dayatmaya çalışıyorlar.

Sendika-patron işbirliği nedeniyle Mercedes'ten, Profilo'dan, BMC'den yüzlerce işçi atıldı. Patronlar, sendikacılarla önden yaptığı toplantıları bir fırsat olarak değerlendirdi. Çünkü öncü işçileri tasfiye ederek sektörde patlak verecek bir eylemin önünü kesmiş oldu. Gelişebilecek bir eylemlilik sürecini öncü kuvvetten yoksun bırakarak saldırılarını sancısız uygulayabileceklerdir. Patronların '98 sürecinden kendi hesaplarına önemli dersler çıkardığı açıktır.

İstanbul, İzmir, Ankara, Çerkezköy'deki metal fabrikalarındaki işçilerin tepkileri, "Patronların ve sendikaların yaptığı toplantılar çalışanları bağlamaz"

şeklinde olmalıdır. Alınan kararların hayata geçmesi için fabrikalarda şimdiden eylem komiteleri kurulmalı, saldırılara karşı ortak tepkiler örgütlenmelidir.

Şimdiye kadar atılan işçiler için de harekete geçilememiş, net bir tutum belirlenememiştir. İzmir'de Türk Metal Sendikası'na üye 5 binin üzerinde işçi, BMC, İzmir Demir Çelik, Habaş, Ege Endüstri, Çukurova Demir Çelik gibi fabrikalarda yıllardır saldırılarla karşı karşıya. Sendikacılar açıklamalarında grevin lafını bile etmiyorlar. Ankara'da Türk Traktör, Man, Hema gibi önemli fabrikalarda metal temsilcileri üzerinden işçileri etkilemeye çalışıyorlar. İstanbul'da Özçelik-İş, örgütlü olduğu yerlerde belirlenen zam oranının da altında imzalamaya başladı bile.

Üç metal sendikasının da 5 Eylül toplantısında işçi sınıfının taleplerini savunmayacakları önden de biliniyordu. Birleşik Metal'in bürokratları ise bu konuda sessiz kalmayı tercih etmekte. Bu reformistler kendi rollerini dahi oynayamamaktalar. '98'deki Türk Metal'den istifaların yaşandığı süreçte ve tam da işçilerin sınıf sendikacılarına ihtiyaç duyduğu bir dönemde onlar gerçek yüzlerini göstermiş, diğer metal sendikalarıyla ortak tutum olarak kendilerine yönelen işçilerin umutlarını kırmış, daha sonraki toplu sözleşmelerde de onlarla aynı tavrı sergilemiştir.

Sermayenin saldırılarının tamamlayıcıları ve destekçileri olan bu ihanet çetelerine karşı taban örgütlenmeleri yaratarak gereken cevabı vermeliyiz. Ve bu hainlere karşı tutumumuz net olmalıdır. Bugün yeni saldırılar sadece örgütlü yerler kadar sınıfın geneli için de geçerlidir. Bunun için de örgütsüz olan işçiler katmerleşen yeni saldırılarla karşı karşıyadır. Bunu kırmanın tek yolu taban örgütlerini kurup hayata geçirmektir.

Sosyal hakları için eylemdeydiler...

Tersane işçilerinin eylemine azgın polis saldırısı

Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde çalışan bin tersane işçisi, 3 yıldır aynı ücretle, sendikası ve sigortasız çalıştırılmalarına yeter diyerek eyleme geçtiler. Sabah saat 7:30'da işçilerin bölgeye giriş yolunu tutarak bölgeye giriş-çıkışları engellemeleriyle başlayan eylem yaklaşık 3 saat sürdü. Tersane kapitalistlerinin korkularını artıran eylemin önünü almak için polis devreye sokuldu. Polisin coplu müdahalesiyle içerisinde Limter-İş Başkan ve yöneticilerinin de olduğu yaklaşık 30 kadar işçi ve sendikacı gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar daha sonra savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı, ama savcı işçilerin yükselttikleri bu eylemi cezalandırıcısına dava açma yoluna gitti.

Eylem, sabah erken saatlerinde az sayıda tersane işçisinin İcmeler-Aydıntepe tren istasyonunda yaptıkları eyleme katılım çağrısıyla başladı. Daha sonra burada toplanan işçilerle beraber Tersaneler Bölgesi'nin girişine gidilerek, yol giriş-çıkışlara kapatıldı. Burada ilk saatlerde yaklaşık 500 kadar işçi bulunuyordu. Ancak eylem kararlılığı ve burada da eyleme katılım çağrılarının sürmesiyle beraber bu sayı kısa sürede bine ulaştı. Alınan bilgiye göre tersanelerde çalışan işçilerin yaklaşık yüzde 80'i işbirakarak eyleme katıldı.

Bölge girişinde yaklaşık 2 saat boyunca bekleyen işçiler, burada sık sık tersane kapitalistlerini protesto ettiler, çalışma koşullarının düzeltilmesini ve ücretlerin yükseltilmesini talep ettiler. "Sigortasız, sendikası çalışmaya hayır"-DİSK/Limter-İş pankartının açıldığı

eylemde ayrıca, "Kölelik ücretine hayır!", "İMİS defol, işçiler yönetime!", "Krizin yükü patronlara!" dövizleri taşındı. İşçiler eylem sırasında; "İşçiler birleşin, köleliğe son!", "Sendika, sigorta hakkımız söke söke alırız!" ve -özellikle polis barikatıyla engellendikleri sırada- "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attılar.

Eyleme direnişçi Aymasan işçileri de katılarak destek verdiler. Aymasan işçileri eylem alanına, "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla girdiler. Eylemde coşkusunu en yüksek olduğu anlardan biriydi bu.

Tersane işçileri protestolarını Gemi İnşa Sanayicileri Birliği (GSİAB) önünde sürdürmek ve burada bir basın açıklaması okumak üzere yürüyüşe geçmek istediler. Ancak polisin barikat kurarak işçileri engellemesi üzerine, eylem Tuzla Tersanesi önüne taşındı.

Tuzla Tersanesi önünde protesto gösterisi devam ederken, Limter-iş Genel Başkanı Kazım Bakış, basın

Sessizlik ortamında anlam yüklü bir eylem

Ağır sömürü, vahşi çalışma koşullarının hüküm sürdüğü Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde tersane kapitalistlerinin sistemli çabalarıyla işçilerin sendikada örgütlenmeleri engellenmiştir. Bunun için birçok işletmede olduğu üzere taşeronlaştırma temel bir yöntem olarak kullanılmıştır. Limter-İş'in örgütlülüğü yok denecek kadar zayıftır. Buna karşın çalışma koşullarının ağırlığı işçileri örgütlü davranmaya zorlamıştır. Burada sendika ve daha önemlisi öncü işçilerin kullandıkları inisiyatif belirleyici olmuştur.

Tuzla Tersane işçilerinin yaptıkları bu eylem, sınıf hareketi cephesinde tam bir sessizliğin boy verdiği bir dönemde oldukça önemlidir. Eylem her ne kadar yerel sorunlar üzerinden yapılmış sınırlı bir eylem olsa dahi, özellikle öncü işçilerin inisiyatifinin nasıl sonuçlara yolaçabildiğinin çarpıcı bir örneğini oluşturmuştur. Sendikal plandaki örgütsüzlüğe karşın, işçiler bölgede örgütlenmeye çalışan Limter-İş sendikasıyla beraber hareket ederek tersane kapitalistlerine karşı eylemli bir güç ortaya çıkarmışlardır. Oysa bugün birçok sendikal işçi benzer ağır sorunlarına karşı ya sendikanın harekete geçmesini bekleyerek edilgen kalmakta, ya da kendisini çaresizliğe mahkum etmektedir. Tersane işçileri bu anlamıyla da sınıfa örnek olmuşlardır, tutulması gereken yolu göstermişlerdir.

Tersane işçilerinin eyleminin ortaya koyduğu diğer bir gerçek ise, sermayenin işçi hareketinin önünü almak için oldukça bilinçli davranmasıdır. Uygulanan polis terörünü de bu çerçevede anlamak gerek. Açık ki, mevcut durgunluğu bir nebze olsun değiştirecek, sınıfın moral mevzilerini güçlendirecek bir eylem, arkasının gelmemesi için ezilmek istenmiştir.

Tuzla tersane işçilerinin bu saldırıya karşı yanıtları, eylemliliklerini yükseltmek, örgütlülüklerini güçlendirmek olmalıdır. Başta bölgedeki işçiler olmak üzere, sınıfın öncü unsurları bu saldırıya karşı Tuzla Tersane işçileriyle elele vermelidirler. Uygulanan polis terörü ve eylemcilere açılan dava protesto edilmeli, beraberinde acil ve ortak talepler çerçevesinde güçlerini birleştirmelidirler.

açıklamasını yaptı. Çalışma koşullarını anlatan Kazım Bakış, "Gemileri yapan biz, sigortasız çalışan biz. Tefecilik, hortumculuk yapan onlar." dedi. Konuşma tersane işçilerinin mücadele kararlılığına vurgu yapılarak bitirildi.

Açıklama sonrasında, Tuzla İcmeler'de bulunan Limter-İş sendikasına yürümek isteyen işçilerin önü bir kez daha polis barikatıyla kesildi. Ama işçiler yürümekte kararlıydılar. Bunun üzerine polis işçilere coplarla saldırarak yürüyüşü dağıttı. Birçok işçi vahşice dövülerek gözaltına alındı.

"Krizin faturasını kapitalistler ödesin!"
Panel
"İşgüvencesi yasası ve kıdem tazminatının gaspı"

Konuşmacılar:

**DİSK Sosyal-iş Ankara Şube Başkanı
Barış Karakuş (işçi)**

Yer: Bil-der, Kumrular sok. no:4/9 Kızılay

Tarih ve saat: 08-09-2001 Cumartesi 16:00

Ankara Öncü İşçi Platformu

İnşaat Mühendisleri Odası işçilerinden eylem

TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası'na bağlı çalışan işçiler Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Toplusözleşme yetkisini alan Sosyal-İş Sendikası, İMO yönetimini toplusözleşme görüşmelerine çağırdı. Ancak bu çağrıdan sonra İMO Genel Merkez yönetimi, Genel Merkez'de çalışan tüm sendikal işçileri işten attı. Bunun üzerine 4 Eylül Salı günü İMO Genel Merkezi önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasına yaklaşık 50 kişi katıldı.

Okunan basın metninde şunlar söylendi: "İşten çıkarılanlar işlerinin başına dönene, işten çıkarılma işlemi yok sayılana kadar uzlaşma sağlanmayacaktır. Yasal hakkımız olan hizmet üretiminden gelen gücümüzü, yani grev hakkımızı kullanmak için toplu iş sözleşmesi prosedürünü en hızlı şekilde devam ettirilecek ve grev ilan edilecektir. O güne kadar da işyeri önünde bekleme, işyerini terketmeme yani direniş hakkımızı kullanacağız."

İşçiler TMMOB'un da bu yapılanlara sessiz kalmayacağına inandıklarını belirttiler.

"Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçi kıyımına son!" sloganlarının atılmasının ardından basın açıklaması sona erdi ve işçiler İMO Genel Merkezi önünde oturma eylemi yaptılar.

Emekçilerin hak arama mücadelesi de “terörle mücadele” kapsamında!

Kapitalist toplumda burjuvazinin ayrıcalığı, üretim ve geçim araçlarına sahip olmasından kaynaklanır. Ekonomik alandaki ayrıcalık askeri, siyasal, sosyal, hukuksal, iletişim vb. alandaki ayrıcalıklarla tamamlanır. Bu ayrıcalıklara sahip olan burjuvazi, karşımıza örgütlenmiş bir egemen sınıf olarak çıkmaktadır.

Bu egemenliğin temel aracı devlettir. Burjuvazinin emekçiler üzerindeki tahakküm aracı olarak devlet, tüm kurumlarıyla egemen sınıfın ihtiyaçlarına göre örgütlenmiştir. Sermaye sınıfının gerçekleri tersyüz eden propagandası, devleti sınıflar üstü kutsal bir kurum olarak kitlelere yutturmaya çalışır. Miadını doldurmuş, tarihsel olarak gericileşmiş ve gayri-meşru konuma düşmüş bir düzenin temsilcisi olan bu gerici sınıf, ayakta kalmak için hiçbir yalan ve demagojiden de kaçınmaz.

Burjuvazinin çarpıtmalarına değil ama devletin fiili eylemlerine baktığımızda, bu kurumun misyonunu anlamakta herhangi bir güçlük çekilmez. Bazı göstermelik uygulamalar dışta tutulursa, bu kurumun tüm icraatları işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlık temeli üzerinde yükselir. Zira, milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği değerlerin yağmalanmasına dayalı

bir sistemin devletidir sözkonusu olan.

Sınıflı toplumların tarihi boyunca egemenler, başkaldıran ezilenlere karşı amansız bir baskı ve zulüm uygulamışlardır. Modern toplumun burjuva devleti ise, bu alanda köleci ve feodal devletleri geride bırakmıştır. Çünkü bilim ve teknoloji de artık zulmün hizmetindedir.

Modern devlet, karşıtlarına baskı uygulamanın yanı sıra onları kitlelerden soyutlayıp yalnızlaştırmak amacıyla da her türlü kirli yönteme başvurur. Bunun en bariz örneği, devrimcileri ve komünistleri “terörist”, “yıkıcı”, “anarşist” vb. olarak lanse etmesidir. Bu aşağılık yalanlarla hem devrimcileri açık bir saldırı hedefine haline getirmek, hem de işçi ve emekçilerle birleşmesini engellemek isterler. Devrimcilere karşı uyguladıkları faşist baskı ve katliamları “terörle mücadele” yalanıyla meşrulaştırmaya çalışırlar.

Bir toplumun sahip olduğu bütün maddi zenginlikler işçi sınıfı ve emekçiler tarafından üretilir. Bu gerçeklik, asalak burjuva sınıfın üretime herhangi bir katkısının olmadığını kendiliğinden ortaya koyar. Ancak maddi zenginliğin bölüşümü sözkonusu olduğunda, bir avuç azınlık olan bu asalaklar

zenginliğin büyük bir bölümüne el koyarlar.

Zenginlikleri üretenleri ise açlık ve sefaletle mahkum ederler. Çünkü onlar üretim araçlarını tekelinde tutmaktadırlar ve adil olmayan bu bölüşüm düzenini ayakta tutmak için düzenin tüm kurumları her zaman seferberlik halindedir.

İşçi sınıfının insanca çalışma ve yaşam koşulları uğruna verdiği mücadele her zaman sömürücü sınıflarda ciddi rahatsızlıklar yaratır. Zira emekçilerin her kazanımı kendi kârlarında nispi bir kayıp demektir. Bunu önlemek için her türlü kirli araca başvurmakta sakınca görmezler. Oysa tüm zenginliklerin gerçek sahipleri emekçilerdir. Ama ürettikleri bu zenginliklerden yalnızca biraz daha fazla pay istedikleri için, devletin her türlü zorbalığına maruz kalırlar.

Devlet, şiddetin tüm biçimlerini sistematik olarak kullanıp emekçileri sindirmek için terör estirdiği halde, sömürü düzenine karşı mücadele edenleri terörist olarak damgalamaya çalışır. Bu kirli yöntemleri sadece devrimcilere karşı kullanmakla kalmaz, kimi dönemler en sıradan ekonomik-demokratik hak talebinde bulunan emekçilere karşı da aynı yola başvurur.

Bir fabrikada grev, direniş, işi yavaşlatma vb. eylemler gündeme geldiğinde, jandarma ya da polis anında hazır. Düzenin sadık bekçileri kimi zaman işçilerden yanaymış gibi tavırlar da sergilerler. Amaç, eylemin militanlaşmasını engelleyip, burjuva yasaların sınırları içine hapsedmektir. Önce papazlık rolüyle işçilerin karşısına çıkarlar. Ne zaman ki eylem yasaları aşır meşru zeminde ileri taşınır, işte o zaman gerçek yüzleri ortaya çıkar. Direnişte olan işçilere bir polis şefinin söylediği şu sözler bu gerçeği çarpıcı bir biçimde gözler önüne sermektedir: “*Şu ana kadar sizi masum kabul ediyorum, ama bu sınırı aşarsanız terörist muamelesi göreceksiniz.*”

Son yıllarda tüm kararlı işçi direnişlerinin saldırıya uğraması, polis şefinin sözlerini açıklıyor. Sendikalaşmak yasal bir haktır. Burjuvazi bu hakkı kullanmanızı engellemek için her yola başvurmaktadır. Eğer siz buna karşı direniyorsanız, “teröristsiniz” demektir. Devletin üniformalı güçlerinin terörüyle direniş kırılmıyor mu, o zaman “sivil” it sürülerini ya da mafya bozuntularını üzerinize salacaklardır. Çünkü siz sermayenin “kutsal” çıkarlarını zedelyorsunuz. Teröristlik sözkonusu olduğunda, sermaye devletin eline kimse su dökemez. Buna rağmen devrimcilere ve mücadele eden emekçilere terörist demelerinde şaşılacak bir durum yoktur. Önemli olan, düzen bekçilerinin devrimcileri ve direnen emekçilerle aynı kefeye koymalarıdır. Bu bakışın bir iç tutarlılığı vardır ve aynı zamanda burjuvazinin açık bir sınıf bilincine sahip olduğunun göstergesidir. Sınıf düşmanlarımızın bu tavrı, işçi sınıfı, emekçiler ve devrimcilerin mücadelelerini birleştirmelerinin acil önemine işaret etmektedir.

Bu kokuşmuş düzeni yıkmak için mücadele etmek, emek sömürsüne karşı olan her insanın hakkıdır. Asalak bir sınıfın egemenliğinden kurtulmak, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmak uğruna verilen mücadele ise tümüyle meşrudur. Ve bu meşru zemin üzerinde hedefe ulaşmak için örgütlenmek bir görevdir aynı zamanda.

Aymasın işçileri direnişin sesini taşımaya devam ediyorlar...

Direniş kazanacak!

31 Mayıs'tan beri direniş bayrağını dalgalandıran Aymasın işçileri, sınıfın sesi ve soluğu olmaya devam ediyor. Dördüncü ayna giren direnişin sürmesi ve başarısı için güçlü ve aktif bir dayanışma ve desteği süreklileştirmenin önemi bir kez daha göze çarpıyor. İşçiler, gelinen süreçte destek ve dayanışmanın ilk günlerdeki gibi olmadığından, bir zayıflama olduğundan yakınıyorlar. Sınıf dostlarının kalıcı desteğini istiyorlar.

Aymasın işçileri direnişlerini duyurabilmek için her fırsat ve olanağı kullanma bilinciyle hareket ediyorlar. Bölgede yapılan kültürel ve sanatsal etkinliklere, panel ya da konferanslara, TV ya da radyo programlarına, basın açıklamalarına ve eylemlere katılan direnişçi işçiler, seslerini duyurarak kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar.

Son olarak 1 Eylül Dünya Barış günü nedeniyle CHP'nin Kartal Stadyumu'nda düzenlediği geceye katıldılar. Pankartlarını stadyumda herkesin görebileceği yükseklikte bir yere asan işçiler, konseri izlemek amacıyla gelen binlerce insana direniş anlatmaya çalıştılar. 22 Eylül'de Kartal'da yapılacak dayanışma gecesinin biletlerini ve hazırladıkları kalemleri satarak, destek elde etmek için yoğun bir şekilde çalıştılar.

Konserin ortalarına doğru pankartlarını alarak kürsünün önüne gelen işçiler, pankartlarını açtıktan sonra, “Yaşasın Aymasın direnişimiz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Birlik, mücadele, zafer!” gibi sloganlarla seslerini duyurmaya çalıştılar. Kürsüden selamlanan ve katılımcı kitle tarafından alkışlanan Aymasın işçileri, direnişlerini geniş bir kitleye taşımış oldular.

**Yaşasın Aymasın işçilerinin onurlu direnişi!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni kapitalizm!**

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Krizin faturası ağırlaşarak devam ediyor...

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için örgütlü mücadeleye!

Sermaye sınıfı kendi yarattığı krizden kurtulmak için faturayı yine işçi sınıfına ödetmeye çalışıyor. Bunun için bir dizi saldırıyı hayata geçirmeye devam ediyor. Kriz sonrası birçok fabrika

dayatması ve enflasyon farkının ödenmemesi gibi konularda uzlaşma aranmaya çalışılmasında görülmektedir.

MESS, metal sektöründe işçilerin sıfır zammı kabul etmediği takdirde işçi çıkartma yoluna gideceği tehdidinde bulunuyor. Bahane hazır, kriz var. Kuşkusuz sendikaların bugünkü durumu gözönüne alındığında saldırının ciddiyeti daha açık kavranabilir.

5 Eylül toplantısından yeni bir saldırı dalgası çıkacak. 5 Eylül toplantısına karşı duruşu güçlendirmek ve faturayı kapitalistlere ödetmek ise işçi ve emekçilerin sorumluluğudur.

Krizi yaratanlar gözlerini kan bürümüş bir avuç

asalak takımındır. Onların bu kâr hırsı milyarlarca insanın açlıktan ölmesine sebep olmaktadır. Buna karşı durabilmek için işçi sınıfının örgütlülüğünü yaratmak, işçi sınıfının temel görevidir.

Bize düşen görev ise tabandan doğru öncü işçilerin önderliğinde örgütlü mücadeleyi yerelliklere yaymaktır.

AYİEP girişimi bu bilinç ve pratikle hareket ediyor.

Dünden ders alarak yarınımızı kurtarmak için mücadeleye!

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Platformu Girişimi

ve işletmede işten atılmalar yaşandı ve yaşanmaya da devam ediyor. Resmi rakamlara göre işten atılanların sayısı 1 milyon civarında. Bölgemizde de ISUZU'dan 240, Aksan'dan 30, Aksu A.Ş'den 60, Poraş A.Ş'den 30, Laksan'dan 80, Kar Cips'den 80, Diktaş'tan onlarca kişi işten çıkarıldı. Ve çıkarılmalar henüz bitmedi. Ama bu duruma karşı anlamlı bir tepkiyi işçi sınıfı cephesinden yükseltebilmiş değil.

Krizin varlığı bir gerçek. Fakat diğer gerçek de, krizi emeğiyle çalışan işçi ve emekçilerin yaratmadığıdır.

Asgari ücret belirlendi

Asgari Ücret Komisyonu asgari ücreti 16 yaşından büyükler için brüt 167.940 bin, net 122.186 bin, 16 yaşından küçükler için brüt 142.749 bin, net 104.351 bin lira olarak belirledi. Bu sefalet ücretiyle bir ayda yetmiş ekmek, yirmi yumurta, bir kg çay, iki kg peynir, iki kg zeytin, iki kg kıyım ve iki kg meyva alabilirsiniz. Ya da bu ücreti sadece bir aylık kiranızı ödemek için kullanabilirsiniz.

Bu durum sermayedarların biz işçi ve emekçilere insanca yaşayabileceğimiz bir ücreti bile reva görmediklerini göstermektedir. Sermaye sınıfı bu cüreti işçi sınıfının sessizliğinden ve örgütsüzlüğünden güç alarak bulmaktadır. Bu saldırılar karşısında, "Eşit işe eşit ücret!", "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!" talepleri etrafında mücadeleyi yükseltmeliyiz.

5 Eylül saldırısına izin vermeyelim!

TİSK 5 Eylül'de işçi sendikalarının başkan ve başkan yardımcılarını Dedeman Otel'de toplantıya çağırdı. Toplantının amacı, krizden çıkabilmek için sendikalara ve işverenlere düşen görevlerin (!) belirlenmesi olacak.

Krizin sorumlusu sermaye sözcülerinin emek sözcüleriyle(!) aynı masada toplanması, krizin faturasının işçi sınıfına ödettilmesinde sendika ağalarının oynayacağı ihanetçi rolü bir kez daha açığa çıkarmaktadır. Bunun somut karşılığı Eylül zamlarının verilmeyerek sıfır zam

Metal sektöründe sendikal oyunlara izin vermeyelim!

Daha önce Lastik işkolunda yaşanan toplu sözleşme gaspları, şimdi de metal sektöründe gündeme geldi. Sermaye sınıfının politikası; kriz döneminden kârlı bir şekilde çıkmak için krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmektedir. Bu politika sayesinde ki, her kriz dönemi emekçiler katmerli bir yoksulluk batağına itilirken, sermaye sınıfı daha büyük kârlar elde etmektedir. Faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesinde en büyük pay kuşkusuz sendikal ihanet çetesine aittir. İşçi sınıfı, sendikal ihanetçi çeteyi aşamadığı içindir ki, ağır faturalar ödemek zorunda kalmaktadır.

Metal işçileri de bugün yeni bir ihanetle yüzyüzedir. Metal patronlarının örgütü MESS, Eylül ayında vermesi gereken %32'lik zammı vermeyeceğini açıkladı ve işkolunda örgütlü sendikaları görüşmeye çağırdı. Metal işkolunda örgütlü üç sendika da, bu çağrıya uyararak patronlarla masaya oturdu. Senaryo hazır; "ya işçi atılacak, ya zamsız çalışılacak". Türk-Metal Sendikası patronların teklifini kabul etti. Gerekece hazır: "Biz işçi atılmasını istemiyoruz". Ama kriz sonrası bu sendikanın örgütlü olduğu tüm işyerlerinde onlarca işçi atılırken hiç sesi çıkmıyordu. Bırakın ses çıkarmayı, işten atılacakların listesi bu sendika yöneticileri tarafından hazırlanıyordu. Demek ki işçi atmak için zamların gündemde olması gerekmiyor.

Türk-Metal'in işçi düşmanlığı Eylül zamları konusundaki düşmanca tutumuyla bir kez daha belgelendi. MESS'le yapılan görüşmelerin ardından Türk-Metal yöneticileri, fabrikalarda işçi toplantıları yaptı. Toplantılarda işçilere "ya işten atılma, ya zamsız çalışma" dayatıldı. Kimi fabrikalarda patronların ve sendikacıların baskısıyla işçilere toplu sözleşmeden doğan haklarından feragat ettiklerine dair belgeler imzalatıldı. Fabrikalarda yapılan toplantıların ardından bir dizi fabrikada işçi atılmalar başlarken, birçoğunda da listeler hazırlandı. Böylece patronlar ve sendikacılar omuz omuza vererek kılıçlarını çekmiş oldular. Ama işçiler taban örgütlülüklerine sahip olmadıkları için bir koruma kalkanı yaratamadılar.

Diğer iki sendika ise MESS'in teklifinin kabul edilemez olduğunu açıkladılar. Ama bu sendikalar

toplusözleşme dönemlerinde de aynı tutumu alıyorlar ve Türk-Metal imzaladıktan sonra "gücümüz yok" deyip sözleşmeyi imzalıyorlardı. Bu sendikalara sormak lazım; yıllardır böyle yapıyorsunuz, böyle yapmakla güçlendiniz mi? Aksine güç kaybettiler. Sınıf mücadelesi tarihi gösteriyor ki, güç ancak mücadele edilerek kazanılır.

1998 süreci halen hatırladadır. Türk-Metal sözleşmeyi imzalayınca, yaklaşık 16 bin işçi sendikadan istifa ederek direnişe geçmişti. Birleşik-Metal bu işçileri örgütleyip grev kararı almış olsaydı, hem Türk-Metal parçalanabilir ve hem de MESS dize getirilebilirdi. Fakat onlar aynı sözleşmeye imza atıp hem Birleşik Metal işçilerini hem de Türk Metal'den ayrılan binlerce işçiyi sahipsiz bıraktılar. Neden böyle yaptılar? Çünkü 16 bin işçinin başlattığı direnişin tüm fabrikalara yayılacağından ve direnişin kendilerini rahat koltuklarından süpüreceğinden korktular.

Peki şimdi ne olacak? Önce Türk-Metal satacak, sonra diğer sendikalar Türk-Metal'in düzlediği yoldan gidecekler. Görüntüyü kurtarmak için de birkaç bildiri okuyup, birkaç basın açıklaması yapacaklar, hepsi bu. Öyle değilse eğer neyi bekliyorlar? Türk-Metal'in işini bitirmesini mi? Öncelik Türk-Metal'in çünkü!.. Bu sendikalar kriz sonrası tüm işletmelerde işçi atılırken, ücretsiz izinler dayatılırken ne yaptılar? Basına demeçler verdiler, işten atılanların sayılarını yayınladılar. Bölgemizde de hemen hemen tüm işyerlerinde işçi çıkartılırken, yalnızca Deri-İş'te örgütlü Aymasan işçileri ile sendikasız Aksu işçileri direnişe geçti. Örneğin ISUZU'dan atılan 240 işçi direnemez miydi? Görülüyor ki, hem "kabul etmiyoruz" deyip sonra da "gücümüz yok" demekle, yalnızca ikiyüzlüklerini kanıtlamış oluyorlar.

MESS'in saldırılarını püskürtmek için birleşik mücadele!

MESS'in dayatmalarını püskürtmek için zaman kaybetmeksizin işyeri komiteleri kurulmalı ve birleşik mücadelenin aracı olarak platformlar örgütlenmelidir. Sendikal ihaneti aşmanın ve güç kazanmanın yolu buradan geçmektedir.

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Platformu Girişimi

Hülya Şimşek Ölüm Orucu'nun 286. Gününde ölümsüzleşti

Evlatlarımız ölmeye ant içmişler ard arda şehit düşüyorlar. Hülya Şimşek 39 yaşında bir genç kızdı. Genç kızlar evlerinde toy-düğünle yolcu edilmiyor artık bu ülkede. Genç kızlar zulme karşı gül kokulu bedenlerini ölüme yatırıyorlar bu ülkede.

Hülya Şimşek bir halk kahramanı olarak yüreklere işlenecek... Peki bu cellatlar nasıl verecekler bunca canın hesabını.

Hülya Şimşek 04 Mart 1963 Erzincan doğumlu. İlk, orta ve liseyi Erzincan'da okudu. Dikiş nakış ve el becerileri ile ilgili çeşitli kurslara gitti. Bir süre dikiş-nakış öğretmenliği, yaptı. Daha sonra İstanbul'a taşındı. Devrimcilerle tanışması kardeşi

Zeynel Abidin Şimşek'in aracılığı ile oldu. Zeynel Abidin tutuklandıktan sonra bu yakınlık daha da gelişti. Artık her zaman tutukluların yanında onların ablası, anası oldu.

TAYAD'lı ailelerin katkılarıyla çıkarılan *Tutuklu Aileleri Bülteni*'nin sahibi ve yazarları müdürlüğünü sürdürüyordu. Hülya Şimşek Ölüm Orucu'na Bursa'da başladı. 19-22 Aralık operasyonundan sonra tüm ülkede uygulanan sindirme operasyonu çerçevesinde gözaltına alınıp tutuklanarak Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne götürüldü. Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde 25 gün tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildi.

Direnişini tutuklu kaldığı sürede devam ettirdi. Tahliye olduktan sonra direnişini devam ettirmek için K. Armutlu'da direnişini sürdüren TAYAD'lı ailelere katıldı. Bu gün direnişinin 286. gününde saat: 12.30'da ölümsüzleşti...

TAYAD'lı aileler
31 Ağustos 2001

Hülya Şimşek'in cenazesinde jandarma terörü

Dışarıda sürdürdüğü Ölüm Orucu Direnişi'nin 286. gününde şehit düşen TAYAD'lı Hülya Şimşek, 3 Eylül günü Elazığ'ın Sün köyünde toprağa verildi. Direniş karşısında acizleşip zavallılaştan devlet, Hülya Şimşek'in cenazesinde tam bir terör estirdi.

Sün köyünü tam anlamıyla ablukaya alan jandarma, cenazeye katılmak için dışarıdan gelen kitleyi köye sokmadı. Burada toplanan kitle içerisinden HADEP İl Sekreteri Mehmet Ali Övün ve köy halkından Baki Metin gözaltına alındı. Bunun üzerine katılımcı kitle yol boyunca gözaltıların serbest bırakılmasını beklemeye başladı. Bir süre sonra ise parti ve dernek yöneticilerinden oluşan bir heyet gözaltıların serbest bırakılması için Jandarma komutanlığı ile görüşmek üzere karakola gittiler. Karakolda gözaltıların serbest bırakılacağı sözü verilmesi üzerine, köye giremeyen kitle geldikleri merkezlere geri döndüler.

Jandarma terörü bununla da sınırlı kalmadı. Bu kez ise akşam saatlerinde cenaze evi basıldı. Burada cenazeye katılanlardan 8 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar gece yarısına kadar tutulduktan sonra savcılığa çıkarılıp serbest bırakıldılar.

Aydınlık bir gelecek ve insanca bir yaşam için direnelim!

"Sorumluluğumuzun büyük oluşunun farkındayız ve buna uygun bir duruş içinde bulunuyoruz. Her zamankinden daha sakin, daha emin adımlarla götürüyoruz süreci. Zaferi kazanacağız... Bu inancın güçlülüğü, bizi böyle rahat adım adım ölüme yakınlaştıran... Yaşasakta yaşamasakta sonuçta kazanacağımıza kuşumuz yok. Özcesi görevimizi yerine getiriyor olmanın rahatlığıdır yaşanan... Kazanan biz olacağız! Kazanan işçi ve emekçilerin haklı mücadelesi olacak!"

Hatice Yürekli/Ölüm Orucu şehidi

Tam dört mevsim geçti . Bu ülkede mevsimler, Nazi faşizmini aratmayan bir barbarlığa tanık oldu. Dört mevsimdir oluk oluk kan akıtılıyor sokaklarda, zindanlarda. Her yeni güne analarımızın giden oğullarına kızlarına yaktıkları ağıtlarla başladık... Ve alıştık her gün yakılan ağıtlara. Buca'dan, Ümraniye'den, Sivas'tan, Gazi'den, Maraş'tan, Ulucanlar'dan hiç dinmedi bu ağıtlar. Devlet zindanlara girip, emekçilerin umutlarını ve ocaklarını söndürmek için katletti devrimcileri.

19 Aralık'ta 20 cezaevinde bir kez daha devlet kan döküyordu. Kan dökmekle kalmıyor, devrimcileri diri diri yakıyordu. Bu gözü dönmüş barbarlık "hayata dönüş" adı altında yapıldı. Aynı "şefkatli eller" Ölüm Orucu'nda olan tutsaklara zorla tedavi işkencesi ile kendisini gösterdi. Yüzlerce devrimci sakat bırakıldı. Düşünen ve üreten beyinlerimizden korkuyorlardı, beyinlerimiz bir bir sakat bırakıldı. Aynı "şefkatli eller" hücrelerde bitmek bilmeyen işkencelerin uygulayıcısı oldu.

Tam dört mevsimdir hücrelerde ölümüne bir direniş var. Kan, katliam, işkence ile bitirilemedi bu direniş. Tahliye manevrasıyla da bitirilemedi bu direniş.

Çocuklarımız gecesinde aç yatmasın, gündüzünde sömürülmesin diye sürüyor bu direniş. İşkence ve zulüm bitsin diye sürüyor bu direniş. Yaşamımızın hücreleştirilmesi sona erinceye kadar da sürecek...

Tam dört mevsimdir ölüyor tutsaklar. Onlarcasını kaybettik, onlarcası ise ölüme gün sayıyor. Her susuşumuzda sayıların daha büyüğüne doğru yol alıyoruz. Bu ülkede sayılar, rakamlar onuru ışık diliyle karanlıkta koruyanların ölümlerini ifade ediyor artık. Yarın da bu sayılara bizlerin adı eklenecek. Çünkü 15 öğrenciydi, parasız, bilimsel, demokratik eğitim derken zindanlara atıldı. 17 tekstil fabrikasında işçiydi sendikal hakkını almak için mücadele verirken susturulmak istendi. 23 kendisi gibi başka analar da ağlamasın diye durulsun diye hergün akan oğullarının kan pınarı çocuklarını yarına bırakarak ugurladı güneşe.

Tam dört mevsimdir baskı, zulüm diz boyu. İşçi ve emekçileri susturmaya, yaşayan birer köle haline getirmeye yönelik çıkartılmayan yasa kalmadı. Zamların, sefalet ücretlerin yüzdesini unuttuk. Sermaye devletinin "milli güvenlik" gerekçeleriyle ertelediği grevlerin sayısını unuttuk.

Tam dört mevsimdir susuyoruz. Artık yeter demeli bu zulme. Artık bu suskunluk perdesi yırtılmalı, bizlere cehennem gibi bir hayatı sunanlara gerekli cevap verilmelidir. Aydınlık bir gelecek ve insanca bir yaşam için zulme karşı isyanı seçelim, direnelim!

Yolu yok zulmün sen izin vermedikçe!

Yolu yok kurtuluşun sen isyanı seçmedikçe!

(Ankara'da dağıtılan S.Y.Kızıl Bayrak özel sayısı...)

Köln'de Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma etkinlikleri

Ölüm Orucu Direnişi 320'li günleri geride bıraktı. Devrimci tutsaklar, tecrit ve izolasyon saldırısına karşı başlattıkları haklı ve meşru direnişlerini ilk günkü kararlılıklarıyla sürdürüyorlar. Faşist sermaye devletinin kirli tahliye manevrası da sökmeyi. Devrimci tutsaklar yeni Ölüm Orucu ekipleri çıkararak bu kirli manevrayı da boşa çıkardılar. Devrimci tutsakların onurlu ve ölümüne direnişi şimdi yeni bir aşamadır.

Bir-Kar ve TAYAD komitesi olarak, devrimci tutsakların onurlu direnişini desteklemek ve yeniden bu çerçevede kamuoyu oluşturmak amacıyla bir süredir AG dahil, bir dizi etkinlik ortaya koymaktayız.

45 günlük olarak planladığımız dayanışma AG'imize 11 Ağustos'ta Frankfurt'ta başlamıştık. 26 Ağustos'ta da AG çadırımızı Köln'e taşıdık. Ölüm Orucu ile dayanışma faaliyetlerimizi şimdi Köln'de devam ettirmekteyiz. Köln'deki AG'ne ADHK'da (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu) katılmış bulunuyor.

Köln'deki AG süresince özellikle kamuoyu yaratmak amaçlı bilgilendirme faaliyeti yürüttük. Direnişin yeni aşaması ve seyri konusunda bilgiler sunan bildiri ve açıklamaları halk pazarlarında dağıtmak, bazı ilerici kurum ve kuruluşlara bu materyalleri iletmek yürüttüğümüz diğer faaliyetler oldu. Bilgilendirme amaçlı bu çabalar direnişin ilk dönemlerindeki kadar ilgi bulmasa da yararlı olmaktadır.

İstenilen ölçüde olmasa da Türkiyeli ve Alman ilerici ve emekçiler çadırımızı ziyaret etmekte ve destek sunmaktadırlar. Türkiyeli diğer devrimci akımlar ise hala AG çadırımızı ziyaret etmiş değiller. Teslimiyetçi Kürt hareketinin tutumu ise biliniyor. 1 Eylül günü Köln'de organize ettikleri festivale onbinlerce insan katıldı. Karşılıksız barış hayalleriyle sersemletilen yurtsever kitleye yeniden barış sloganları atırıldı, ruhsuz konuşmalar eşliğinde havaları boşaltılıp geri gönderildi. Fakat bu dönemde en duyarlı olunması ve dile getirilmesi gereken Ölüm Orucu Direnişi'ne dönük bir duyarlılık ortaya koymaktan yine özenle kaçınıldı. Açlık grevi çadırına ise hiç uğranılmadı.

Bir-Kar Köln şubesinin açılışına katılımımız anlamlı oldu. Açılışa katılan kitle tarafından belirgin bir sempatiyle ve coşkulu sloganlarla karşılandık. Köln'deki etkinliklerimizi 7 Eylül Cuma günü meşaleli yürüyüşle tamamlayacağız. Dayanışma AG'mizi 7 Eylül'den sonra Belçika'nın başkenti Brüksel'de sürdüreceğiz. Devrimci tutsakların haklı ve meşru talepleri kabul edilinceye kadar Ölüm Orucu Direnişi'nin dışarıdaki sesi ve soluğu olmaya devam edeceğiz.

Bir-Kar/Köln

1 Eylül'ün gösterdik

1 Eylül Dünya Barış Günü, azgın bir devlet terörü eşliğinde Kürt halkının kitlesel ve militan eylemliliklerine sahne oldu. Gösterilerin bilançosu ise 1 ölü, onlarca yaralı, binlerce gözaltı ve onlarca kişinin tutuklanması.

1 Eylül Barış Günü nedeniyle HADEP tarafından Ankara'da yapılmak istenen "Barış için elele!" mitingi gülünç ve kaba gerekçelerle yasaklandı. (Basında bu yasaklamanın hükümeti de aşan kaynaklardan geldiği açıkça yazıldı). Yasağa rağmen HADEP'in Ankara'ya gitme yönünde yaptığı çağrı üzerine birçok ilden yola çıkmak için toplanan halk, düzenin kolluk güçlerinin saldırısına uğradı. 1 Eylül'den bir gün önce başlayan silahlı, gaz bombalı, kalashı, coplu saldırılar, 1 Eylül'de ve sonrasında da devam etti. Devletin azgın terörüne Kürt kitlesi çatışarak yanıt verdi. Başta İstanbul ve Diyarbakır olmak üzere bazı illerde Serhıldanı andıran görüntüler ortaya çıktı. Kürt yurtsever kitlesi son yıllarda görülmedik düzeyde kitlesel ve militan eylemlilikler gerçekleştirdi.

1 Eylül, ortaya koyduğu tablo ve geleceğe dönük etkileriyle önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Düzen, PKK ve Kürt halkının mevcut durumu ve eğilimleri konusunda ek açıklıklar sunmuştur. Bu nedenle 1 Eylül'ü değerlendirmek önem taşımaktadır. Muhakkak ki bu tablo düzen ve teslimiyetçi Kürt hareketi tarafından da değerlendirilecektir.

1 Eylül'ün ortaya koyduğu tablo esasta şaşkırtıcı olmamıştır. Belki teslimiyetçi Kürt hareketi için yeni bir hayal kırıklığından bahsedilebilir. Ama işin aslında onlar da uzun süredir devlete bağladıkları hayallerin temelsizliğini ve İmralı çizgisinin kendilerini düşürdüğü acınası durumu görüyorlar, bu çerçevede zaten gerçek bir hayal kırıklığı yaşıyorlar. Devlet göstermelik adımlar atmaya bile yanaşmıyor. Resmi düzeyde inkar ve imhayı tek politika olarak muhafaza ediyor. Dahası bu tutumu her güncel gelişme şahsında yeniden ilan etme gereği duyuyor. 1 Eylül'de benzeri bir durum sözkonusu olmuştur. Sözkonusu olanın Dünya Barış Günü olduğu da düşünülürse, devletin aldığı son derece katı tutumun ifade ettiği mesaj daha iyi anlaşılır.

1 Eylül'ün ortaya koyduğu tablo üzerinden duruma daha yakından bakalım.

1 Eylül ve devletin yaklaşımı

1 Eylül bir kez daha devletin inkar ve imhayı Kürt sorununda tek politik tutum olarak gördüğünü kanıtlamıştır. Ama sorun bununla da sınırlı kalmamıştır. PKK teslimiyetçilerinin devlet içerisinde hayali taraflaşmalar yaratarak bağladığı umutlar da, 1 Eylül'de devletin aldığı tutum vesilesiyle bir kez daha çökmüştür. Devletin Kürt sorununa yaklaşımı gerçek yönetici güç olan ordu tarafından belirlenmektedir.

Bunun dışında edilen sözler ve alınan sözde tutumlar demagojik boş laftan öteye gidememektedir.

Sermaye devletinin Kürt sorunu konusundaki politikası esasta koşulsuz tam teslimiyettir. Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek mücadele içinde yarattığı tüm devrimci değer ve özlemlerin çökertilmesi bu politikanın en önemli hedefidir.

Bunun için, PKK'nin tüm silahlı güçleriyle gelip devletin önünde diz çökmesi istenmektedir. Genelkurmay geçen Aralık ayında yayınladığı temel önemde bir bildiriye bunu açıkça formüle de etmiştir. "Dağda tek bir terörist kalmayınca kadar" bu mücadele aynı kararlılıkla sürdürülecek, deniliyordu bu bildiriye.

Bundan dolayıdır ki, barış istemi dahi teslimiyetçi Kürt liberallerine artık çok görülmektedir. Çünkü sözkonusu barış istemi, birincisi bir savaşın, ikincisi barışacak iki tarafın olduğunu çağırıştırılmaktadır. İşte sermaye devleti buna dahi tahammül edememektedir. Bireysel haklar temelinde bir takım kısıntılar verilmek istense dahi, mücadelenin yarattığı tüm maddi ve moral değerler yıkıma uğratılmaksızın bu mümkün görülmemektedir.

Devletin 1 Eylül'deki tutumunun gerisindeki temel neden işte budur.

PKK cephesinden tümüyle teslimiyetçi bir içerikle ele alınsa da, Kürt halkı 1 Eylül'e farklı anlamlar yüklemekte, örgütlü gücünü hissetmekte ve yaşamaktadır. Bu duygu ve değerlere sahipken, kısıntı haklar dahi kendisinin özgüveni ve mücadeleye olan inancını arttıracaktır. Sermaye devleti bunun bilinciyle davranmaktadır. Bu nedenle koşulsuz teslimiyet süreci tamamlanana kadar, inkar ve imha tek politik tutum olarak kalacaktır. Kürt halkının mücadele gücünü besleyecek, siyasal ve moral değerlerini güçlendirecek hiçbir tavize yaşanılmayacak, böyle bir görüntü yaratılmamasına özen gösterilecektir.

Devlet şimdi öngördüğü biçimde teslimiyet sürecini tamamlamaya çalışmaktadır. Bunun için bugün Kürt sorununa yaklaşımı; sorunu belirsizliğe bırakmak, tüm ideolojik-siyasal değerlerinden yoksunlaştırılmış PKK eliyle, 15 yıllık mücadelenin birikimlerini çürüterek imha etmektir. Bu yaklaşımın bugün PKK cephesinde yarattığı sıkıntı bilinmektedir. Yanısıra aynı olgu, bugün için hala teslimiyetçi liberal

önderliği aşamayan Kürt halkı cephesinde de sorunları sürekli büyümektedir. Hoşnutsuzluk ve yeni arayışlar giderek kendini daha belirgin biçimde gösterecektir önümüzdeki dönemde. Kürt halkı cephesinden süreç teslimiyet çizgisine dönük sorgulamanın derinleşmesi, devlet konusunda yayılan hayallerin yıkılması yönünde seyretmektedir. Bu PKK teslimiyetçiliğini

zorlamakta, tutarsızlığını derinleştirmekte, onu yeni açılımlara ve manevralara başvurmak zorunda bırakmaktadır.

1 Eylül ve teslimiyetçi platform

Teslimiyetçi platformun 1 Eylül'de koyduğu tutum, derin bir açmazın ve

bundan kaynaklanan tutarsızlığın ifadesidir.

Teslimiyetçi platform, 1 Eylül'de "Diyarbakır'dan Ankara'ya barış köprüsü" oluşturmak için "Barış için elele!" şiarı altında yüzbinleri Ankara'da toplama yönlü bir tutum belirledi. Böylece, devlet tarafından bilinçli bir biçimde sorunu belirsizliğe mahkum eden süreci kendi cephesinden aşmayı; böylece PKK tabanında ve Kürt halkı saflarında teslimiyet platformu konusunda kırılan hayalleri onarmayı hedefliyordu. Bu nedenle 1 Eylül mitingi "diyalog kanalını açma" yönünde önemli bir adım olacaktı. Yanısıra devlete Kürt halkının hala da teslimiyet platformuna tabi olduğu mesajı verilecekti. Bu umut ve hesaplar Ankara mitingi üzerinden yapılmıştı. Miting yüzbinlerin katılımıyla tam bir şenlik havasında gerçekleştirilecek, böylece "Diyarbakır ile Ankara arasında bir barış köprüsü" kurulmuş olacaktı.

Teslimiyetçi platform ayrıca, son dönemki "ulusal güvenlik" tartışmaları çerçevesinde ANAP ve TÜSİAD'ın tutumuna da büyük umutlar bağlıyor, "savaş rantçıları"na karşı bu cepheye yaslanarak kendine alan açmayı hedefliyordu. ANAP'a bağlı İçişleri Bakanlığı bu açıdan ayrıca bir umut olarak görülüyordu. Ancak mitinge izin verilmemesiyle beraber bu hayaller ve elbette "şahin-güvercin" ayırımına dayalı çürük politika da bir kez daha çökmüş oldu.

Mitinge izin verilmemesi üzerine, HADEP bu kez, eylemi gerçekleştirmek için basın açıklaması formunu kullanmayı denedi. Ankara'ya gidiş kararı korundu. Ancak devlet bu mitingin yapılmasına izin vermemek konusunda kararlıydı, tüm hazırlıklar buna göre yapıldı. 1 Eylül'ün öncesinden başlamak üzere faşist terör tirmandırıldı. Sonrasında yaşanan gelişmeleri biliyoruz. Devlet terörü serhıldanı andıran militan gösterilerle karşılandı, 1 ölü ve binlerce gözaltıya karşın eylemler kararlılıkla sürdürüldü.

Burada hemen belirtelim ki, HADEP her ne kadar

Kürtleri ve Kürt sorunu

Y. Maden

bir gün öncesinden Ankara'ya gidiş kararlılığını ilan etmiş olsa dahi, devletin tutumunu azgın faşist terörle ortaya koymasıyla birlikte yelkenleri anında suya indirdi. Tüm saldırılara karşın Kürt halkı Ankara'ya gitme kararlılığını korurken, HADEP yöneticileri önce basın açıklamasını iptal ettiler, ardından Ankara'ya gitme kararlılığı gösteren konvoylara illerine geri dönmeleri konusunda talimatlar iletiler. Zaten bir yerden sonra olaylar kendiliğinden, örgütsüz ve denetimsiz bir biçimde gelişmeye devam etti. Teslimiyetçilerin koyduğu irade aşıldı. Sokaklarda artık teslimiyet süreciyle onuru zedelenmiş Kürt halkının öfkesi ve hala kitleler arasında yaşayan devrimci mücadele ruhu vardı.

1 Eylül'e bağlanan gerici hesaplar

Tüm bu gelişmeleri teslimiyetçi cephe, kendi iradesine ve kararlılığına, yanısıra Kürt halkı üzerindeki denetimine bir kanıt olarak sunabilir. Öyle ya, PKK, henüz 1 Eylül'den hemen önce sonuçlandırdığı "6. Ulusal Konferansı"nda, İmralı çizgisine tam bağlılığını bir kez daha teyid ettikten sonra, "siyasal serhıldan"ın derinleştirilmesi ve büyütülmesini "oybirliği" ile karar haline getirmişti. Yine PKK Başkanlık Konseyi üyelerinden Osman Öcalan 1 Eylül öncesinde, "siyasal serhıldan" yönünde ve gerektiğinde "barış şahadetleri"nden de kaçınmamak üzerine çağrılar yapmıştı. Bu çağrıların 1 Eylül'deki kitlesel-militan eylemliliklerin gerçekleşmesinde doğrudan etkisinin olduğu bir gerçektir. Ancak, çağrılarının ve teslimiyet platformunun stratejik yöneliminin özü, 1 Eylül'deki kararlılık ve militanlık düzeyi ile de tam bir tezat oluşturmaktadır.

Konu üzerine yapılan değerlendirmelerde ortaya çıktığı üzere, "siyasal serhıldan" çağrılarının amaçları şudur. Birincisi, "serhıldan" kavramının manevi değerlerinden yararlanarak Kürt halkını teslimiyet platformuna sıkı sıkıya bağlamaktır. İkincisi ise; devletin teslimiyet sürecini tam bir belirsizlik içerisinde, Kürt halkının devrimci birikim ve enerjisini çürüterek tamamlama planının yarattığı açmazı, "savaşırım ha!" tehditleriyle aşma niyeti taşımaktadır. Nitekim "siyasi serhıldan" çağrılarının, "barışçıl araçları kullanımdaki geri dönüşmez" kararlılık ilanlarıyla birleşmektedir.

Tüm bunlar bir yana, 1 Eylül öncesinde "siyasi serhıldan" çağrılarının kararlılık gösterileriyle ilan eden Osman Öcalan, 1 Eylül'den sonra yaptığı değerlendirmede şunları söylüyor: "Şuna teminat verebiliriz; bu süreç bizim tarafımızdan bozulmayacaktır". Böylece PKK'nın teslimiyette ne denli kararlı olduğunu vurgulamış oluyor. Başkanlık Konseyi üyesi Öcalan ardından, özellikle devlet cephesinden her türlü yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için, "siyasal serhıldan"ın anlamını da açıklama gereği duyuyor. Bu açıklama *Özgür Politika* sayfalarına şu şekilde yansıyor: "Serhıldan kavramına da açıklık getiren Öcalan, 'Siyasal eylemlilik kampanyalarımıza kendi dilimizde Serhıldan diyoruz. Serhıldanı devlete karşı koymak şeklinde anlamak

yanlıştır' diye konuştu."

Teslimiyetçi platformun 1 Eylül'e yaklaşımı ve çıkardığı sonuçlar böylece tüm açıklığıyla ortaya çıkmış oluyor. Teslimiyetçi Kürt cephesi, 1 Eylül gösterileri ile, devletin inkar ve imhada kararlı, süreci belirsizliğe mahkum eden tutumunu bir parça aşmak, bunun için Kürt halkının enerjisini "Diyarbakır Ankara köprüsü" ile devlete teslim etmedeki kararlılığını bir kez daha ilan etmek, ve elbette Kürt kitlelerinin teslimiyetçi sürece dönük öfkesini yumuşatarak onları teslimiyet arabasına sıkı sıkıya bağlamak planlarını yapmıştır. Ama bu planlar bir kez daha suya düşmüştür. Devlet kayıtsız ve şartsız teslimiyette ne denli ısrarlı olduğunu bu vesileyle bir kez daha göstermiştir. Kürt halk kitleleri ise, içi boş "siyasal serhıldan" çağrılarını çerçevesinde de olsa, hala taşıdığı devrimci mücadele enerjisini ortaya koymuştur. Tüm bunlardan dolayıdır ki, 1 Eylül, teslimiyetçi cepheyi rahatlatmak yerine, yaşamakta olduğu sıkıntıları ve açmazları büyötmüştür.

"3. alan teorisi" adı altında "sivil toplumculuk"

Geçmeden belirtelim ki, teslimiyet platformu, artık genel affa ve bir takım kısımlı kültürel haklara dayalı barış platformundan da geriye düşmüş durumdadır. Devletin "barış" konusundaki yaklaşımı nedeniyle teslimiyetçi platform, artık barış argümanlı

söylemlerinden de vazgeçmek üzeredir. Dahası Kürt halkının devrimci enerjisini ve mevcut örgütlülük düzeyini boşa çıkarabilmek için bir takım hazırlıklar da yapıyor. Öcalan'ın yeni "büyük açılımı" olan o içi boş "3. alan teorisi" gerçekte çok bilinen ve 12 Eylül'ü izleyen son yirmi yılda bu ülkede kullanıma bolca sunulan "sivil toplumculuk"tan başka bir şey değildir.

Öcalan'ın bu sözde yeni teorisine göre; artık eski yöntemler ve rejimler ("reel sosyalizm" de dahil) sorunu çözmiyor, özgürlük getirmiyor, bugün esas olan sivil toplum örgütlerini geliştirmektir. Yani artık Kürt halkı siyasal örgütlenmeleri ve talepleri bir yana bıraksın, devlete karşı değil devletin boşluklarını dolduran sivil toplum örgütlerinde örgütlensin diyor. Öcalan bu açılımını da "Genelkurmay"ın iznine

bağlıyor. Bu açıdan Öcalan'ın 8 Ağustos tarihli avukat görüşmesinde ifade ettikleri dikkate değerdir. Öcalan şunları söylüyor: "Devlet milliyetçi örgütlenmeleri kabul etmiyor. Dün akşam (Genelkurmay açıklamasına ilişkin) açıklamada belirttiler. Fazla sonuç alınamaz, emekler boşa gidebilir, sonuç yasaklamadır. Geriye sivil toplum kalıyor."

Öcalan'ın 1 Eylül'den önce *Özgür Politika*'da, "Türkiye değişim sürecine girecek" başlığıyla yayınlanan ve 1 Eylül'ün diyalog sürecini başlatacak önemli bir eşik olduğunu belirten açıklaması da bu anlamda önemlidir. Öcalan şöyle diyor: "Ne savaş ne barış durumu sorunları çözmiyor, aksine derinleştiriyor."

İşte 1 Eylül'deki Öcalan ve PKK gerçeği budur. Devletin istediği biçimde kayıtsız ve şartsız teslimiyet için, etkisi büyük ölçüde zayıflamış olsa da, tüm siyasal ve örgütsel silahları tasfiye etmek.

1 Eylül ve Kürt halk gerçeği

Ancak 1 Eylül tüm bu gerici hesaplara anlamlı bir yanıt olmuştur. Kürt halkı devrimci değerlerinin ve mücadele enerjisinin kolay kolay tasfiye edilemeyeceğini göstermiştir. Bugün her ne kadar PKK teslimiyetçiliğini aşmamış ve halen önemli ölçüde onun denetiminde olmasına karşın bu böyledir. Zaten PKK teslimiyetçilerini her geçen gün daha

büyük bir açmaza ve beraberinde tutarsızlığa sürükleyen de budur. Dahası 1 Eylül vesilesiyle bir kez daha görülmüştür ki, Kürt halkı teslimiyet sürecini sorgulamakta, devletle girilen onursuz ilişkilere, açıktan ve bilinçli olmasa da tepki göstermektedir. Örneğin, Kürt basınında yer alan 1 Eylül röportajları bu açıdan dikkate değerdir. Kürt emekçilerinin tepkisi, "tek taraflı barış olmaz", "barış olsun, eşitçe olsun" biçimindedir. 1 Eylül'ün gösterdiği önemli olgulardan biri de, Kürt gençliğinin sahip olduğu devrimci dinamizm ve enerjidir. Nitekim, gerçekleşen militan eylemliliklerin ana gövdesini Kürt gençliği oluşturmaktadır. Bu gerçek, emniyetin miting vesilesiyle hazırladığı raporda da ifade edilmektedir. Özellikle HADEP gençliğinin bu mitingi provoke edebileceği korkusu dile getirilmektedir. Bu korku boşuna değildir. 15 yıllık mücadelenin yükünü büyük bir özveriyle omuzlarında taşıyan Kürt gençliğinin devrimci enerjisinin devlet tarafından öyle kolay kolay teslim alınması mümkün değildir. Aynı şekilde, kanla canla yaratılan değerlerin teslimi de teslimiyetçilerin öngördüğü kadar kolay olmayacaktır.

Ayrıca 1 Eylül'ün Kürt emekçi kitlelerinde mayalanmakta olan sorgulama sürecine yeni bir itilim sağlayacağından kuşku duyulmamalıdır. Önümüzdeki dönemde PKK teslimiyetçiliğinin yaşadığı sıkıntı ve açmazlar derinleşecektir. Bunun karşısında ise Kürt emekçileri ve gençliğinin, bilinçli-örgütlü kesimleri şahsında farklı arayışlarının somut ifadeleri daha güçlü bir biçimde görülecektir.

Böylesi bir arayışın sağlıklı bir biçimde devrimci sonuçlarına varması ise, işçi sınıfının devrimci partisinin önderlik kapasitesine ve işçi sınıfı hareketinin yaşayacağı gelişim çizgisine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

“Dünya Barış Günü” eylemlerinin anlattıkları...

Serhat Ararat

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemleri, kendi içinde çelişkili de olsa bazı gelişmeleri, duruşları, bugün ve gelecek açısından bazı sonuçları biraz daha netleştirdi. Bunları satırbaşlıkları biçiminde ortaya koymakta yarar var.

Türk devleti, geleneksel inkar, bastırma ve imhacı çizgisini bütün şiddetiyle ortaya koydu. HADEP'in "Ankara Mitingi"ni yasakladı. Başta Diyarbakır olmak üzere birçok merkezde yapılan yürüyüş ve gösterileri şiddetle bastırmaya çalıştı. Bu vahşi bastırma hareketiyle bir yurtsever katledildi, yüzlerce kişi çeşitli yerlerinden yaralandı, 3 binden fazla kişi gözaltına alındı. Devlet, bu bastırma hareketinde ateşli silahlar dahil her aracı kullanmakta tereddüt etmedi. Bu küçük tablo bile TC devletinin tüm sömürgeci, faşist özel savaşçı nitelikleriyle ortada durduğunu ve Kürtlerle bundan başka bir dille konuşmayacağını bir kez daha net olarak anlattı. TC, "ben buyum" diyor, ama "bizim" cumhuriyetçiler, bu şiddet ve bastırma politikasını, devletin resmi politikası olarak tanımlamak yerine, devlet içindeki "barışı istemeyen rantçı kesim"le açıklamaya çalışmaktadırlar. İmralı Partisi yönetenlerinin tüm bilinçleri çarpıtma ve katletme çabalarına rağmen her defasında gelişmeler kendilerini yalanlıyor. Gerçekler, tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir biçimde kendisini ortaya koyuyor.

"Savaş bittiğine göre devlet neden bu kadar bastırma yapıyor, neden barışçı barış etkinliklerine izin vermiyor, ortamı neden sürekli gerginleştiriyor, neden savaş kışkırtıcılığı yapıyor" sorusu yaygınca soruluyor, yanıtları üzerinde de tartışılıyor.

Aslında ortada biten bir savaş yok. TC'nin Kürdistan'daki varlığı bir savaş durumudur. Askeri işgal, işgal edilen ülke ve halka savaş değilse nedir? Son yirmi yılda TC, kendisini ülkemizde yeniden örgütledi, kurumlaştırdı, sömürge yönetimini özel savaş sistemi biçiminde geliştirdi ve derinleştirdi. Gerilla savaşına karşı kendini yeniden yapılandıran devlet, bu özel savaş durumunu sürdürmekte, bir milim dahi gevşetmemekte, tersine Öcalan teslimiyet ve tasfiyeciliğini de fırsat bilerek konumunu daha da kalıcılaştırmanın çabası içinde bulunmaktadır.

Her olayda da açığa çıktığı gibi devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü özel imha savaşını sürdürüyor. Bunda kuşku yok. Ancak Öcalan'ın teslimiyeti ile birlikte ulusal kurtuluş savaşını bitirildi, Kürt halkı tek yanlı silahsızlandırılma sürecine alındı... Değişen sadece budur. Sanıldı ki teslimiyet, af dilenciliği, kendini topyekûn silahsızlandırma ve tasfiyecilik, Kürtlere bazı hak kırıntıları getirecek, her taraf güllük gülistanlık olacak! "Topyekûn teslimiyet ve tasfiyeciliği yatarsak devlet de bir şeyler yapar" mantığı, çok basit bir yutturmacaydı. Elbette bu büyük bir yutturmaca ve yanılgıydı. Güç yasasının egemen olduğu bir dünyada güçsüzlüğün, dahası diz çöküşün, kendini çok yönlü silahsızlandırmanın itibar gördüğü, dikkate alındığı görülmemiş müdür? Gerillanın, serhıldanın, siyasal güç ve itibarın dorukta olduğu bir dönemde en sıradan bir tavize yanaşmayan bir devletin ve sistemin, teslimiyet ve af dilenciliği karşısında kılıcı kırıpdatması mümkün mü?

Deneyimler tarafından sayısız kez kanıtlanmıştır ki, her boyun eğişi adım, daha şiddetli baskıların ve yeni boyun eğişi adımların basamağı olmuştur. "Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür" şiarı tam da bu deneyimin en özlü ifadesidir.

Sömürgeci devlet, kendi dilini konuşuyor, İmralı

teslimiyetini, Kürt davasını tümünden bitirmenin basamağı ve fırsatı olarak değerlendiriyor. Kürtlerin en sıradan hak istemlerini dahi şiddet ve kanla bastırmasının nedeni budur. Devletin ne olursa olsun Kürt adına tahammül etmediği, etmeyeceği, bunun inkarcı resmi ideolojinin kaçınılmaz bir gereği olduğu, inkarcılığın TC'nin var oluşu nedeni olduğu bir kez daha şiddet ve kanla anlatıldı... Bu bağlamda dahası var:

İmralı çizgisine rağmen Kürt halkının taşıdığı devrimci potansiyeli ve dinamiklerin çok iyi farkındalar. Teslimiyet ve tasfiyeciliğin son otuz yıllık mücadele ve savaşın yarattığı ulusal bilinci, ruhu ve belleği kısa sürede ortadan kaldıramayacağını çok net biliyorlar. Bunu teorik değerlendirmelerden yola çıkarak değil, halkın somut eylemlerinden çıkarıyorlar. Newroz'dan bu yana yaşanan eylemlerin tümünde bu gerçekliği çok net olarak gözlemliyorlar. Bu gerçekliği, "terör büyük ölçüde bitti, ama potansiyel terör endişesi içindeyiz" sözleriyle itiraf etmek durumunda kalıyorlar. Onlar da çok iyi biliyor ki;

Kürt sorunu, devrimcidir, Kürdistan toprakları devrime, yeni devrimlere gebe dir!

Kürt halkı, son otuz yılda sayısız ulusal ve toplumsal devrimci değer yarattı, içinde sayısız çarpıklığı ve lekeyi taşısa da önemli bir gelişme, bilinç ve ruh düzeyi yakaladı.

Bu nedenlerden dolayı Kürt sorunu TC'nin birinci stratejik hedefi konumundadır. Her gelişmeye bu pencereden bakıyor ve bunun bir sonucu olarak en sıradan Kürt girişimini kanla bastırmakta tereddüt etmiyorlar. Bu noktada TC'nin tavrında anlaşılacak ve şaşılacak bir şey yok. Ama umudunu TC'nin merhametine bağlamış "bizim" Kürt egemen çevreleri, siyaset esnafı, onların temsilcileri İmralı Partisi devletin saldırılarını karşısında şaşırıyor, hayal kırıklığı yaşıyorlar ve içi boş blöflerle kendilerini ve halkımızı kandırmaya çalışıyorlar...

Bir de 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla gerçekleşen eylemlere ve kitleleri bu eylemlere iten temel etkenlere kısaca bakmamız gerekir. İmralı Partisi yönetenlerine bakılırsa gerçekleşen eylemlere katılım düzeyi, kendi çizgilerini doğrulayan en önemli göstergedir. Bir gösterge olduğu doğrudur. Yüzeysel ve tek boyutlu bir bakışla bakıldığında bu değerlendirmelerin doğrulandığı sanılır. Ama gerçekliğin özü, eylemlerin esas dinamikleri, temel itkileri tarihsel bir perspektifle bakıldığında bambaşka olduğu görülecektir.

Unutmayalım ki, son eylemlerde yaşanan kitlesel

düze, bugün bir çağrıyla, son birkaç ay içinde yapılan birkaç çalışmayla sağlanmış değildir. Kürt halkı son otuz yıllık mücadele ve on beş yıllık savaşla önemli bir bilinç ve ruh düzeyi yakaladı. Kürt halkı verdiği mücadelelere rağmen hiçbir ulusal demokratik isteminin gerçekleşmediğinin de farkındadır. Başka bir deyişle ulusal istemleri ve eylemini tetikleyen hiçbir neden ortadan kalkmış değildir. Öte yandan yakaladığı bilinç ve eylemlilik düzeyinin PKK'nin öncülüğü ile gerçekleştiğini çok iyi biliyor. Dolayısıyla İmralı Partisi, PKK ile kabuk ve yanılsamalı durumlar dışındaki tüm bağlarını havaya uçurmasına rağmen, halkımız, bugün paradoksal ve yanılsamalı bir biçimde de olsa onların platformunda istemlerini eylemlerle bir biçimde ifade etmekten geri durmuyor. Görülüyor ki, anılan eylem alanlarında ve platformlarında halkımızın yıllara dayanan devrimci birikimi ve ulusal istemlerinin eylemlerle ifadesi ile İmralı teslimiyet çizgisi paradoksal ve uzlaşmaz bir karşıtlık biçiminde iç içe, yan yana duruyor. Burada bize ait yanlarla düşmanın güdümünde olan yanları ayırtmak, bize ait olan yanları devrimi ve devrimci çizgiyi yeniden güçlendirmenin dayanağı haline getirmek çok önemli. Bu, dönemin güncel taktikleri ve çalışma tarzı hakkında da önemli ip uçları vermektedir.

Açık ki halkımız, TC'yi onaylamak, onu "devletimiz" olarak kutsamak, kazanımlarını birkaç kırıntıyla trampa etmek için eylem alanlarında bulunmuyor. O kendi ulusal istemleri için eylem alanlarındadır, o, yılların devrimci birikimi ve refleksleriyle eylemlerdedir. Ama bu ne kadar inkara gelmez bir gerçekse, aynı şekilde bugün tüm değerlerimizi ve mücadelemizin olanaklarını ele geçiren bir çizginin, bize ait olmayan bir iradenin varlığı da bir olgudur. Uluslararası iradenin bir ürünü olan bu egemen çizgi ile halkımızın ulusal istemleri, devrimci dinamikleri uzlaşmaz bir karşıtlık içindedir. Bu çatışma, hızla bir ayrışma, netleşme ve yeniden yapılanmayı zorunlu kılmaktadır. Bu nokta üzerinde her sorumlu devrimcinin, yurtseverin durması gerekmektedir. Yoksa halkımızın eylemlerine rağmen sürecin hızla tükeniş, çürüme ve kokuşmaya doğru yol aldığı bir olgudur ve bunu günlük olarak gözlemlemek mümkündür. O nedenle devrimci yurtseverler, devrimci birikim ve dinamiklerin olduğu her alanda bir mücadele platformu haline getirmek, bunu devrimci çizgiyi öncü düzeyde örgütleme çalışmalarını birlikte yapmak durumundadırlar...

Bir nokta daha var: Son eylemler, İmralı çizgisinin iflasını belgeledi. Sadece birkaç tane örnek: Devlet hakkında yaratılan yanılsama, "barış" hakkında yaratılan hayaller tuz buz oldu. 7. Kongre'de, "Yasal demokratik mücadele" stratejisini esas alacaklarını kararlaştırdılar. Peki bugün karşılaştıkları tablo neyi anlatıyor? En sıradan gösteriyi, yasal bir mitingi bile yapamıyorlar? Neden?

Uzatmak gereksiz. Bir kez daha vurgulamalıyız ki, Kürt halkı İmralı'ya sığmaz.

Kürt halkı, paradoksal da olsa, içinde sayısız yanılgıyı da taşısa, hatta İmralı Partisi'nin peşinde yürüyor görüntüsünü verse de, eylemlerle duruşuyla, İmralı ve TC gerçekliğini deşifre ediyor...

Kürt halkı, devrimci öncülerıyla birlikte, içinde bulunduğu paradoksal durumu parçalayacak, İmralı çizgisini aşarak, yeni bir devrimci yükselişi sağlayacaktır. Bundan kuşku duymamak gerekir!..

5 Eylül 2001

Dünyayı tehdit eden felaket:

Küresel Isınma/4

K. Ferhat

Türkiye: Emperyalist ağababalarının izinde

Türkiye küresel ısınmanın etkisiyle artan 31 doğal afetten biri sayılan kuraklığı bizzat yaşamaktadır: *“Türkiye son yıllarda en kurak mevsimlerini yaşamaya başlamıştır ve kuraklık trendinin artacağına ilişkin tahminler yapılmaktadır... Türkiye uzun yıllar yağış ortalaması 631 milimetre iken, 1999 yılında %15 oranında, 2000 yılında ise %7 oranında azalmaya devam etmiştir. Küresel ısınma ile ortaya çıkan iklim bileşenleri arasındaki bu dengesizlik, yağışların miktar ve dağılımına olumsuz etki yaparken, ısınmaya yol açmaktadır.”* (Tarım ve Köy Dergisi, sayı: 137, Ocak-Şubat 2000)

Küresel iklim modelleri ile yapılan analizlere göre, 2030 yılında Türkiye'nin büyük kısmı sıcak ve kurak iklimin etkisine girecek. Sıcaklıklar kışın 2 derece, yazın 2-3 derece artacak; yağışlar kışın az bir artış gösterirken yazın %5-15 oranında azalacak. Hayvanlar iklim değişikliğine dayanamayacak, ekili alanlar zarar görecektir. Bugün iç kesimlerde kuraklık yaşanması ve Karadeniz Bölgesi'nde yağışların artması, küresel ısınma konusunda yapılan tahminlerin doğrulandığı şeklinde yorumlanıyor.

Küresel ısınma kaynaklı aşırı sıcak yaşadığımız başka felakettir. Çünkü yalnızca Gaziantep Devlet Hastanesi'nde üç ay içerisinde aşırı sıcaklardan dolayı 89 kişi ölmüştür.

Sermaye devleti küresel ısınmaya karşı hiçbir önlem almamaktadır. Somut bir tehlike olan kuraklığa karşı önlem almak yerine İsrail'e su pazarlamaya çalışmaktadır. Bir enerji verimliliği/yenilenebilir enerji hedefi ve programı bulunmamaktadır. Oysa Türkiye rüzgar, güneş, jeotermal ve biyokütle gibi yenilenebilir enerjiler açısından zengin bir ülke.

Bugün ülkemizde kullanılan temel enerji kaynağı fosil yakıtlardır. Bu yakıtların kontrolsüz kullanılması ormanları öldürmekte, kentleri soluk alınamaz kılmakta ve insan yaşamını kısıltmaktadır. Büyük şehirlerde hava kirliliğinden kaynaklı alerji, astım ve benzeri hastalıklarda son yıllarda büyük artış göstermektedir. Buna rağmen fosil yakıtlarına dayanan enerji kullanımı sürmekte, yine fosil yakıt olan doğalgazı çeşitli ülkelerden ithal etmektedir. Linyite dayalı termik santrallerin zararlı etkisini azaltmak için gerekli olan arıtma tesisleri de Türkiye'de hala bulunmamaktadır.

“Türkiye, coğrafi konumu itibariyle pek çok konuda olduğu gibi biyolojik çeşitlilik yönünden de yeryüzünün en önemli, aynı zamanda da en stratejik konuma sahip ülkelerinden biridir... Bu zenginliğe ve biyolojik çeşitliliğin öneminin her geçen gün artmasına karşın, ne yazık ki ülkemizde tüm kamu kurumlarınca kabul edilmiş ve kamuoyu tarafından benimsenmiş bir doğa koruma politikası geliştirilmemiştir... Yine yanlış politika ve uygulamalar sonucunda biyolojik çeşitlilik ve ekolojik dengenin korunması yönünden son derece önemli olan orman alanları daralmış, mera alanlarının %50'den, sulak alanların %40'dan fazlası kaybedilmiş, kalanlarında ise ekolojik denge bozulmuştur.” (T. C. Çevre Bakanlığı IV. Çevre Şurası/ 6-8 Kasım 2000, 3. Komisyon Kararları Sonuç Raporu)

Bu satırların tüm açıklığıyla ortaya koyduğu gibi, kapitalist devlet emperyalist ağababaları gibi davranmakta, çevreyi tahrip etmektedir. Çevreyi korumak adı altında oluşturulan sözde örgütlenmelerin düzenledikleri toplantılar dışında bir şey yapmamaktadır.

Türkiye sera gazı üretiminde dünyada 80. sıradadır. Buna rağmen, 1992 Rio İklim Değişikliği Sözleşmesi ile 1997 Kyoto Protokolü'nü imzalamamıştır. Rio İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi'ni imzalamayan birkaç ülkeden biridir. Kyoto Protokolü'nü ise, sanayileşmiş ülkelerle aynı kefeye konulduğu ve aynı yükümlülüklerle tabi tutulduğu gerekçesiyle imzalamaktan kaçınmaktadır. OECD üyesi olmasından dolayı anlaşmayı onaylaması gereken sanayileşmiş 55 ülke ile aynı kategoride tutulmaktadır. Protokol'ü kabul ettiği takdirde sera gazları üretiminde kısıtlamaya gitmek zorunda kalacaktır. Söz konusu 55 ülkenin arasından çıkarılması durumunda ise, Kyoto Protokolü'nün öngördüğü iğreti yükümlülüklerden kaçınmış olacaktır.

Sözde çözüm önerileri

Dünya ikliminin önümüzdeki yüzyıllık dönemde dengeye oturabilmesi için, karbondioksitin okyanus ve ormanların emebileceği düzeye çekilmesi gerekiyor. Bu ise, karbondioksit üretimini yılda 1-2 milyar tonda tutmakla mümkün. Bu bugünkü oranın %20'sidir. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın açıkladığı 3 Nisan 2000 tarihli bir rapora göre ise, küresel ısınma tehdidinin azaltılması için sera gazlarının %60 oranında azaltılması gerekmektedir.

Uzmanların küresel ısınmaya yönelik çözüm önerileri şunlardır:

- Fosil yakıt kullanımını terketmek,
- Enerji verimliliğini arttırmak,
- Hidrojen, güneş, jeotermal, biyokütle, med-cezir ve rüzgar gibi yenilenebilir enerjilere yönelmek,
- Temiz teknolojiler ve akaryakıtı doğrudan elektrige çevirebilen aygıtlar kullanmak,
- Kilit canlı türlerini belirlemek ve onlara göre koruma sağlamak,
- Kamu taşımacılığına yönelmek,
- Orman katliamını engellemek,
- Erozyonla mücadele etmek,

- Nüfus artışını engellenmek, Bu çözüm önerilerine karşı sürülen en temel gerekçe maliyettir. Oysa BM İklim Değişimi Komisyon Başkanı Dr. Bert Metz'in açıkladığı verilere göre, sera etkisi yaratan gazları azaltmak için yapılacak masraflar, gelişmiş ülkelerin gayri safi milli hasıllarının % 0,1'i kadardır. Hiçbir şey yapılmadığı durumda ise, gelişmiş ülkelerin milli gelirinin % 10- 20'sine mal olacaktır. Çözüm önerileri ifade edilirken sıkça vurgulanan nokta ise zamandır. Çünkü önlem alınmadığı takdirde küresel ısınma geri dönüşü mümkün olmayan bir hal alacaktır. Fakat bu çözüm önerilerinin üzerinden atladığı çok temel bir nokta var: Bu, kapitalizmin akıldışılığıdır. Sadece Dr. Bert Metz'in açıklamaları göz önüne alındığında, sorun karşısında yapılacaklar bellidir. Fakat kapitalizm koşullarında bu mümkün olamamaktadır. Sorunun çözümü için yapılan ilk BM konferansının tarihi 1988'dir ve o günden bu güne kopartılan onca gürlüğe rağmen bir arpa boyu yol alınmamıştır.

Zira kapitalizmin işleyişinde esas olan insanlığın geleceği ve mutluluğu değil; kâr, daha çok kârdır. Onlar olsa olsa, soruna çözüm bulma adına alınan göz boyayıcı “önlemler”in yanısıra, yarattıkları çevre kirliliğinden kâr etmek amacıyla ya çevre temizliği sektörüne yönelecek ya da “çevre dostu” teknolojiler üreteceklerdir.

Sorun kapitalizm tarafından yaratılmıştır. Gerçek çözüm de kapitalizm dışında mümkündür.

Sonuç yerine

Küresel ısınma kapitalizmin insanlık dışı karakterinin gösterilmesi açısından önemli bir işlev üstlenebilecek bir sorundur. Emekçileri, gezegenimize ve tüm insanlığa yönelen bu tehditin sonuçları konusunda aydınlatmak büyük bir önem taşımaktadır. Küresel ısınmanın önlenmesi nasıl küreselleşme karşıtı hareketin istemleri arasında yer alıyorsa, ülkemizde kitle hareketliliklerinin istemleri arasında da gereken yeri bulmak durumundadır. Ancak, sonuçlarını yaşadığımız güncel ve yakıcı bir sorun olması dolayısıyla “acil” bir istem olmasına rağmen, henüz bu konuda yeterli duyarlılık ortaya konabilmiş değildir.

Çevre sorununun gezegenimizin geleceğini ilgilendiren bir sorun olmasından yola çıkılarak, emekçiler kadar kapitalistleri de ilgilendiren bir sorun olduğu ileri sürülmektedir. Ama kapitalistlerin bu soruna gösterdiği ilgi timsah gözyaşları ve göz boyamanın ötesine hiçbir zaman geçmemiştir ve geçemez. Bunun gerisinde, kâr hırsının yanısıra emekçilerin sırtına kurdukları sırça köşklerine güvenleri var. Örneğin yaz aylarında televizyon haberlerinin konularından biri de susuzluktan kavrulan köylerdir. Su sıkıntısı ülke çapında sonuçlarını ciddi olarak gösterse bile, açık ki susuzluk çekenler sırça köşklerinde yaşayanlar olmayacaktır. Dolayısıyla sorun herkesin değil, işçi ve emekçilerin sorunudur.

Sonuç olarak, küresel ısınmaya karşı mücadele yalnızca emekçilerin kendi yaşamlarını korumak ve sürdürmekle sınırlı bir anlam taşımıyor. Aynı zamanda gezegenimizin ve insanlığın geleceğinin kazanılmasını da içeriyor.

Tüm bilgiler ve gözönündeki uygulamalar aynı gerçeğe işaret ediyor:

Devletin baskıcı, işkenceci ve katliamcı kimliği pekişiyor

Geçtiğimiz hafta İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı Hüsni Öndül bir basın açıklaması düzenleyerek, 6 aylık insan hakları ihlalleri raporunu açıkladı. Bu rapor, devletin katliamcı ve işkenceci kimliğinin nasıl da üstü örtülemeyecek bir şekilde açığa çıktığını ortaya koyuyor.

İHD raporuna göre; “2001 yılına damgasını vuran iki olay var. Bunlardan ilki etkilerini 2001 yılında da sürdüren 19 Aralık 2000 tarihinde 20 cezaevinde yapılan operasyon ve F tipi cezaevlerinin uygulamaya geçirilmesi, diğeri ise 19 Şubat 2001 tarihli büyük mali krizdir.”

19 Aralık cezaevleri katliamında 28 devrimci tutsak uzun namlulu silahlar, kimyasal sıvı ve tozlar, gaz ve yangın bombalarıyla yakılıp, kurşunlanıp katledildiler. Hayatta kalanlar ise ağır yaralı durumda ve işkence eşliğinde hücrelere tıkıldılar. Bu vahşet operasyonu tam 4 gün boyunca dünya kamuoyunun gözleri önünde sürdürüldü. Eşi benzeri görülmeyen bu katliam, katliamı yaşayan tutsaklarla birlikte Türkiye ve dünya halklarının belleklerinde silinmeyecek izler bıraktı. Aradan geçen 8 aya rağmen 19 Aralık katliamı hafızalardaki tazeliğini koruyor. Adli Tıp raporlarının açıklanmasıyla birlikte, katliamdaki vahşet ve gözü dönmüşlüğü boyutu bizzat devletin resmi bir kurumu tarafından da ortaya serilmiş oldu.

Devam ediyor İHD raporu: “19 Aralık tarihli operasyon cezaevlerindeki mahpuslar açısından onların haklarını (yaşam, işkence yasağı, kişi özgürlüğü, güvenliği, adil yargılanma ve cezaevlerinde de sahip olmaları gereken eğitim, sağlık, beslenme, yakınlar ve avukatları ile iletişim kurma vb. hakları) gündeme getirmiştir. Operasyon ve F tipi cezaevlerine ilişkin demokratik tepkilerini dile getirenler açısından ise yargı pratiği, yasadışı örgütlere yardım ve yataklık suçlaması şeklinde belirdi.”

19 Aralık operasyonundan sonra tutsakların ağır bedeller ödeyerek kazandıkları bütün hakları gasp edildi. Şimdi ağır tecrit ve işkence koşullarında tutuluyorlar. Tam gün olan görüş süresi yarım saate düşürüldü, görüşler artık randevularla ve binbir eziyetle yapılabilir. Haftanın belli bir günü ve belli bir saati dışında görüşmek yasak, kendi aralarında ise görüşüp konuşmak bir yana birbirlerinin yüzlerini dahi göremiyorlar. Ancak üç kişilik hücrelerde kalanlar birbirleri üzerinden insan yüzü görebiliyorlar. Tabii bir de cezaevi idarecileri ve gardiyanlar işkence yapmak için hücrelere girdiklerinde.

F tipi uygulamasına, kişiliklerin parçalanmasına ve işkenceye karşı olanlar da örgüte yardım yataklık yapmaktan yargılanıyorlar. Bu uygulama 20 Ekim’le başlayan SAG’ı önceleyen süreçte yaygınlaşmaya başlamıştı. Örneğin Cumartesi eylemlerinden gözaltına alınanlar DGM’lerde yargılandı ve bazıları tutuklanarak hapisanelere gönderildi. Bu saldırıyla ÖO Direnişi’ne verilen desteğin önüne geçmeyi amaçlamışlardı, fakat başaramadılar. Gitgide yaygınlaşan ve kitleselleşen bir hücre karşıtı muhalefet hareketiyle karşılaştılar.

Bir dönem Cumartesi eylemleriyle sınırlı kalan yardım yataklık suçlaması, 19 Aralık katliamından sonra daha da yaygınlaştı. F tipine karşı yapılan her eylem ve etkinlik bu kapsama girdi. Hiçbir delile dayanmayan gerekçelerle kurumlar basıldı, yöneticileri yardım yataklıktan yargılandı. Ölüm Orucu direnişçilerinin taleplerini sahiplenip basın açıklaması yapanlar, açlık grevine girenler gözaltına alındı, yine yardım yataklıktan yargılanıp tutuklandılar.

Ve artık iş TMY’nin 16. maddesinde yapılan değişikliklerle yardım yataklığın kapsamını genişletmeye ve cezasını arttırmaya kadar vardırdı. Direnişe verilen en ufak bir desteğin dahi önüne geçebilmek için katil devletin katil savcı ve hakimleri basın açıklamalarını dahi bu kapsama soktu. Savcılar artık sözkonusu olan devlete karşı gelmekse ve hele bir de karşı gelen devrimci bir kimlik taşıyorsa, ifade alma gereği bile duymadan tutuklama kararı veriyor. Savcıların mahkemeye sunduğu iddianame ise polis hazırladığı fezlekenin neredeyse tıpatıp aynısıdır.

İHD raporunda, operasyonda ve Ölüm Orucu’nda yaşamını yitirenlerin sayısı da veriliyor. Tecritin ve insan hakları ihlallerinin aralıksız olarak yaşandığı belirtiliyor: “Bunun son örneği Kandıra Cezaevi’nde yaşandı. Kandıra Cezaevi’nde günde bir kez yapılan sayımların sayısı ikiye çıkarıldı. Mahpuslar sayımları ayakta ve hazırolda vermeye mecbur bırakıldılar. Bu kurala uymayana dayak atıldı. Hastane ve mahkemeye nakiller öncesi tutuklu ve hükümlülerin makatları aranmak istendi. Ring araçlarında elleri arkadan kelepçeli tutuklular bir de ring aracına kelepçelenmekte. Bu onların can güvenliği riskini arttırmakta. Gebze Cezaevi’nden Kandıra Cezaevi’ne nakledilenlere girişte sıra dayacağı atıldı.”

Bu bilgiler son derece sınırlıdır, gerçekte yaşananların sadece küçük bir kesitini yansıtmaktadır. Fakat aktarılan bu sınırlı bilgiler bile 19 Aralık’ta ve Ulucanlar’da devletin sergilediği vahşeti aratmayan işkencelerin yaşandığını açığa çıkarıyor. Kandıra’ya nakledilen tutsakların ilk görüşten sonra ailelere anlattıkları da tümüyle bu

gerçeği gösteriyor. Gebze’den Kandıra’ya nakledilen tutsakların saçları zorla kazındı. İşkence ve darbeler sonucu vücutlarının birçok bölümünde yaralar açıldı. Kafalarda kırıklar ve ezikler var. Elbiseleri parçalanmış ve kan içinde, yüzleri darbelerden kaynaklı morarmadan tanınmayacak halde.

Ulucanlar’a, 19 Aralık’a ne kadar benziyor değil mi! Tek fark var o da şans eseri kimsenin ölmemiş olması. Şimdi Gebze Cezaevi’nden getirilen tutsaklar da hücrelere atıldılar. İşkenceye artık bir de tecrit eşlik edecek. F tipi hücrelerdeki insanlık dışı uygulamaları çok daha ayrıntılandırabiliriz. Fakat tutsakların makatlarının dahi aranması, sistematik bir şekilde uygulanan işkencelerin ne boyutlara ulaştığını anlatmaya fazlasıyla yetiyor.

Devletin “AB’ye katılım sürecinden sonra” arttırdığı baskıcı uygulamaların İHD raporlarına yansımaları ise şöyle:

1999 yılının ilk 6 ayında gözaltına alınan 35.242 kişiden 334’ü,

2000 yılının ilk 6 ayında gözaltına alınan 15.890 kişiden 263’ü,

2001 yılının ilk 6 ayında gözaltına alınan 21.812 kişiden 435’i işkence şikayetinde bulundu. Resmi rakamlara göre Türkiye’de her yıl gözaltına alınan kişi sayısı 300 bin civarındadır. İşkencenin gözaltıyla bağlantılı bir durum olduğu düşünüldüğünde işkence gören insan sayısı verilen rakamların kıyaslanmayacak denli üstündedir. Fakat mağdur insanlar bu tür şikayetlerden bir şey çıkmadığı inancıyla bunu açık şikayet konusu yapmamaktadırlar. Fakat yine de verilen rakamlar şikayetlerde belirgin bir yükselme eğilimini göstermektedir.

Raporda ifade özgürlüğü alanındaki anti-demokratik uygulamalar da şöyle sıralanıyor.

“1999 yılının ilk 6 ayında Cumhuriyet Savcılarını düşüncelerini açıklayanlar hakkında toplam 372 yıl 6 ay hapis cezası isterken, 2000 yılının ilk 6 ayında 813 yıl 8 ay hapis cezası istemişlerdir. 2001 yılında ise düşüncelerini açıklayan 1519 kişi için 3125 yıl 4 ay hapis cezası istenmiştir.”

Tabloya bakıldığında sözde “demokratikleşme” masalının içyüzü ortaya çıkıyor. İşkencenin ve yargı terörünün bir devlet politikası olarak, bireysel ya da toplumsal muhalefeti sistematik biçimde ezip yoketmek için çok çalıştığı görülüyor. İşkence ve yargı terörü son derece bilinçli ve planlı bir devlet politikasıdır. Bir dönem cumhurbaşkanlığı yapan ve bu görevinden sonra da Ortadoğu’daki barış görüşmelerinde elçilikle ödüllendirilen emperyalizmin uşağı Süleyman Demirel, cumhurbaşkanlığı yaptığı dönemde siyasi polisin yaptığı birçok işkencenin açığa çıkarılmasının ardından, Türkiye’de işkence vardır demek zorunda kalmıştı. Geçtiğimiz günlerde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) bir işkence davasından daha Türkiye’yi 173 milyar lira tazminat ödemeye mahkum etti. İşkence mağdurunun Türkiye’den bu uygulamaların olduğuna dair açıklama istenmesi talebi AİHM tarafından kabul edilince, Türkiye, kötü muamele olduğunu ve bundan büyük üzüntü(!) duyduklarını belirten bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Demokratikleşeceğim diyen devletin uyguladığı vahşete örnekler vermekle bitmez. İşte aynı rapordan bir örnek daha: “İHD Diyarbakır Şubesi’ne insan hakları ihlalleri alanında 117 başvuru yapıldı. Haziran ayı içerisinde işkence ve kötü muameleden 39 başvuru gelmişken Temmuz ayı içerisinde %100’lük bir artışla 74’e çıktı.”

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Av. Osman Baydemir, faili meçhul cinayetlerde belli bir artış olduğunu ve tüm beklentilere rağmen hiçbir iyileşme gözlemleyemediklerinin altını çizdi ve ihlaller her zamanki gibi “mevsim normallerinin üstünde”dir, açıklamasını yaptı. İHD Diyarbakır Şubesi’nin hazırladığı rapordaki bilanço şöyle sıralandı.

Gözaltı:	95
İşkence ve kötü muamele:	74
Tutuklama:	41
Çatışmada yaşamını yitirenler:	1
Faili meçhul cinayetler yargısız infazlar:	5 ölü 1 yaralı
Mayın:	1 ölü 19 yaralı
OHAL’e girişi yasaklanan gazete ve dergiler:	3 (Toplam 29)
İntihar:	5
Kayıp iddiası:	2
Köy boşaltma/gıda ambargosu:	2/3
Cezaevi:	3

Tüm bu bilgiler ve buna dayalı dökümler, gerçeğin yalnızca küçük birer kesitini oluştursalar bile, sermaye devletinin bir faşist baskı, terör, cinayet ve işkence aygıtı olarak iş gördüğünü gözler önüne sermeye yetiyor.

Kitleleri sindirmenin bir aracı olarak;**Devlet terörü****M. Dicle**

Burjuva devletin tüm siyasal biçimleri, sömürü ve baskıya karşı örgütlü direnişi terörizmle eş sayar. Bu ithamlar direnişin meşruiyetini yoketmek ve kitleselleşmesini engelleyerek bastırma hesabının bir sonucu olarak ortaya çıkar. Ama her zaman da dayanaktan yoksundurlar. Sömürücü azınlığın üreten çoğunluk üzerinde kurduğu diktatörlük olan kapitalist sisteme karşı her türlü direnme biçimi meşru iken, şiddete her zaman hakları uğruna mücadele eden emekçi kitleler maruz kalmaktadır.

Sermaye devleti, Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşa rağmen, Kürt halkının haklı ve meşru özgürlük mücadelesini bir "terör" sorunu olarak yansıtmıştır. Aynı şekilde, 50 yıldır Filistin halkını katleden, topraklarından süren ve toprakları işgal eden siyonist İsrail devleti, Filistin halkının işgale karşı yükselttiği özgürlük mücadelesini "terör" olarak damgalamaya çalışıyor. Emperyalistler de bu iki devlete, T.C. ve siyonist İsrail'e, tam destek veriyor. Dünyanın her yerinde ve modern tarihin her döneminde, emperyalistler ve gericiler, emekçilerin ve ezilenlerin kurulu düzenlere karşı haklı ve meşru mücadelelerini "terör" olarak niteleyip ezmeye çalışmışlardır.

İşçi sınıfını, yoksul emekçileri, ilerici-devrimci-komünist örgütlenmeleri, ezilen ulus ve azınlıkları hedef alan gerici şiddet artık sadece devletin polisi ve jandarmasıyla da sınırlı değil. Bu militarist kurumlara ek olarak, ihtiyaca göre ve tamamen devletin kontrolünde gerici, faşist, ırkçı, şeriatçı vb. güçlerin "sivil" terör ve katliamları da egemen düzenin ayrılmaz bir parçasıdır. Demek ki çoğunluğun baskı altına alınmasına ve sistematik sömürüsüne dayalı bir azınlık iktidarı doğrudan zorbalıkla özdeşleşmiştir ve zorbalık ayakta durmanın temel aracıdır.

Düzen bekçileri arasında yasaları çiğnemek, onları hiçe saymak, egemen anlayış haline gelmiştir. Şimdiye kadar devrimcileri katledip, "Bunlar teröristtir, devlet güçlerine silahlı mukavemette bulundular" türünden aşağılık demagojilerle cinayetlerini örtbas etmeye çalışırlardı. Ama artık sade vatandaşlar da bu cinayetlere kurban gitmektedir. Polisin işkence tezgahlarında ya da jandarma kurşunuyla ölenlerle ilgili haberler şu sıralar yeniden peşpeşe gündeme gelmeye başladı. Konya Akkise'deki jandarma terörü ve cinayeti, Balıkesir Edremit'teki polisin işkence yoluyla işlediği cinayet, bu zincire eklenen son halkalar oldu. Devlet bu katilleri kendi yasalarına göre bile yargılama ihtiyacı görmüyor. Zira bu zihniyet ve uygulama tümüyle devletin resmi politikasıdır.

Burjuva cumhuriyetin kuruluş harcında bile katliamlar vardır. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz'de vahşi bir katliamla yokedilmeleri, Kürt halkının kitlesel olarak kırılması vb. örnekler, burjuva cumhuriyetin nasıl bir geleneğe sahip olduğunu gösteriyor. İşte bu gelenek artık hiçbir kural tanımadan, devletin resmi ve sistematik bir politikası olarak devam ediyor.

Muhalefetin yok edilmesine sessiz kalmak, yıllarca bu barbarlığı görmezden gelmek sadece katillerin işine yarar. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyenler bu yılanın herkese dokunacak kadar pervasızlaşmasına katkıda bulunmuş oldular. Bu gerçek ağır bedeller pahasına da olsa bugün artık görülmeye başlanmıştır.

Ekonomik-sosyal yıkım saldırısını pervasızca hayata geçiren sermaye düzeni, terör sopasını kitlelerin üzerinde sallayarak olası bir toplumsal başkaldırının önünü kesmeye çalışıyor. Emekçilerin

gözünde teşhir olup itibarı dibe vuran rejim giderek daha da saldırganlaştı. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde estirilen polis terörü, işlenen cinayet ve bundan dolayı İçişleri Bakanı'nın İstanbul polisini kutlaması, faşist zihniyetin dışa vurduğu son örnek olmuştur. Düzen bekçilerinin baskı ve teröre dayalı saldırılarına gerekli karşılık verilemeyince, en küçük çıkışlara bile pervasızca saldırıyorlar. Öyle ki 20-30 kişiyle yapılan tutsak yakınları eylemlerine bile büyük sürüler halinde vahşice saldırmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamı çekilmez bir haldeyken ve kitlelerin düzenden hiçbir beklentisi kalmadığı halde örgütlü bir direnişin olmaması, mevcut durumda burjuvaziye rahatlatmakta ve yeni saldırıları gündeme getirmesine zemin hazırlamaktadır. Sınıfın sendikası kesimi hain sendika bürokrasisinin denetimini parçalayıp bir direniş odağı olamayınca, örgütsüz kesimlerden de gerekli ses çıkamamaktadır. KESK reformizmi de kamu emekçilerinin direnme isteğini felce uğratarak gelen yerde onları tümüyle edilgen bir

konuma itmiştir.

Sessiz geçen her günün, yeni hak kayıpları anlamına geldiğini yaşayarak görüyoruz. Hiçbir saldırının kendiliğinden durmayacağına, sınıf savaşlarının tüm tarihi tanıktır. Ulaşmaz karşıt sınıflardan oluşan kapitalist düzende en sıradan ekonomik-demokratik kazanım bile mücadele konusu olmaktadır. Bu düzende hiçbir hakkın güvence altında olmadığı, kısımlı düzeyindeki haklarımızın birer birer gasp edilmesinden biliyoruz.

Ne sessizlik ne de devlet terörüne seyirci kalmak, bizi bu kokuşmuş düzenin şiddetinden kurtaracaktır. Sessizlik, eğer fırtına öncesi bir döneme denk düşmüyorsa, çürütücü bir bataklıktır. Ama herşeye rağmen hiçbir boğucu suskunluk sürgit devam edemez. Mutlaka bir yerinden parçalanıp son bulur. Sessiz geçen her günün bir kayıp olduğu bilinciyle hareket etmek zamanıdır. Ve bu sürecin en kısa sürede sona ermesi için mücadele etmek her sınıf bilinçli işçi ve emekçinin, her sınıf devrimcisinin temel ve acil görevidir.

16 yaşındaki Özgür Ünal işkenceyle katledildi!

16 yaşında lise 2. sınıf öğrencisi olan Özgür Ünal, gözaltına alındı ve götürüldüğü Edremit Emniyet Müdürlüğü'nden 1.5 saat sonra ölüsü çıktı. İHD Raporu'nda verilen bilgilere göre Özgür Ünal'ın alınışı şöyle oldu: "Edremit Havran karayolundaki Adsan Petrol'deki lokantaya gelen sivil polis tarafından Çarşamba akşamı 21.00'de hakkında şikayet var denilerek gözaltına alındı." Raporla lokantayı Özgür Ünal'ın ailesinin işlettiği belirtiliyor. Gece 21.00'de gözaltına alınan liseli genç, 22.30 sıralarında ölü bulunuyor!

Ölümün ardından babası karakola çağrıldı ve 03:00'de otopsiye gönderildi. Özgür Ünal'ın babası oğlunun boynunda morluk gördüğünü söyledi. Gelişmelerin ardından Balıkesir Emniyet Müdürü Kemal İskender, Ö. Ünal'ın iki kadına cinsel taciz ve kapkaç iddiasıyla gözaltına alındığını belirtiyor ve görevli memurun dalgınlığından yararlanıp battaniye kenarındaki kumaş şeridini söküp kendisini kalorifer borusuna asmıştır, diyor. Bu birçok işkencede ölümün polis tarafından yapılan standart açıklaması, bunu bu ülkede yaşayan herkes biliyor artık.

Özgür Ünal'ın ölümünün iki yönü var. Birincisi sosyal boyutu, ikincisi ise adli-hukuksal boyutu. İHD raporunun verdiği bilgileri aktararak ikincisinden başlayacağız. İstanbul Barosu Çocuk Hakları Komisyonu'nun bu konuda verdiği bilgiler şöyle:

"11-18 yaş arasındakileri polis alır ama işlem yapamaz. Hemen ve aynı anda aileye haber vermek zorundadır. Kimlik tespiti yapar yapmaz doğrudan savcıya götürür. İfade alamaz nezarete koyamaz. Teşhis yaptırılmaz, keşif yaptırılmaz. Yani gözaltında tutamaz. Aileye sabah savcılığa getirmesi itibarıyla teslim eder. Tek istisna ise cinayet, gasp, ağır müessir fiil gibi ağır cezalı suçlarda vardır. Ama burada bile 18 yaşından küçük birine polisin yapamayacağı işlemler çok açıktır. Aileye teslim edildiğinde kaçması şüphesi ve suça yönelik güçlü deliller varsa gözaltında kalır ama savcı karakolda durmak zorunda."

Kemal İskender'in açıklamalarıyla resmi mevzuata göre yapılması gerekenler fazlasıyla çelişiyor. İlk olarak Edremit Emniyeti kendi yasalarına uymamıştır ve dolayısıyla salt bu açıdan bile Özgür Ünal'ın ölümünden birinci dereceden sorumludur. Uyulması gereken hiçbir kurala uyulmamıştır. Tek istisna gözaltında tutulabilmesidir, fakat onun için bile hiçbir gerekçesi yoktur. Özgür Ünal neden gündüz değil de gece 21:00'de gözaltına alındı? Çalıştığı işyerinde gündüz bulunamaz mıydı? Taciz edilen 2 kadın ve kimin neyini çaldığı neden açıklanmıyor?

Kemal İskender'in nöbetçi memurun dalgınlığından yararlandığı açıklaması, ilk kuralın yaratacağı sıkıntıdan kurtulabilmek için olsa bile bundan kurtulmak mümkün değildir. Bir insanın tuvalete kendini asması epey bir vakit alır ve sıkça gözaltına alınan herkes bilir ki nöbetçi polis burada uzun süre sabredemez. Ayrıca nezaretten tuvalete giderken battaniden yırtılan şerit nasıl fark edilemez. Olayın yaşanış biçimiyle Emniyet Müdürü Kemal İskender'in açıklamaları arasındaki çelişkilere ilişkin soru ve kuşkuyla çoğaltılabilir. Ve bu gibi durumlarda hep olduğu gibi bu sorular yanıtlarını bulamayacak.

Özgür Ünal'ın cesedinin çıktığı ilin emniyet müdürü, Manisa davasıyla ünlenen Kemal İskender'dir. 1995'te 16 lise öğrencisinin gözaltında tutuldukları 15 gün boyunca aklı gelmedik işkencelere maruz bırakılmasına karşı açılan işkence davasında yargılananlar arasında dönemin emniyet müdürü Kemal İskender de vardı. Davalar açılmadan ve tutuklama olmadan önce ailelerin defalarca sormasına rağmen gençlerin gözaltında oldukları kabul edilmemişti.

Gözaltına alınanların aileleri aracılığıyla dönemin CHP Milletvekili Sabri Ergül'ün karakola düzenlediği ani baskın sonucu, gözaltılar ve işkenceler tümüyle açığa çıkmıştı. 5.5 yıl süren işkence davasında ise tutuklu işkenceci kalmadı. İşkenceci başı Kemal İskender 1998 yılında Malatya'ya tayin edildi. Malatya'da görev yaptığı süre boyunca da kirli ve kanlı icraatlarına ara vermedi. Faşistler tarafından oruç tutmadığı için öldürülen Ümit Cihan Tarho'nun anmasına azgınca saldırılmasıyla da gündemdeki yerini korudu.

Kemal İskender, bu türden icraatlarına karşılık olmalı, bir kez daha ödüllendirildi ve vekaleten de olsa Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. Bir süre bu görevde kaldıktan sonra Balıkesir Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. Yaşamını devrimcileri katletmeye adanmış bir faşist Kemal İskender. Bu yönüyle Özgür Ünal'ın gene aynı adamın görev yaptığı bir yerde öldürülmüş olması tesadüf değildir.

Adli Tıp raporları basına yansıdığına, Özgür Ünal'ın nasıl öldürüldüğü daha ayrıntılı bir şekilde ve belgeleriyle birlikte açığa çıkacaktır.

R. Azem

Bosna'dan Makedonya'ya adım adım...

Emperyalizmin “balkanlaştırma” politikası sürüyor

Böl, parçala, birbirine kırdurt, birbirine boğazlat ve sonra da zayıf düşmüş halkları teslim alarak yönet politikasının tarihsel uygulama alanı haline gelen Balkanlar, 1989'daki çöküşten sonra bir kez daha balkanlaştırıldı. Halklar etnik ayrımlara, hatta dini ayrımlara göre parçalandı, birbirine düşman edildi, kanlı boğazlaşmalarla kırdırıldı. Böylece emperyalizme ve onun hakemliğine, sözde koruyuculuğuna muhtaç hale getirildi. Ülkenin çok milliyetli yapısı ve burjuvazileri arasındaki gerici çelişkiler bunu ayrıca besledi.

1990'lardan sonra Dünya Bankası ve İMF tarafından ekonomik olarak istila edilen Yugoslavya'da istikrarsızlık sürekli büyüdü. Ülkenin en zengin cumhuriyetleri Slovenya ve Hırvatistan, emperyalist Almanya'nın da kışkırtıcı ve cesaretlendirici desteği ile, federal yapıdan çok erken bir dönemde ayrıldılar. Başta Almanya olmak üzere Avrupalı emperyalistlerce hemen tanındılar. Bu Yugoslavya'da sergilenecek emperyalist oyunun ilk perdesiydi.

Sıra nihayet Makedonya'ya geldi

Gizli örgüt ve gizli ordularla sürdürülen Bosna-Hersek savaşında sahnelenen trajedi ikinci perdedeydi.

Şimdilerde artık delinen Dayton Barış Anlaşması ile Bosna, dünya jandarmalığına soyunan NATO'nun dolaysız bir müdahale ve işgal alanı haline getirildi. Halklar arası düşmanlık körüklenmekle, birbirine kırdırılmakla kalınmadı, emperyalistlerin müdahalesi ve bu halkların fiilen yönetilmesi sorunu gündeme getirildi.

Aynı oyun, gerçek dışı olgularla, Sırbistan'ın

bombalanması ve böylece NATO mandası Kosova'nın oluşması ile sürdü. Burada ABD baştan itibaren gizli örgütler ve UÇK ile birlikte çalıştı. NATO üzerinden ABD emperyalizmi politik ve askeri olarak Balkanlar'a yerleşti ve böylece Avrupalı emperyalistlerin arka bahçesini denetim altına aldı.

Ardından bu kez, Batılı emperyalistlerin bir yıl öncesine kadar Arnavut ve Slav-Makedon halkları için “savaş ve kan denizinde bir barış adası” olduğunu ifade ettikleri Makedonya savaşa sürüklendi. ABD, bu ülkeye de hakim olabilmek için lojistik desteği altındaki UÇK tarafından bilinçli olarak yeni kanlı bir savaşı kışkırttı, müdahaleyi yapmak için gelişmeleri yönlendirdi. Fiili olarak başarılı da oldu.

Tüm bunlar nasıl gerçekleşti?

NATO, Kosova'ya yerleşirken 20 bin adamı olan UÇK'nın silahsızlandırıldığını, tasfiye edildiğini açıklamıştı. Ardından Birleşmiş Milletler, ABD ve Almanya tarafından ödenen paralarla 5 bin kişilik Kosova Koruma Gücü (KPC) oluşturuldu. Bu besleme ordu eski UÇK komutanlarının emrine verildi. Tasfiye edildiğinin açıklanmasından yalnızca birkaç ay sonra, 800 KPC militanının da aralarında bulunduğu UÇK, Kosova'daki ABD işgal alanından geçerek Makedonya'ya saldırılarını başlattı.

6 ay süren saldırılarda kullandıkları silahları nereden almışlardı? 40 bin KFOR askerinin bulunduğu

bölgeden geçerek saldırılarını nasıl gerçekleştiriyorlardı? NATO ve KFOR bu saldırıları durdurabilecek güce yeterince sahipken bu neden olmuyordu?

NATO Makedonya'ya teslimiyet antlaşmasını dayatıyor

8 Ağustos'ta ABD ve AB emperyalistlerinin dayatmasıyla başlayan Ohri Barış Anlaşması karar aşamasına gelmişti ki; UÇK saldırılarını arttırdı. Makedonya askerleri Arnavut Ulusal Ordusu ve KPC üyelerince pusu kurularak öldürülüyor, BM-KPC gücüne bağlı yüzlerce kişi Kosova sınırından geçerek Makedon kuvvetlerine saldırı düzenliyordu.

Bu, BM destekli bir askeri gücün, BM ekipleri ve kaynaklarını kullanarak, BM üyesi bir ülkeyi işgal ettiğinin açık bir göstergesidir. Diğer önemli nokta ise, UÇK'nın saldırılarının genel yönelimini ABD ve İngiltere'nin belirlediğidir. Washington ateşkes çağrısı yaparken ne zaman delineceğini ve ne zaman uygulanacağını biliyor. Yani Washington, barış görüşmeleri sürerken UÇK'nın saldırılarını arttırmasına izin vererek, kendi sahte barış inisiyatifini bilinçli olarak sekteye uğrattı ve bu arada ülkeyi iç

savaşın eşiğine getirdi. 13 Ağustos'ta Makedonya hükümeti ekonomik ve politik baskı altında anlaşmayı imzaladı, Arnavut tarafı amaçlarını dayatarak kabul ettirdi. Asıl önemlisi; NATO, Makedonya'ya kuvvet yerleştirme yetkisi aldı. Bu anlaşma özünde Makedonya'nın NATO'ya teslim olması anlamına geliyor. ABD ve Avrupalı

emperyalistler ise sözde barışa yardım edenler olarak gösterilmeye çalışılıyor.

NATO, 14 Ağustos'ta UÇK ile silahsızlanma konusunda anlaşmaya vardı. 1 gün sonra UÇK'nın silahsızlandırılmasını denetlemek için “Hasat” operasyonunu başlatmaya ve asker göndermeye karar verdi.

“Hasat” operasyonu kapsamında 500 kişilik İngiliz paraşütçü taburu Üsküp'e inerek karargah kurdular. Haziran '99'da Kosova işgalinde de öncülüğü aynı tabur yapmıştı. Arnavut saldırılarını yöneten iki komutanın bu İngiliz paraşütçü taburu yetkililerince kamplarında gizlice eğitildiği gazetelere yansımıştı.

Aynı günlerde NATO Avrupa Birleşik Kuvvetler Komutanı da Üsküp'ü ziyaret etti. Ardından Makedonya'nın “NATO'nun misyonundan beklentilerimiz büyük” diyen kukla cumhurbaşkanı ise Makedon ordusunun barakalardan çıkmamasını emretti. Diğer bir ifadeyle, işgalci ordu tek taraflı bir ateşkes dayatıyordu.

UÇK'nın vaftiz babası ABD

Makedonya'daki durumun tırmanmasının baş aktörü, UÇK'nın vaftiz babası olan ABD emperyalizmidir. Eski UÇK'dan oluşan BM destekli Kosova Koruma Gücü (KPC) himayesinde hareket

eden UÇK, NATO'nun desteği ile Arnavutluk, Kosova ve Makedonya'da yaşam alanı kazandı. İngiliz ve ABD tarafından Balkanlar'ın en iyi silahlı çeteleri olarak eğitildi, ABD'den en yüksek teknik ile donatıldı.

BBC, 28 Haziran tarihli haberinde, Aravinoca'da, Makedon birliklerince kısırılan 400 UÇK militanının 80 kişilik Amerikan koruması altında KFOR yazılı otobüslerle transfer edildiğini bildirdi. Aynı haber, UÇK militanlarının ABD yapımı en yüksek teknolojiye sahip silahlarla donatılmış olduğunu ve yanlarında 17 Amerikan “sivil”in bulunduğunu da kaydediyordu. Bunlar UÇK karargahında eğitmen olarak bulunan Amerikan subayları ve uzmanlarıydı. UÇK'nın kumanda merkezinde ayrıca Pentagon'la direk uydu bağlantılı telefon, Makedonya üslerine ait KFOR helikopterlerinden çekilmiş görüntülerin bulunduğu (büyük olasılıkla ABD kanalıyla ulaştırılmış) video kasetleri de ele geçirilmişti.

Dolayısıyla, milisleri silahsızlandırma tümüyle yapay bir senaryo. NATO düne kadar ABD yapımı silahlarla donattığı ve uzmanlarıyla eğittiği bu besleme çeteyi neden silahsızlandırma ihtiyacı duysun ki? Nitekim gerçek amacın silahlarını teslim alınması olmadığı da bir biçimde ifade ediliyor. Hasat operasyonunu yürüten generaller “silahların toplanması süreci, silahların sayısından çok daha önemli” diyerek, UÇK çetelerinin her zaman yeniden silahlandırılabilceğini sıkça vurguluyorlar.

UÇK 2500 silahı teslim edeceğini bildirmişti. NATO ise UÇK'nın elindeki silahları 3500 olarak açıklıyordu. Oysa yalnızca birkaç baskında ele geçen silah sayısı bu kadar. Makedonya yetkilileri UÇK'nın elinde 85 bin silah bulunduğunu söylüyorlar.

UÇK'nın silahsızlandırılması ile ilgili tüm pazarlıklara Makedonya adına NATO katıldı. Dünkü “terörist çete” artık masa başında politik pazarlıkların muhatabı. Makedonya ise fiilen devre dışı bırakılmış bulunuyor.

17 Ağustos'ta 3300 silahın tesliminde anlaşıldı. Silahsızlandırma koşulları UÇK ile görüşüldü ve Makedonya hükümetine bunlara uyması dayatıldı. Slav-Makedon halkı bu utanç verici emperyalist barışa mecbur edildi.

Teslim işlemi tamamen gönüllü olacak, UÇK kendi silahlarını toplayarak önceden belirlenen noktalara bırakacak, NATO birlikleri bölgeyi mühürleyecek. “Peki o zaman İngiliz askeri nakliye uçaklarıyla getirilen çok miktarda ağır silaha ve bu kadar masrafa ne lüzum vardı?” sorusunu sormak gerekmiyor mu? Gerçekte amaçlananın Makedonya'ya işgal güçleri olarak yerleşmek olduğu gerçeği bir kez daha kendisini ortaya koyuyor.

Bu işlemler tamamlandıktan sonra OSZE ve AB Gözlem Komisyonu bölgeye gelerek, Makedonya polisi bölgeye gelmeden önce güvenlik önlemleri alacak.

Çoğu müzeli olan silahların üçte biri bir hafta içinde teslim edilince, Makedonya hükümeti azınlık hakları ile ilgili anayasal değişiklikleri tartışmaya başladı.

Böylece Makedonya'nın parçalanması için gereken tüm koşullar yaratılmış oldu. UÇK tarafından işgal edilen bölgeler Arnavut bölgeleri olarak ayrılacak. Böylece Amerikan beslemesi UÇK barış anlaşması üzerinden iktidara giden resmi yolu bulacak. Barış anlaşması Arnavutlar'a bugüne kadar olduğundan daha fazla polis ve milise sahip olma izni veriyor. Aynı işlem Kosova'da BM idaresi altında yapılmış, UÇK çeteleri Kosova Koruma Gücü (KPC) adını almıştı.

Otomobil işçilerinin grevlerinden sonra gerçekleşen eyleme 5,5 milyon işçi ve emekçi katıldı...

Güney Afrika'da genel grev

Son günlerde ırkçılığa karşı gerçekleştirilen konferansa ev sahipliği yapan Güney Afrika'da, uzun süredir kitlelerde alttan alta büyüyen huzursuzluk nihayet yaygın işçi ve emekçi eylemlilikleriyle, tüm ülke genelinde yaşanan genel grevlerle kendisini dışı vuruyor.

Güney Afrika haftalardır tüm sektörleri içine alan, bir kısmı sürmekte olan TİS görüşmeleri süreci içerisinde. Görüşmeler işçilerin kararlı ve yaygın eylemlilikleri ile sürerken, hükümetin özelleştirme planları da milyonlarca işçi ve emekçi tarafından iş bırakma, yürüyüş ve gösterilerle protesto ediliyor.

G. Afrika'da işçiler bu yıl TİS'lerinde sadece ücret artışları değil, görüşmelerin 2 yıl süreli olması gibi talepler de ileri sürüyorlar. En önemlisi de hastalık ve kaza sigortası, mesailerin ödenmesi ve tehlikeli işler için ek ödenek talep ediyorlar. Bunlar G. Afrika için çok yeni talepler. Bu tür yan ödemeler bugüne değin siyah işçiler için hiç söz konusu olmamıştı. İrkçı Apartheid döneminde sadece kalifiye eleman olarak çalışan beyazlar özel anlaşmalarla bu haklara sahip olabiliyordu. Dünyanın ağır sanayi devlerinin özellikle Batı Avrupa gibi ülkelerdeki fabrikalarının kapısına kilit vurarak üretimlerini G. Afrika gibi ülkelere kaydırmalarının nedeni de burada, yani bu ülkelerin ucuz işçi cenneti olmasında yatıyor.

Son yıllarda madenler modernleşme ve tekrar yenilenme adı altında rasyonelleştirildi. Bu branşta tüm Afrika'daki maden ocakları da satın alınarak genişletildi. Kalifiye olmadığı gerekçesiyle 200 bin işçinin işine son verildi.

Güney Afrika'da en sert mücadeleler 30 bin işçinin çalıştığı otomobil sektöründe yaşanıyor. Tekeller G. Afrika'daki işletmeleri kapatma tehditlerini her defasında işçilerin direnişini kırmak için silah olarak kullanmakta fakat buna rağmen, 3 hafta önce 21 bin işçi %12 ücret artışı taleplerinin kabul edilmemesi üzerine

greve gitti. İşverenin işyerini kapatır üretimi Almanya'ya taşıyacağı tehditleri, işçileri kararlılıklarından alıkoyamadı. Ve 3 hafta süren grev, %9 ücret artışıyla sonuçlandı. Sözleşme 3 yıl süre ile geçerli olacak ve işçileri mesleki geliştirme ve desteklenmesi ve işyerinde korunma ile ilgili konularda çalışma yapılacak bir grup kurulması karara bağlandı.

Otomobil işçilerinin grevi sürerken bu kez lastik endüstrisinde çalışan 6 bin işçinin grevi başladı. %10 ücret artışı ve atılan işçilerin süresiz işe alınması talepleri için başlayan grev devam ediyor.

Grevler yaşanırken, 29-30 Ağustos tarihinde 2 milyon üyeli Sendikalar Birliği (COSATU), G. Afrika Komünist Partisi (SACP), 600 bin üyeli muhalefet sendikası (NACTU) ve özelleştirme karşıtı inisiyatiflerin çağrısını yaptığı iki günlük bir genel grev yaşandı. Genel greve 5,5 milyon emekçi katıldı.

Grevdeki işçilerin de aktif destek verdikleri

eylemliliklere %65 oranında işçi katılımı gerçekleşti. Bazı sanayi bölgelerinde bu oran %90'a ulaştı.

Genel grev ANC hükümetinin özelleştirme planları çerçevesinde su ve elektrik idaresi, Ulusal transfer birliği, telefon ve devlet silah işletmesinin satılmak istenmesine karşı gerçekleştirildi.

Aralarında 200 kadın örgütü, Borçların Silinmesi Kampanyası İniyatifi, topraksızlar gruplarının bulunduğu 500 grup ve örgüt, Özelleştirmeye Karşı Kampanya altında bir araya geldiler. COSATU bu basınç altında, hükümetin yıkım politikalarına ve özelleştirilmeye karşı kitleleri eyleme çağırarak zorunda kaldı.

ANC giderek halkın ihtiyaçlarına, beklentilerine cevap veremez oldu. Özelleştirmeleri haklı göstermek için bunun ileride yeni iş olanakları yaratacağı yalanına karşın, hizmet sektöründeki özelleştirmelerle 200 bin işyeri bir çırpıda kapandı. Milyarlarca dolarlık silah ihalelerinin büyük tekellere verilmesi ANC politikalarına verilen rüşvetlerle oluyor.

İktidara geldiğinden beri savunduğu "herkese ev" sözünü tutmaması, kitlelerde ANC'ye güvensizliğe neden olmuştu. Son seçimlerde yoksulların elektrik ve su taleplerini çözeceğini söylemesi, ardından özellikle elektrik kurumunu satışa çıkarması, ANC'ye güvensizliği perçinledi. Yaşamak için en temel ihtiyaç olan elektrik ve su parasını ödeyemeyecek durumdaki yoksul halkın elektrikliğini suyunu kesiyor hükümet. Tüm bunlar G. Afrika halkında ANC hükümetine karşı güvensizliği, huzursuzluğu alttan alta büyüttü.

G. Afrika'da uzunca bir süreden beri özelleştirmelere karşı eylemler yapılıyor. 1 yıl önce Kamu Çalışanları Sendikası, Borçların Silinmesi İniyatifi, Komünist Partisi (SACP) ve diğer sol örgüt ve partiler, Özelleştirmeye Karşı Forum çatısı altında bir örgütlenmeye gitmişlerdi. Bu forum özellikle büyük kentlerin yoksul gecekondu semtlerinde faaliyetlerini sürdürüyor. Özelleştirmelere karşı gösteriler, toplantılar düzenliyor; bazen ailenin toplam gelirinin yarısı kadar artan fazla ödemeleri ödemeyen gecekondu halkının kesilen elektrik ve suyunu illegal olarak yeniden bağlıyor, evden atılanları yeniden gizlice eve yerleştiriyordu.

G. Afrika'da COSATU'nun yeni bir işçi partisi için temel oluşturduğu düşüncesi yaygındı. Ama bugün aynı çevreler, ANC'nin tüm politikalarını eleştirmesine rağmen halen hükümetle oluşturduğu birliğe koşulsuz bağlı kalan COSATU'nun, sadece ANC içinde reform yapmak istediğini, sonuçta ANC gibi COSATU'nun da yabancı sermayeyi savunduğunu vurguluyorlar.

Özelleştirme Karşıtları, "insanları artık eski sömürgecilerin politikaları değil yeni sömürgecilerin politikaları ilgilendiriyor" diyerek seçimlerde, ANC'ye ve Demokratik Birlik'e karşı aday gösterdiler. Seçimleri kazanan aday Durban metropolünde tek bağımsız üye. G. Afrika'nın 3. büyük metropolü Durban'daki bu başarı, çeşitli inisiyatiflerin ulusal planda beraber çalışmasının da kıvılcımı oldu. Kendi içlerinde ANC'ye karşı solcu bir alternatif partinin kurulması üzerine bir tartışma başlattılar. Ve yeni kurulacak bir partinin kesinlikle işçi partisi olması gerektiğini vurguluyorlar.

NATO ve kukla hükümete karşı Makedon halkının protestoları büyüyor

Makedon halkı emperyalistler tarafından kendisine dayatılan aşağılık barışa ve kendi kukla hükümetine karşı tepkisini eylemlerle ortaya koyuyor.

Daha "müzelik hasat" toplanmaya başlanmadan bir NATO askeri Makedon gençlerin taşlaması sonucu ölümcül yaralandı. Bu olay NATO'yu sevmeyen üç-beş gencin işi olarak geçirilmeye çalışıldı.

Operasyonun başladığı günlerde Üsküp'e giden ana yola canlı barikatlar kuruldu. Kosova sınırı traktörlerle kapatıldı. Makedon halkı Alman işgalci güçlerinin girmesini engelleyemediyse de, en azından saatlerce geciktirdi.

27 Ağustos'ta Tetovo'ya yakın köylerde yaşananlar NATO ile varılan anlaşma nedeniyle Makedonya ordusunun kışlarına çekilmesini protesto etmek için saatlerce yolları kapattılar.

30 Ağustos'ta bu kez binlerce kişi Üsküp'e giden yolları kapatarak NATO'nun Makedonya'ya müdahalesini ve hükümetin NATO ile yaptığı anlaşmayı protesto ettiler. Hükümeti istifaya çağırın sloganlar atıldılar.

NATO'nun dayattığı barış planına ilişkin yasa değişikliği için mecliste tartışmaların başladığı 31 Ağustos günü, meclis binasının önüne barikatlar kurularak parlamenterlerin içeri girişi engellenmeye çalışıldı. Protestocular ancak polislin saldırıları ile dağıtılabildi, toplantı saatler sonra başlatılabildi.

Makedon halkının protestoları nedeniyle zor durumda kalan meclis, halkın köylerine dönmesinin Arnavutlarca engellendiğinin duyulması üzerine, barış planının oylamasını ertelediğini duyurdu. Makedon meclisinin bu tutumu NATO ve Avrupa Birliği'ni öfkeliendirdi. 13 Ağustos'ta imzalanan barış anlaşmasına koşul getirilemeyeceği hatırlatılarak, meclisin çalışmalarını acilen sonuçlandırması için baskıyı artırdılar. Öte yandan, Makedonya'ya silahların gölgesinde bir anayasal değişikliği dayatılmasına karşı çıkan Başbakan Georgievski'yi istifaya zorluyorlar.

Makedon halkı meclisten barış planına "hayır" çıkmasını istiyor, protestolarını sürdürüyor.

Dünya Irkçılıkla Mücadele Konferansı ve emperyalizmin ikiyüzlülüğü

Dünya Irkçılıkla Mücadele Konferansı, Güney Afrikan'nın Durban kentinde, 150 ülkenin temsilcilerinden ve çeşitli sivil toplum örgütlerinden altı bin delegenin katılımıyla, protesto gösterileri eşliğinde başladı.

Konferansın amacı; ırkçılığa karşı mücadelenin ulaştığı düzeyin araştırılması, gerekli önlemlerin alınması, mevcut yasaların etkili bir şekilde uygulanması için olanakların gözden geçirilmesi, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı mücadelede gerekli olan mali desteğini görüşülmesi, eşitlik için uluslararası stratejilerin belirlenmesi, ırkçılığın ve hoşgörüsüzlüğün kurbanlarının teşhis edilmesi ve bu sorunlara çözüm üretilmesi olarak tanımlanıyor. Söz konusu sorunların bizzat kaynağı olanların sorunlar hakkında "mücadele" ve "çözüm" üzerine söylediklerinin hiçbir değer taşımadığı, tam bir ikiyüzlülük olduğu ortadadır.

31 Ağustos'ta başlayan ve 7 Eylül'e kadar sürecek olan konferans, açılış gününde itibaren farklı eğilimlere, tartışmalara, çelişkilere ve gerilimlere sahne oldu. Konferansın gündemini oluşturan konular, konferans öncesi tartışmalar ve 57 müslüman ülkeden temsilcilerin konferans hazırlık aşamasında İsrail'in Filistinlilere sergilediği tutumun ırkçı olduğunun konferans programına konulması ve siyonizmin ırkçılıkla eş değer kabul edilmesi talebi, mevcut tablonun ortaya çıkacağı ön işaretlerini vermişti. Konferansın gerilimli tartışmalara konu olacağı ve emperyalist şeflerin arzuladığı ortak bir kararın oluşmasında sorunların yaşanacağı hemen herkesin taşıdığı ortak bir kanydı. Nitekim konferansın açılış konuşmasını yapan Kofi Annan'ın "Eğer burada bir anlaşma olmadan ayrılırsak bütün toplumlardaki kötü unsurlara destek vereceğiz" sözleri, kaygı ve uyarıyı birarada içeriyordu. Kuşkusuz Annan kaygı ve uyarılarını emperyalistler ve onların çıkarları adına dile getiriyordu.

Gündemi ırkçılık, köle ticareti, sömürgecilik ve yabancı düşmanlığı gibi ana temalardan oluşan Dünya Irkçılıkla Mücadele Konferansı'na birçok ülke bakanlar, parlamenterler ve başkanlar düzeyinde katılırken, ABD ve İsrail "alt düzeyde" temsil edildiler. Aynı tutumu benzer gerekçelerle bir dizi AB ülkesi de sergiledi. ABD'nin yeminli sadık uşağı olan Türkiye de, efendisinin tutum ve isteğine uygun davranarak, büyükelçi düzeyinde katıldı.

İrkçuların "ırkçılığa karşı mücadele" yüzsüzlüğü

Konferans tartışmalarına damgasını vuran, ırkçılık, köle ticareti ve sömürgecilik konuları oldu.

Bu sorunlar bugünkü emperyalist dünyanın temel gerçekleri olduğu için, tartışılması emperyalistleri tatsız durumlarla karşı karşıya bırakacağı gibi onların ikiyüzlülüklerini de sergileyecekti. Böylesi bir durumda, tartışmaların seyrine, düzeyine, çerçevesine ve içeriğine müdahale edilmeliydi. Nitekim emperyalist şeflerin tüm çabası ve baskısı bu amaca yöneldi. Hangi konuların nasıl bir içerikle ve hangi amaçlara bağlanarak tartışılacağını önden belirlemek istiyorlardı. Tüm çaba ve baskılara rağmen Arap ülkeleri yüzyıllar boyunca süren köle ticaretini ve sömürgeciliğin yarattığı sorunları tartışma gündemine getirdiklerinde ve tazminat talebinde bulduklarında, emperyalistlerin sert tepkisiyle karşılaştılar. Aynı tepki, Arap devletlerinin Filistin topraklarında süren İsrail katliamlarının gündeme getirmek amacıyla tartışmak istedikleri siyonizm konusunda da gösterildi.

Emperyalizmin baskı ve dayatmalarına net bir tutumla yanıt veren, tok bir ses yükselterek onurlu bir davranış sergileyen tek kişi Fidel Castro oldu. Castro'nun, "Kimse konferans için önkoşul ileri sürme veya onun Filistinli kardeşlerimize karşı yürütülen korkunç soykırım hakkında tartışmamızı önleme hakkına sahip değildir" sözleri, konferanstaki birçok delegenin de duygu ve düşüncelerine tercüman oldu.

Emperyalistlerin baskı ve dayatmalarına rağmen İsrail ırkçı devlet olarak tanımlandı. Ve buna ilişkin karar, "Filistinlilere ve diğer Arap topraklarındaki yerleşimcilere uygulanacak ve temel hak ve özgürlükleri kısıtlayan ırk ayrımcılığı uygulamalarından derin

kaygı duyuyoruz ve İsrail işgali altındaki Arap topraklarında ve Filistinlilere uygulanan ırk ayrımcılığına son verilmesi çağrısında bulunuyoruz" biçiminde formüle edildi. Bunu Afrika'lıların kölecilik tazminatı talep etmesi izledi.

Bunun üzerine Kofi Annan, emperyalistler adına, "İsrail'in ırkçı olarak nitelendirilmesi ve Afrikalıların kölecilik tazminatı istemesi konferansı tehdit ediyor" uyarısında bulundu. ABD konferanstan çekilme kararı alarak Durban'ı terk etti. Böylece işgal altındaki topraklarda Filistinli kanı akıtan İsrail'e tam destek verdiğini ilan etmekle kalmadı, aynı zamanda kölelik ve sömürgecilik dönemi nedeniyle tazminat talebinin muhatabı olmaktan da kurtuldu. ABD'nin ardından İsrail de, "Konferansta İsrail ve yahudi düşmanlığı yapılıyor" gerekçesiyle kendi heyetini çekme kararı aldı. ABD ve İsrail konferanstan çekildiği için, delegelerin Ortadoğu konusunda yeni bir metin hazırlama ve siyonizmin kınanmasını engelleme çabaları sonuçsuz kaldı. Ardından Fransa Başkanı Lionel Jospin, İsrail'in konferansta ırkçı bir devlet olarak geçmesi halinde çekilme kararı alacaklarını belirterek, "Siyonizm ile ırkçılık bağlantısı sürdürülürse, Avrupalılar olarak derhal bizim ordan ayrılmamız gündeme gelecektir" açıklamasını yaptı. Jospin Avrupalıların tümü adına konuşuyor ve adeta bu ülkelerdeki ırkçılığı savunuyordu.

ABD ve Avrupalı emperyalistlerin ırkçılık tanımı karşısındaki hırçınlıkları ve küstahça tehditleri nedensiz değildir. Kendi ülkelerinde ırkçılığı bizzat kışkırtıp tırmandıranların "ırkçılığa karşı mücadele" üzerine söyledikleri tam bir ikiyüzlülüğün ifadesi.

Kölelik ve sömürgecilik bugün modern biçimler altında devam ediyor

ABD ve AB'nin reddettiği ve tartışmak istemediği konulardan biri de köleciliğin ve sömürgeciliğin yarattığı zararların kabul edilmesiydi. Afrikalıları yüzyıllar boyu süren köle ticareti ve sömürgeciliğin yarattığı tahribatın tazmin edilmesini, köle ticaretinin

insanlık suçu kabul edilmesini talep ettiler. Avrupalıların ve Amerika'nın özür dilemesini, bunun tarihsel, ahlaki, politik ve hukuksal sorumluluğunu taşımasını istediler.

İngiliz hükümeti köle ticaretini kınamayacağını bildirerek "sadece günümüzdeki köle ticareti insanlığa karşı suç olarak kınanacaktır" açıklamasını yaptı. Tazminatı ödenmesi ve borçların silinmesinin kabul edilmesi bir yana, tartışılması bile emperyalistlerin tepkisine neden oldu. Emperyalistlerin baskısıyla bir dizi Afrika ülkesi tazminatın söz konusu olmayacağı fikrini dile getirdi. Bazı Afrika ülkeleri "Bizim için bir özür derin pişmanlık ifade edecektir, özürün muhatabı af ediyor ve tazminat sorunu ortadan kalkıyor" açıklamasını yaptılar. Togo Başbakanı bu açıklamaya, "Köle ticareti ve sömürgecilik o kadar korkunçtur ki, bu telafi edilmeli, buna Afrika'nın bütün borçlarının silinmesi dahil edilmelidir" yanıtıyla tepki gösterdi. Onbinlerden oluşan Afrikalılar da, Durban sokaklarına dökülerek, emperyalistlerin yüklü tazminat ödemeleri gerektiğini haykırarak, işlenen suçları bağışlamayacaklarını ortaya koydular.

Almanya sömürgecilik ve kölecilik politikası nedeniyle özür dileyen tek ülke oldu. Dışişleri Bakanı Fischer, "Suçu kabul etmek kurbanların ve onların nesillerinden gelenlerin onurlarını onarmanın bir yoluydu." açıklamasında bulundu. Bunun ne denli içtenlikten yoksun ikiyüzlü bir tutum olduğu ortada. Özür dileyen Fischer, sömürgeciliğin, köleciliğin ve ırkçılığın ideolojik nedenleri ve yıkıcı sonuçları üzerine konuşmuyor. Almanya'nın Güney Afrika'nın yanbaşındaki devletleri korkunç düzeyde nasıl borçlandırdığından söz etmiyor. Alman tekellerinin ve bankalarının Apartheid rejimine verdiği desteği hiç anmıyor. Ve aynı Fischer kendi ülkesinde tırmanan ırkçı azgınlığı unutmuş görünüyor.

Konferansta kölecilik ve sömürgecilik üzerine konuşanlar, bugün de dünya halklarına köleliği dayatmak için en iğrenç katliamlara ve kanlı müdahalelere başvurmaktan geri durmuyorlar. Dünyada paylaşmadıkları ve sömürgeleştirmedikleri bir karış toprak bırakmayanlar, sömürgeci politikalarıyla ülkeleri ve hakları yıkıma sürükleyenler, büyük bir arsızlıkla sömürgeciliğin zararlarında söz ediyorlar.

Emperyalizm modern kölelik ve sömürgecilik sistemidir. Bağımlı ülkelerin yaşadığı yıkımın ve halkların çektiği acıların kaynağıdır. Castro konferansta bu gerçeği, "Üçüncü dünya ülkelerinin sömürgeleştirilmesi, fethedilmesi, köleleştirilmesi ve acımasızca sömürülmesinden çıkar sağlayanlar bugünün sanayileşmiş ülkeleridir" sözleriyle, yalın bir ifadeyle özetledi.

Konferans günlerce protesto gösterilerine hedef oldu

Konferans öncesi, konferans esnasında ve konferans sonrası Durban'da çok sayıda gösteri gerçekleşti. Kent merkezindeki gösterilerde İsrail ve ABD karşıtı sloganlar atıldı. "İsrail ırkçı ülke!", "Özgür Filistin!", "George Bush; ellerinde Filistinlilerin kanı var!", "İrkçı NATO!" pankartları taşındı. Sonraki günlerde ırkçılık ve yoksulluğa karşı kent merkezinde gösteriler yapıldı. "Siyonizm ırkçılıktır!", "BM Iraklı çocukları öldürmeye son ver!" pankartları taşınarak yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi talep ve şiarları yükseltildi. Onbinlerce kitle emperyalizme karşı öfkesini dile getirdi.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları'nın açıklaması:

Tehditler devrimci yürüyüşümüzü engelleyemez!

Devrimci demokrat ve yurtsever kamuoyuna!

Demokrasi ve barış sözcüklerini ağızlarından düşürmeyen, demokrasiyi neredeyse din düzeyinde yüceltip tapınması gereken bir put düzeyine çıkararak kendisine Başkanlık Konseyi sıfatını takan İmralı Partisi yönetenleri, resmi PKK-BK, "Barış" adına düzenledikleri Köln festivalinde başta arkadaşımız M. Can Yüce olmak üzere bazı adları açıkça ifade ederek her türlü saldırıya boy hedefi yapmışlar ve böylece gerçek yüzlerini bir kez daha kendi elleriyle deşifre etmişlerdir.

İmralı Partisi yönetenleri, teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı duran, halkımızın ve partimizin özdeğerlerine sahip çıkmayı, ülkemizin ve halkımızın özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele etmeyi kendilerinin varlık koşulu sayan, partimizin devrimci çizgisinde ısrar eden gerçek PKK'lileri ve bütün bilinç, bellek ve ruh katliam hareketlerine rağmen ulusal bilincini yitirmeyen ve temel istemlerinde ısrar etmeyi sürdüren Kürdistan halkını ve devrimci dinamiklerini tehdit etmişler, bugünden bastırmayı kendi teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgileri için kaçınılmaz görmüşlerdir!..

Böylece dillerinden düşürmedikleri "barış" ve "demokrasi" kimin için barış, kimin için demokrasi olduğu gerçekliği, bütün netliği ile açığa çıkmış olmuyor mu? Devlete gösterilen "hoşgörü"nün zerresi dahi devrimci çizgide ısrar edenlere gösterilmiyor. Neden? Taptıkları demokrasi, kavram olarak farklılıklara saygı değil mi? Ama devrim değerlerine ve emeklerine sahip çıkmanın dışında bir düşüncesi ve eylemi olmayan devrimcilere bu kadar acımasız ve pervasız yaklaşmayı, en sıradan bir vicdan ve insani duyguyla bağdaştırmak mümkün mü? Peki, devrimcileri bastırma, ölümle tehdit etme, böylece yurtsever halk kitlelerine gözdağı verme politikası kimin iradesidir, neyi hedeflemektedir?

Açık ki, dillendirilen "barış" ve "demokrasi", partimizi ve devrimimizi tasfiye operasyonunun kod adları niteliğinden öte bir anlam ifade etmiyorlar. Bu tavırlarıyla bir kez daha kimin için çırpındıklarını göstermiş oluyorlar. "Barış" adına kamufle edilen diz çöküşe rağmen, "hizmette" kusur işlememe sözünü vermelerine rağmen idam ipinden kurtulmayanların, durdukları yerde devrimciler için, rahatlıkla, hiçbir insani ve ahlaki kaygı duymadan idam fermanını çıkarmaları, en akıl almaz karalama kampanyaları geliştirmeleri, son derece trajiktir, aynı zamanda "barış", "demokrasi", "insan hakları" adına söylenenler konusundaki ikiyüzlülüğün çok çıplak bir biçimde açığa çıkmasıdır.

İmralı Partisi yönetenlerinin duruşu, Kürde, Kürt halkının değerlerine, özgürlük istemelerine savaş, TC devleti ve onun ardındaki emperyalist ve gerici güçlere "barış", daha doğru bir ifadeyle teslimiyet ve utanç verici diz çöküştür.

Yurtsever Kürdistan halkı,

Kuşkusuz, burada tehdit edilen salt adı geçen devrimci arkadaşlarımız değildir. Tehdit edilen halkımızdır, onun kendi ulusal bilinç, değerler ve içinde sakladığı devrimci birikim, devrimci potansiyeldir. Bu devrimci birikim, dinamik ve potansiyelin İmralı ipoteğine sığmayacağını, bu tutsaklığı paramparça etme gücünü kendi içinde barındırdığını ve yeniden patlama eğiliminin dipten dibe gelişmeye başladığını görüyorlar. Halkımızın bu durumu onları korkutuyor, korkuları onları saldırganlaştırıyor.

Tüm iftira ve karalama kampanyalarına rağmen

biz, halkımızla birlikteyiz. Mücadelemizle yaratılan her değer, mevzi, kazanım, bizimdir, Kürdistan halkınıdır. Ve biz halkımızın olduğu her yerdeyiz, her alandayız, her mevzideyiz, her kurumdayız. Korkuları, telaşları bundandır. O nedenle saldırıyorlar. Bundan dolayı yüzlerindeki "barış", "demokrasi" maskesini bir kenara fırlatarak açıktan açığa arkadaşlarımızı, gerçek PKK'lileri hedef gösteriyor, ölüm tehditleri savuruyor ve onların şahsında halkımızın yeniden ayağa kalkış umudunu ve dinamiklerini bastırmayı, susturmayı planlıyorlar.

Bunu görmemiz ve gerçek değerlerimize sahip çıkmamız, bugüne kadar yaratılan değerleri ve mevzileri gerçek PKK ruhuyla yeniden şahlanışın dayanağı haline getirmemiz gerekir! Elbette bu yeniden ayağa kalkış, aynı zamanda yeni bir demokrasi kültürünü, farklılıkları bastıran değil, koruyan ve kendilerini ifade etmelerinde olanak sağlayan bir siyaset anlayışını da geliştirmek ve egemen kılmak durumundadır.

Devrimci demokrat, yurtsever, sosyalist hareketler ve kişiler!

İmralı Partisi yönetenlerinin tehdidi boşuna değildir ve bu tehdit, salt adı geçen arkadaşlarımıza yapılmış bir tehdit de değildir. Bu tehdit ve saldırı, genelde devrimci düşünce ve hareketlere yapılmış bir tehdit ve saldırdır. Bu tehdit ve saldırı, İmralı tasfiyeciliğini engelsiz ve itirazsız bir biçimde nihai hedefine götürmek amacıyla yapılmaktadır. Kayıtsız kalmak taşınan iddia ve sıfatlarla bağdaşmaz. O nedenle hemen tavır almak kaçınılmaz bir görev olmaktadır!..

Yurtsever halkımız!

Bugün her zamankinden daha fazla düşünmeye, olup biteni sorgulamaya ihtiyaç var. Ne oluyor, nereye gidiyoruz, kim ne söylüyor, ne yapmak istiyor soruları üzerinde yoğunlaşmak ve kaderimize hakim olmak, bunun etkili çabası içinde olmak durumundayız.

Şu sorular önemli:

Öcalan'ı, yağlı urgan boynundayken devrimcileri tehdit etmeye, her türlü saldırının boy hedefi haline getirme pervasızlığına yönelen temel kaygı nedir, bu tutumuyla kimi esas alıyorlar? İmralı Partisi yönetenleri ihanetten söz ediyor. İhanet nedir? İhanet eden kim? Halkımız bu soruların yanıtını da araştırmak ve bulmak durumundadır. "Demokrasiden mi yanasınız, barış savaşçı mısınız? Peki neden farklılıklara, farklı düşünelere tahammül etmiyor ve en çirkin şiddet ve bastırma yöntemlerine başvuruyorsunuz!" Halkımız, bu soruları, İmralı Partisi yönetenlerine sormalı ve gerçek yüzlerini deşifre etmelidir!..

Biliniz, Öcalan, devlete söz ve güvence vermişti; bütün davranışlarını "devlete güvenmek ve devlete güven vermek" "ilkesine" göre belirlemişti. Şöyle demişti:

"Somut olarak devletin bu dönemi nasıl değerlendireceği çok önemli olmakla beraber kesin bir belirleme yapamıyoruz. Ama bir bütün olarak muhatap da kabul etmek istemiyor. Sanki bir kararsızlık veya yeni bir karar sürecine ihtiyaç varmış gibi geliyor bana. Ama eğer bu yeni adımı PKK bütünleyici, parçalanmadan, başarıyla atar ve inandırıcılığını çok yönlü ortaya koyarsa devletin yaklaşımlarında gelişme beklemek mümkündür. Burada en temel hususlar vatanın birlikteliği, devletin demokratik laik varlığı ve şiddetten arınma başta gelir. Gerisi sabırlı uygulamalar olacaktır." (1 Ağustos 1999 tarihli

talimattan)

Devletin Öcalan'dan istemi, bütün parti, gerilla güçleri ve halkın topyekûn, bölünüp parçalanmadan firesiz gelip mutlak teslim olmalarıdır. Öcalan, bunu partimize ve halkımıza dayattı. Ama partimizin devrimci çizgisindeki ısrar direnişimiz ve bunu sonuna kadar götürme kararlılığımız, onların planlarını alt üst ediyor. Dolayısıyla bu, topyekûn teslimiyet ve firesiz tasfiye isteminin ve hareketinin bir ölçüde başarısızlığa uğramasıdır, ya da bu riskin artmasıdır. İşte Öcalan'ı ve İmralı Partisi yönetenlerini telaşlandıran ve devrimcileri açık tehdit etmelerini tetikleyen, hatta devrimcilerin kanının akıtılmasını isteyecek kadar kendinden geçiren temel etken budur. Yani devlete verdiği sözü tam olarak tutmama, başarısız kalma telaşı...

Onlar, bir avuçturlar, bugünkü görüntü aldatıcı olmamalıdır. Bu halk nice sultanlar, nice şahlar, nice generaller ve nice ihanetler gördü. Ama her defasında yeniden ayağa kalkmasını bildi. Bir kez daha böyle olacağından kuşku duymamak gerekir.

Mütevazi ama gerçekleri aydınlatma çalışmalarımız, İmralı Partisi'ni ve çizgisini daha etkin biçimde deşifre etme olanaklarını çoğalttı. Bu, kendilerini korkutuyor.

"Tüm gücümle yapmaya çalıştığım sorunun asla bir daha şiddetin diline başvurmada çözümü götürülmesidir. Savunma gerekçe ve tezlerimi ağırlıklı bu yöne bilinçli verdim. Çünkü hiç ölmeyen topluma ve onun yüceltilmesi gereken ifadesi olarak devlete saygım ve bağlılığımın gereği budur." "Yüceltilmesi gereken devlete" böyle söz ve güvence veren Öcalan, şimdi bu iradesine rağmen sözünü tam ve firesiz getirmenin bir gereği olarak devrimcilere saldırıyor, İmralı Partisi yönetenleri devrimcileri ve onların şahsında tüm gerçek PKK'lileri ve halkımızı tehdit ediyor....

Açıkça ilan ediyor ve uyarıyoruz ki;

Arkadaşlarımıza yapılacak en sıradan bir saldırıdan Öcalan, İmralı Partisi yönetenleri, resmi PKK Başkanlık Konseyi sorumlu olacaktır!

Haydar Alpaslan, Orhan İlbay ve diğer onlarca arkadaşımızı sömürgeci özel savaş aygıtına ihbar edenler, bu şehitlerimizin katledilmesine yol açanlar yine bunlardır. Halkımız ve devrimci demokrat güçler bu gerçekliği bilmeli ve İmralı çizgisine karşı net tavır almalıdır!

Halkımız, devrimci ve demokratik kamuoyu Öcalan ve İmralı Partisi gerçeğini görmeli, sahte barış ve sahte demokrasi altında gizlenen korkakça bencilliği ve benmerkezciliği, yoldaş kanını akıtacak kadar pervasızlaşanları, özel savaş iradesini, bunun mutlak teslimiyet ve topyekûn tasfiyecilik biçimindeki yansımalarını ve uygulamalarını görmeli, gerçeklerin yanında sesini yükseltmelidir. Devrimciliğin, demokratlığın ve yurtseverliğin acil görevi budur!..

Halkımız, daha fazlasını yapmalı, Kürde, gerçek PKK'lilere savaş, devlet karşısında ise diz çöküşten başka bir şey olmayan "barış" sürecine, İmralı tasfiyeciliğine karşı net tavrını almalı, bugün gasp edilen, ama gerçeklikte bizim olan değerlere sahip çıkmalı, bulunduğu her mevziyi devrimci yurtsever ruhu ve hareketi yeniden yükseltmede bir dayanak noktası haline getirmelidir!..

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve faşizm!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

Direnişimiz tek bir can kalana kadar devam edecek!..

Alaattin Karadağ

(TKİP Davası tutsağı/ÖO Direnişçisi)

“... geldi duyuyor musun
Hesaplaşmanın finalindeyiz şimdi
Anın akrebi çoktan soktu zamanı
Yelkovansızlığın hızıyla geçiyor saatler
Hazırlan irademizin pençesinde kıvranmaya
Ve hazırlan zaferin çengelinde asılmaya”

Sevgili can dostum, merhaba;

Bekir yoldaşın bana gönderdiği son kartta yazdığı dörtlükle mektubuma başlamak istedim. Bana gönderdiğin çizim kartı aldım. Teşekkür ediyorum. Gönderdiğin eşyaları da, para yollaman iyi oldu. Posta, kantin vs. işini rahatlatmıştı.

Buraya getirildiğimizden birkaç gün sonra sana kısa bir mektup göndermiştim. 2 Ağustos sabahını ipe çekerek zor getirmiştim. Neden mi? Önceden belirttiğim gibi 6. koldan yürüyüşe SAG ile başlamıştım ve ÖO'na dönüşürecektim. Tesadüf, 2 Ağustos sabahı nöbeti ben devralmışım. Bir taraftan dilekçemi hazırlıyor, bir taraftan da; birazdan yapacağımız ve aylardır yüreğimi avucumun içinde tutarak dört gözle beklediğim yürekli Hatice canımızdan, “Toprak aç/toprak susuz/toprak tohuma hasret, toprak yeni doğumlara gebe/toprağa tohum olmak için bir heyecanımız, coşkumuz bundandır.”. “Umudun öyküsünü yazmak bize düştü” diyen Resul canımızdan, Muharrem canımızdan, ölümü çaresiz bırakan canlarımızdan, siper yoldaşlarımızdan devralacağım bant takma töreni için sabırsızlanıyordum.

Bu aşamada koşullara aynı anda alt ve üst kapılardan girdiler ve bizi apar topar (“dubleks kat”larına) götürdüler. Sloganlarımızla oradan ayrıldık. 1. koşu da bulunan bayan arkadaşların kapısının önünden geçerken kapıyı vurarak attıkları slogan ve haykırışları, bende çocukları çalınan bir güvercinin kanat çırparak haykırışlarını anımsattı.

Buraya getirildiğimizde ben 3 kişilik hücrede 4 gün boyunca yalnız kaldım. İlk günlerde Buca'dan gelen dava tutsağı buraya yerleştirildi. Daha sonra Alinteri'den ÖO'nun 135. günlerinde olan arkadaşla 15 gün boyunca birlikte kaldık. Yaptıkları yeni düzenlemelerde şimdi yürüyüşe benim gibi 6. koldan katılan arkadaşla birlikte kalıyoruz.

Sabahları kumru kuşlarının, serçelerin sesleriyle (saat 7 civarı) uyanıyoruz. 8'de

(sayım)lara geliyorlar(!) Gündüz kırlangıçlar, uçan böcekler, zaman zaman kelebekler kanatlarında baharın-bozkırın, hayatın yeşil ağacını taşıyıp bize misafirlige geliyorlar. Bulutlar, deniz mavisi gökyüzü bize komşuluk yapıyorlar. Günde 2 gazete alıyorduk. Evrensel, Cumhuriyet (ekonomik nedenlerden şimdi Evrensel alıyoruz) gazetelerin her satırını, her köşesini okuyor, üzerine tartışıyoruz. Birkaç gün önce de bize ait olan birkaç kitap verdiler. Şu an Yurt yayınlarının “Sovyetler Birliği Tarihi 1”i okuyorum. Bitirdiğimde Moskova Önlere adlı romana başlayacağım.

Günde 4 defa slogan atıyoruz. Yan taraftaki arkadaşlarla bağırsarak konuşabiliyoruz. Akşam 9'dan sonra Kırklar F Tipi özgür tutsak radyosu yurttan sesler fasillara başlıyor. Türkülerimiz, marşlarımız, şiirlerimiz ilk günden beri eksik olmadı. Gecenin ilerleyen saatlerinde parıldayan yıldızlar ve sonsuzluğun boşluğundaki parlak ay bizi selamlıyor.

İşte böyle dostum. Günlerimizde böyle geçiyor. Öve öve bitiremedikleri “dubleks kat”larını da gelip gördük. Sıcak suyu haftada 1 defa vermeye başladılar. 55 milyona çay seti satacaklarını söylüyorlar. Çayı, soğuk suyu güneşte ılıtıp demleyerek içiyoruz. Günde ben 9 litre kadar su alıyorum. Suyu çeşmeden içmek durumunda kalıyoruz. Sağsız aslında, ara sıra da ishal yapıyor. Kantinden almaya kalksan büyük külfet olacak. İlaşe yerine su vermeleri için dilekçe verdik, olmaz dediler. Şimdilik öyle gidiyor...

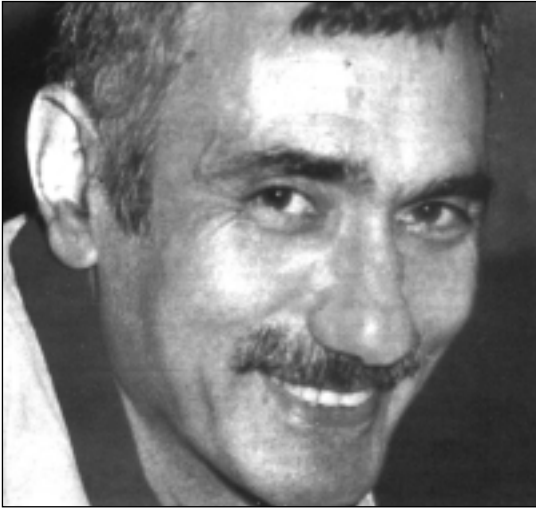
Sevgili yoldaş, operasyonlarla, F tipleriyle, hücrelerle bitireceğiz dediler, bitiremediler. ÖO'da değiller, gizlice yemek yiyorlar dediler. Cengiz siper canımızla birlikte başlayan ölümsüzler kervanıyla hevesleri kursaklarında kaldı. Zorla müdahale edip sakat bırakarak tahliye ettiler. Yine tutmadı. Tutmayacak da. Ne izleme kurulları manevrası, ne de “7 kişilik odalar yapacağız” manevrası da tutmayacak. Sınıfın kitlelerin en derin yerlerine kök salan direnişimiz böyle gün görmedi, her gün büyüyerek sürecektir. Dünya emekçilerinin kalbi bizimle atıyor şimdi, bizimle soluk alıyor. 7. kervanımızda yer alacak olan boranlarımız Ulucanlar'da halayımızın başını çeken on canımızın yıldönümünde (26 Eylül) havalanacak. 1., 2., 3., 4., 5., 6..... şimdi 7., sonra 8., daha sonra da 9. ve tek bir can kalana kadar devam edecek.

Seni hasretle, coşkuyla kucaklayıp öpüyorum. Bütün dostlara selamlar, sevgiler.

İzmir Kırklar F Tipi Cezaevi

Devrimci sanatçı

Yılmaz Güney'i saygıyla anıyoruz

Yılmaz Güney, romancı, hikayeci, senarist ve sinema sanatçısı. 1 Nisan 1937 yılında Adana'nın Yenice köyünde doğdu. Yedi çocuklu yoksul bir Kürt ailenin çocuğuydu. Çocukken bir yandan okula gidiyor bir yandan da su, simit satarak, pamuk toplayarak, vb. ailesine yardımda bulunuyordu. Bu durum Yılmaz Güney'in emekçi kökeni, devrimci kimliğinin oluşmasında kuşkusuz önemli bir yer tutmuştur.

Lise yıllarında ise pürsantaj memurluğu ile sinema ortamına giren Yılmaz Güney bu sıralarda öykü yazmaya başladı. Ardından yazdığı bu öyküler çeşitli dergilerde yayımlandı. Daha o zamandan bazı

öykülerinde “komünizm propagandası” yaptığı iddiasıyla yargılandı ve hapis yattı. O sıralar henüz komünizm ve sosyalizm ideolojisini bilmeyen Güney, bu kavramları araştırmaya yönelir.

Sanatsal ve toplumsal içerik yönünden fazla anlamlı olmayan ilk filmlerinin ardından Yılmaz Güney kendini geliştirir ve ezilen emekçi yığınlarına seslenen, onların hayatlarını anlatan filmler çekmeye başladı. Bu tercihten dolayı ona cezaevi yolları gözüktü. 12 Mart faşist darbesinin ardından tutuklanan Güney, 47 yıllık ömrünün 12 yılını zindanlarda geçirdi. 12 Eylül faşist darbesini hapiste karşıladı.

Güney sanat hakkındaki görüşlerini bir vesileyle şöyle ifade eder:

“Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiye, dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan sanatçı, eserleri yoluyla halkla, kitlelerle çok güçlü bağlar kurulabilir. Bu anlamda sanat siyasi propaganda ve siyasi ajitasyon ve propagandayı kuru bir dille ele almayı reddediyorum. O zaman sanat olmaktan çıkıyor. Gerçekten devrimci sanata sahip olduğumuzda, sadece kitleleri değil sanatçıları da etkileyebilirsiniz. Siyasi bilinç için ortamı hazırlamış olursunuz. Bu anlamda sanat bir silahtır.”

1984 Eylül'ünde Paris'te sürgündeyken hayatını kaybeden devrimci sanatçıyı ölümünün 17. yılında saygıyla anıyoruz.

Devrimci basın susturulamaz!

Sermaye devleti kriz bahanesiyle ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekip, işçi-emekçilere sefalet koşullarını dayatıyor. Bunun yolunu açmak içinse, başta devrimci tutsaklara olmak üzere devrimcilere azgın bir faşist zorla saldırıyor. Bu saldırılara her yeni gün bir yenisi ekleniyor. Bu faşist terörün son bir aylık tablosuna baktığımızda, onlarca tutuklama, işkence ve gözaltı var.

Devrim Yolunda İşçi-Köylü gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Memik Horoz**, tamamen asılsız bir suçlamayla gözaltına alınarak günlerce işkence görmüş ve bir komployla tutuklanarak Sincan F tipine götürülmüştür. Ardından *Yaşadığımız Vatan dergisi* bürosu yine açık bir komployla basılarak çalışanları ve misafirleri gözaltına alınmış, yoğun bir baskı görmüş ve aralarında TAYAD Genel Sekreteri **Tekin Tangün**'ün de olduğu 3 kişi tutuklanarak Tekirdağ F tipi Cezaevi'nde hücrelere kapatılmıştır. Bu saldırılara son olarak; *Devrim Yolunda İşçi-Köylü* gazetesi çalışanları, okurları ve *The Irish Times* gazetesinden gelen misafirlerinin dün gece tamamen keyfi bir şekilde gözaltına alınmaları eklenmiştir. Misafirleri yurtdışına çıkarmak isteyen devlet, gazete çalışan ve okurlarından **Ufuk Balçık, Murat Deniz, Kamil Taş, Selma Kaan, Seza Mis Horuz ve Sema Gül** için de Cuma gününe kadar ek süre almıştır.

Ayrıca dün Kartal'da özel sayımızın dağıtımını yapmak isteyen okurlarımız **Çağdaş Tan** ve **Sinan Örs** Kartal polisi tarafından üzerlerine ateş edilerek gözaltına alınmışlar ve halen savcılığa çıkarılmamışlardır.

Devletin tüm bu saldırılarına rağmen devrimciler onun kirli yüzünü işçi ve emekçiler önünde teşhir etmeye ve bu düzeni yıkana dek mücadelelerine devam edeceklerdir. Şu an gözaltında olan arkadaşlarımız ve dostlarımızın başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan başta emniyet müdürlüğü olmak üzere işkenceci devlet sorumlu olacaktır. Hiçbir zor bizi haklı yolumuzdan alıkoyamayacaktır.

Yaşasın devrimci dayanışma!

Baskılar bizi yıldıramaz!

Gözaltılar derhal serbest bırakılsın!

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

4 Eylül 2001

Mücadele Postası...

ICE-Werk Süd işçileri ile dayanışma etkinliği

ICE-Werk Süd'de çalışan direnişçi işçiler için her salı akşamı düzenlenen moral etkinliğinin bu hafta (4 Eylül Salı günü) dördüncüsü yapıldı. Etkinliği Nürnberg Yazarlar Sendikası Başkanı organize ediyor. Son etkinliğe sendika bünyesinden birçok yazar katıldı. Sürece ilişkin bir metin okundu, konuşmalar yapıldı. Birçok aydın ve sanatçının dayanışma için etkinliğe katılması işçiler üzerinde gerçekten çok olumlu bir etki yarattı.

Biz de etkinlikte direnişi destekleyen bir mesaj okuduk. Yanısıra Nazım'dan Almanca iki şiiri okuduk. Yazarlar Sendikası Başkanı Nazım'ın şiirlerinden çok duygulandı. Yaptığı konuşmada Nazım'la karşılaşmasından kısaca sözetti. Yerel ozan Derdiyoklar da birkaç parça okudu. Yerel radyo adına direnişçi bir işçi ile röportaj yaptık.

Açlık grevi ve işçilerin kendilerini fabrikaya zincirleme eylemi sona erdi. Zira işveren şimdilik geri adım atmış durumda.

Sermayenin saldırılarına karşı, her alanda direniş bayrağını yükseltelim!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

SY Kızıl Bayrak okurları/Nürnberg

Proleter kültür ve sanat üzerine

Doğuştan sahip olunan yetenekler ancak uygun koşulları bulduğunda gelişebilir. Kapitalist düzende yetenek, ona sahip olanın özel mülkü olarak görülür.

Sanatsal faaliyetler toplumun kültürel gelişiminin bir aynası olduğu gibi, aynı zamanda bir tarihi anlatır ve bir tarihi yaratır...

İşçi ve emekçilerin sömürülmesi sayesinde yaratılan sanat eserleri kapitalist sistemde sadece alınıp satılabilen bir meta olarak görülür ve ona hizmet eder.

Burjuvazi egemenliğini sürdürebilmek için, geleceğin ilgisiz-tepkisiz insan tipini yaratmak için baskı araçlarını, medyasını, eğitim sistemini nasıl kullanıyorsa, kültür-sanatı da bu yönde kullanıyor. Toplum yozlaştıran, manevi değerlerimizi çürüten bir kültür-sanat yaygınlaştırılıyor.

Türkiye solunda ise kültür-sanat faaliyeti birçok yapı tarafından politika aracı olarak kullanılıyor. Müzik, tiyatro grupları oluşturuluyor, güzel şeyler üretiliyor, ama gerçek işlevini ne ölçüde yerine getiriyor sorusunu sormak gerekiyor. Gençleri etkileme, onları kendi çevresinde toplama kaygılarıyla kuruluyor kültür merkezleri. Yetenekleri geliştirmek yerine yetenekli olanlar bir müddet değerlendiriliyor, ama kolektiften ayrılan kendi başına kaset çıkarıp rant peşine koşuyor.

Biz komünistler olarak, sadece sınıfı dönüştürmek için değil, bunun yanında yarına taşınacak olan "proleter kültür ve sanatı" yaratmak için de bu alanda daha fazla çaba harcamalıyız.

SY Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Gücümüz örgütlülüğümüzdür!

Merhaba işçi-emekçi kardeşlerim,

Sizlerle hemen hemen hepimizin yakındığı bir sorun üzerine tartışmak istiyorum. Sizlere birlik, beraberlik ve örgütlenme sorunu üzerine birkaç şey söylemek istiyorum.

Bu sorunu aşamamış olmamız bize bugüne kadar çok şey kaybettirdi. Neden mi? Çünkü patronlar (ve onların devleti) kendi aralarında örgütlüdürler. Pazar içinde birbirleriyle rekabet içinde olsalar da, sürekli birbirleri üzerinde yükselmeye çalışsalar da, sıra biz işçilere geldiğinde hepsi birlik olurlar. Çünkü bütün patronların çıkarları birdir. Bir yerde işçiler kazandığında başka işçiler de aynı hakkı almaya kalkışır diye düşünürler, bize karşı örgütlü bir güç olarak hareket ederler.

Nasıl ki patronların sınıf çıkarı bir ise, biz işçilerin de sınıf çıkarları birdir. Hepimiz farklı farklı fabrikalarda çalışsak da, aynı şekilde sömürülüyoruz. Bütün patronlar sen Türk, o Alevi, diğeri Kürt diye bizi sürekli parçalamaya çalışıyor, ama sömürürken bir ayırım yapmıyor. Günde on bazen oniki saat çalıştırılıyor. Onların gözünde bir makinadan farksızız. Makina konuşmaz, bizim de konuşmamızı istemezler. Siz hiç gördünüz mü işçilerin birbirleriyle konuşmasını isteyen bir patron?

Çoğumuz biliriz TÜSİAD'ı ya da adını sürekli duyarız. Peki TÜSİAD nedir bilir misiniz? Bu Türkiye'nin en zengin patronu olan Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar gibilerinin örgütüdür. Bunlar sürekli toplanır, kararlar alır ve bu kararları uygulaması için hükümete emirler yağdırır ve çıkarlarına uygun kararları çıkartırlar.

Bir diğeri TİSK'tir. Bu da işverenlerin sendikasıdır. Hani şu işçi sendikalarını toplantıya çağırır. Şimdi de 5 Eylül'de toplanacaklar. Patronlar gene krizdeyiz, zarardayız diye feryad-ı figan edecekler, gene işçilerden fedakarlık isteyecekler. Bir diğeri ise MESS (Metal İşverenleri Sendikası). Hani hep, kâr edemiyoruz, onun için fazla ücret verecek durumda değiliz diyen...

Bunlar sadece birkaçı. Bir de bunların işkolu işkolu, bölge bölge değişen dernekleri var. Patronlar herhangi bir sanayi bölgesinde bir grev ya da direniş yaşandığında, aralarında oluşturdukları fondan o işverene yardım ederler.

Evet arkadaşlar, görüyoruz ki patronlar her şekilde örgütlüler. Müdüründen şefine, ustabaşına kadar tüm yalakalarını kullanarak bizler üzerinde baskı oluşturmaya çalışırlar. Gün boyu makina başlarında, tezgahlarda ter döken bizler. Gene de sadece kırıntı alırız. Ama buna da şükretmemizi söylerler utanmadan. Biz buna tepki duysak da, birlik ve beraberliğimiz sağlam olmadığından sesimizi çıkarmayız. Bu krizde kaç arkadaşımızı işten attılar, bize daha neleri yaşattılar. Bu yüzden kaç işçinin ailesiyle ilişkileri bozuldu, kaçımız boşandı, haddi hesabı yok.

Sonuç olarak arkadaşlar, bu düğümün çözümü örgütlülüğümüzden geçiyor. Biz milyonlardan oluşuyoruz, ama dağılmışız. Patronlar bir avuçlar, ama herşeyi ellerinde tutuyorlar. Çünkü örgütlüler, tüm güçlerini buradan alıyorlar.

Bu sorunu çözmek için sürekli tartışalım. Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi tam da bunun için oluşturulmuş, biraraya gelebilmemiz için bize imkanlar yaratmıştır. Bu imkanları kullanalım, birleşelim ve örgütlenelim.

Gücümüz örgütlülüğümüzdür!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir metal işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Faşist katliamlar, devlet terörü ve işkence sürüyor...

İşkence ve terörle, baskı ve tehditle kitlelerin tepkisi dizginlendikçe, devletin pervasızlığı daha da artmaktadır. Devlet terörü, işkence ve katliamlar sorgulanmadığı için, bugün artık karakollardan gencecik çocukların cesetleri çıkmaktadır. Jandarma uluorta köy basıp kurşun yağdırarak insanları katledebilmektedir.

Öte yandan, işten çıkarılmalara ve hak gasplarına sessiz kalındığı için, bugün işçi sınıfının kazanılmış hakları bir bir gaspedilmekte, işçi ve emekçilere tam bir köle muamelesi yapılmaktadır. Devrimci katliamı-devrimci örgütlerin tasfiyesiyle öndersiz bırakılmak istenen işçi ve emekçiler, sendikaların tasfiyesiyle de tümüyle örgütsüzleştirilmeye çalışılmaktadır. Böylece ülkenin ve emekçilerin kaderi, tümüyle doların ve ABD'nin, demek oluyor ki emperyalist acımasızlığın eline daha kolay teslim edilebilecektir.

İşçiler, emekçiler!

Devrimci tutsaklar zindanlarda sürdürdükleri ölümüne direnişle, sermayenin bu katliam ve yıkım düzenine karşı yükseltilmesi gereken mücadeleye yol gösteriyorlar. Devrimci tutsakların Ölüm Orucu direnişlerini sahiplenmek kendi yaşamınıza sahiplenmektir. Devrimcilere biçilen hücre tipi ölüme karşı çıkmak, tüm işçi ve emekçilere biçilen hücre tipi yaşama karşı çıkmaktır. Karşı olduğumuz güç, aynı soyguncu-katliamcı yıkım düzeni ve devletidir.

Ulucanlar katliamının yıldönümü vesilesiyle Ölüm Orucu direnişle dayanışmayı yükseltelim. Sermayenin saldırılarına karşı mücadelede birleşelim, örgütlenelim!

Faşist teröre ve yıkım saldırısına karşı mücadeleyi yükseltelim!